Autoare: EMMA GOLDRICK

Titlu original: *FAITH, HOPE AND MARRIAGE*

Titlu românesc: CREDINTA, SPERANTA, CASATORIE

Traducator: Mihnea Columbeanu

Data finalizarii traducerii: 15 iunie 2001

"Nu sunt fata ta! Nu sunt fata nimanui!"

In ceea ce-o privea pe Faith Latimore, situatia n-avea sa se schimbe. Si-atunci, de ce parea Lady Sunny atât de hotarâta s-o combine cu Harry Holson? O fi fost el aratos de pica, dar mai era si un mincinos. Problema era ca, pâna sa-i poata demasca duplicitatea oneroasa in legatura cu construirea hotelului, Faith trebuia sa-i suporte compania - si faptul ca, in mod vizibil, si el o gasea atragatoare!

- Nu-mi plac mincinosii si brutele. Iar dumneata intri in ambele categorii, domnule Holson.

- Nu te repezi asa, domnisorico, mârâi el, cu furie. Nu sunt un mincinos. Iar daca vrei sa vezi o bruta, uite-o.

O trase la pieptul lui si-si pravali gura peste buzele ei. Faith se zbatu, dar nu se putu desprinde din strânsoare.

Treptat, infruntarea de forte slabi. Il savura, ca pe un vin imbatator, doar o secunda mai mult decât ar fi fost prudent - si fu pierduta. Capul incepu sa i se invârteasca, in urechi ii rasunau dangate de clopote... Mai facu o ultima incercare de a se smulge, dupa care renunta. Se molesi in bratele lui - dupa care, in loc de a se mai impotrivi, incepu sa coopereze pentru propria ei seductie.

Capitolul 1

- Ceea ce ma intriga e numele, spuse Faith Latimore, foindu-se pe scaun, cu privirea spre chipul de vultur al lui Eli Whitmore - de la Whitmore, Whitmore and Bledsoe, Gray's Inn, Londra. Lady Sunny?

- Lady Griselda, consimti batrânul avocat. Porecla de Lady Sunny dateaza dintre cele doua razboaie mondiale, când a debutat. Datorita dispozitiei ei, intelegi. Toata lumea ii spune asa - inclusiv ea insasi.

- Iar sarcina mea ar fi sa...?

- Sa te duci la vila ei din Caraibe - St Kitts, mai exact.

- Si?

Eli Whitmore zâmbi. Un zâmbet cu dinti ca de otel, toti taiosi si durerosi.

- Lady Sunny inca se mai crede tânara, draga mea. E mai ocupata decât un cuier cu un singur cârlig, cum spuneti voi, yankeii. Are nevoie de cineva care sa-i dea... câteva mâini de ajutor, ca sa spun asa.

- Iar la St Kitts nu e nimeni care sa...?

- Poate n-ar strica sa fiu mai direct, domnisoara Latimore. In ultimii sase ani am trimis la Lady Sunny sase persoane diferite. Toate au sfârsit prin a se casatori. Pe când dumneata, cu docilitatea dumitale, dai de inteles ca

nu te intereseaza casatoria.

Faith inspira adânc, cutremurata de emintiri. Elison Fane, in Massachusetts. Il interesase functia ei la Latimore, Incorporated, a treia firma de constructii ca marime din Statele Unite, si reusise sa-si ascunda acest interes pâna inainte de nunta cu trei zile. Faith fugise in Anglia, unde il cunoscuse pe Sir Harry Watson - un yorkshirez incântator care avea nevoie de o sotie pentru a-si asigura mostenirea si se tinuse dupa ea pâna când Faith descoperise ca era alcoolic!

"Nu ma pricep sa judec oamenii," isi spuse ea, ridicând privirea spre Eli Whitmore.

- Intr-adevar, spuse cu fermitate, miscându-si buza. Nu ma intereseaza ideea casatoriei.

- Ei bine, asta ne va fi de folos, cu siguranta, comenta avocatul. Si-acum, iata ce ai de facut.

Peste mai putin de-o ora, Faith Latimore se afla la bordul unui turboreactor charter, impreuna cu sumara ei garderoba, diploma in drept de la Harvard si doctoratul de la Oxford. Gasise asteptând-o o carte cu filele desprinse si, pâna sa aterizeze pe aeroportul Golden Rock de pe Insula St Christopher, se informase apreciabil. Poate ca nu toate lucrurile citite erau

adevarate, dar, oricum...

Rose Cottage. Un <MI>"cottage"<D> asemenea tuturor acelor "vilisoare" cu câte cincizeci de camere din Newport, Rhode Island.

- Cincizeci si sase de camere, o asigura Napoleon, majordomul uriasei vile de beton armat care acoperea versantul colinei Old Stone Fort, ca un accident arhitectural de proportii majore.

- Dar trebuie s-o vad pe Lady Sunny, insista Faith. Avem de luat hotarâri importante.

- Sunteti aici numai de cinci zile, raspunse majordomul, a carui vorbire cu accent melodios, din Montserrat, plus câteva nuante irlandeze, o invaluia ca o ceata. Ce inseamna cinci zile - o nimica toata! Lady Sunny ar considera-o o pripeala. Ba chiar, o graba de neiertat!

- Ma rog, pripita sau nu, am de gând sa discut cu ea. unde e?

Valetul arata vag spre uriasa veranda care inconjura vila.

- Pe veranda. Eu, insa, n-as face-o, Domina.

Faith Latimore, inca, era hotarâta.

- Si inca ceva, spuse ea cu fermitate. Acest Domina - suna ca un titlu regal. Prefer sa mi se spuna Faith.

Majordomul clipi din ochi.

- Desigur, sunteti insarcinata cu majoritatea chestiunilor casei, spuse el. Putem ajunge la un compromis. Toti

servitorii v-ar putea numi Miss Faith?

- Faith, insista ea.

- Miss Faith, nu se lasa majordomul. Eu, desigur, voi continua sa va numesc Domina.

Faith se lasa pagubasa si porni s-o caute pe Lady Sunny.

Veranda intinsa, suspendata peste marginea colinei, era aproape goala. Intr-un colt statea o camerista zâmbitoare. La mijlocul zonei deschise, un puf mare constituia centrul de interes a sase pisoi negri si ambitiosi. Iar pe puf statea asezata o cucoana scunda, rotofeie si cu parul alb - o femeie care-i amintea lui Faith de portretele Reginei Victoria la batrânete. Pe fata ei alba si rotunda se vedea un zâmbet blajin, in timp ce-si rasfata pisoii. Când Faith se apropie, ridica privirea.

- A, te asteptam. Nu neaparat astazi, desigur, Domina, declara ea, cu un usor chicotit.

Lady Sunny, isi spuse Faith.

Femeia cea scunda batu cu palma in marginea pufului, invitând-o sa se aseze. Purta o rochie neagra lunga pâna glezne si un sirag de perle care umpleau deschizatura gulerului cu croiala patrata.

- Ei, dar stiu ca esti o domnisoara inalta!

- Si tatal meu este foarte inalt, replica Faith, desi mama e destul de...

scunda.

- Si al meu, raspunse Lady Sunny. Dar <MI>noi<D> am iesit cu toatele niste prichindute. Stii, eram sapte.

Dadu din cap intelepteste, ca si cum toata lumea ar fi stiut ca fusesera sapte surori.

- Sapte fete. Tatal meu a fost cam dezamagit. Comitatul, intelegi... La moartea lui, familia l-a pierdut. L-a mostenit nu stiu ce canadian. Dar tata, in ciuda dezmagirii, s-a purtat dragastos cu toate, a facut mari eforturi sa ne gaseasca soti buni si a fost un parinte minunat. Al tau?

- Un om extraordinar, recunoscu Faith. Desi, sincera sa fiu, mama conduce familia.

Peste chipul femeii trecu o umbra.

- Ce neobisnuit, murmura ea. La noi in casa cânta cocosul. Dar, pe vremea mea, asa faceau mai toti contii. Iar Dicky...

Faith se apropie de marginea pufului, unde se aseza pe jos, astfel incât sa se afle amândoua la aceeasi inaltime.

- Dicky? Sotul dumneavoastra a fost aristocrat?

- Mai mult decât atât, chicoti Lady Sunny. Dicky facea pantofi. Avea fabrici in toata lumea. Priveste, spuse ea, aratându-i papucii bleu, pe care scânteiau briliante montate la vârfuri. De la fabrica mea din Singapore - sau poate de la cea din Hong Kong? Ori din

Luanda?

Ridica din umeri, cu un gest care-i anima tot trupul.

- Nu conteaza. Dar e culoarea mea favorita. Ai un par superb.

- Am...

Descumpanita de schimbarea subiectului, Faith scoase nu carnet din buzunarul pantalonilor.

- Ar fi vreo doua... incepu ea, dar femeia cea marunta din fata ei o opri cu un gest.

- Nimic nu e mai important pentru o fata decât sa se marite, incepu ea sa predice. Asa mi-a spus Dicky - iar Dicky avea intotdeauna dreptate. Stii, ar trebui sa porti rochii. Pantalonii sunt eleganti, da, dar... cam indrazneti.

"Mai frate!" isi apuse Faith, amarâta. "Casnicie si copii." Strâmbându-se, se hotari sa atace.

- Si apoi, aceasta Domina, milady. Prefer sa mi se spuna Faith.

- Nu ma indoiesc, raspunse Lady Sunny, cu un nou chicotit. Aici facem putine schimbari, Domina. Dar, daca doresti ca servitorii sa te numeasca Miss Faith... Ce par frumos ai! Tare i-ai mai fi placut lui Dicky! Dragul de Dicky, ce mult imi lipseste. "Sa nu schimbi nimic, Sunny", mi-a spus, pe patul de moarte. Si nimic n-am schimbat!

- Da, ma rog...

Faith trase adânc aer in piept si isi

deschise carnetul.

- Exista câteva probleme... incepu ea.

- Sunt convinsa, o intrerupse Lady Sunny, oprind-o cu acelasi gest. Pe care le vei rezolva cum nu se poate mai satisfacator. Fiecare dintre noi are rolul sau in viata, draga mea. Al dumitale este acela de a rezolva problemele. Iti plac barbatii blonzi?

- E ora sa va luati pastilele, milady, interveni camerista.

Lady Sunny se ridica de pe puf si disparu inainte ca Faith Latimore sa mai fi putut scoate o vorba.

"Inchide gura ca intra musca", isi spuse Faith.

Barbatul care veni sa adune pisoii o privi curios.

- Trebuie sa existe o metoda pentru a iesi dintr-o asemenea incurcatura, insista ea.

Omul dadu din cap.

Faith porni pe veranda, spre partea centrala a vilei. Drept in fata ei, panta cobora spre câmpia unde scânteia orasul Basseterre. Dincolo de golf se inalta piscul Nevis.

O alta servitoare veni in fuga.

- Miss Faith! striga fata.

"Da' repede mai umbla vestile pe-aici..." reflecta Faith.

- A venit un om! E lânga barca!

- Asa...?

Servitoare se rasuci ca o zvârluga si

disparu.

- Nu stiu dac-am vazut vreodata niste servitori atât de zglobii, murmura Faith, in timp ce cobora pe rampa spre mare. Peste tot existau numai rampe - nici un fel de trepte. Toti servitorii vorbeau cu accent irlandez. Rose Cottage avea cincizeci si sase de camere. Nimic nu parea sa aiba sens. Dar fata avea dreptate. Venise un om. Un barbat destul de inalt, musculos. Intrucât nu avea pe el decât o perehe de pantaloni scurti si rosi, acest lucru se vedea clar. "BARBATII". Era titlul primei pagini din indreptar, brosura care o asteptase in avion. Era clar ca Lady Sunny avea unele probleme cu "BARBATII". "Si eu la fel", isi spuse Faith, facându-si curaj.

Par blond decolorat de soare, tuns scurt; barbierit proaspat; dinti albi sclipitori, dezveliti intr-un zâmbet larg. O intâmpina cu o plecaciune adânca.

- Nu-mi vine a crede ca sunteti Lady Sunny...

- Câta dreptate aveti! replica Faith. Ar fi cu neputinta. Dar cine sa fiti <MI>dumneavoastra?<D>

- Ei bine, eu as fi... un yankeu!

Omul iesi din umbra, oprindu-se cu picioarele departate si mâinile in solduri. Ochi verzi, retinu Faith. Sclipitori, ca ai unui strengar.

- Aveti vreo treaba cu barca noastra?

Barbatul arata vag in spatele lor:

- Asta-i ditamai crucisatorul, nu o barca. Vedeta de patrulare din Al Doilea Razboi Mondial. Nu stiam ca doamna are marina ei proprie si personala.

Faith Latimore fu cât pe ce sa-si inghita limba. Asa era. Nava se inalta ca o fantoma cenusie, iar bordajul i se prelungea pâna disparea in umbra falezei.

- Si cu ce va priveste asta pe dumneavoastra? intreba ea, raspicat.

- Cred ca voi discuta problema cu Lady Sunny, raspunse necunoscutul, la fel de ferm.

Ochii lui verzi scânteiara. Ce si-o fi spus? "Am o problema importanta, doar n-o sa-mi pierd vremea cu servitorii!" Ei bine, jocul asta se juca in doi.

- Când o face plopu' pere, i-o intoarse Faith, ca un contraserviciu la tenis. Milady nu primeste straini. Daca va scrieti cererea, expunând toate motivele, s-ar putea sa v-o examineze cineva, domnule...

- Holson, se prezenta el. Harry Holson. Si cine va evalua cererea,

domnisoara...?

- Latimore, raspunse Faith, neluându-i in seama mâna intinsa. Faith Latimore.

- Latimore, repeta Harry Holson, meditativ. Un nume celebru in afacerile imobiliare.

- Este un nume popular, domnule Holson. Familia noastra e foarte numeroasa, in State.

- Nu e nevoie sa chemati trupele, se rasti el, pornind spre cararea care ocolea casa.

Faith privi in jur. In spatele ei statea unul dintre servitorii cei vânjosi care pazeau cheiul, tacut dar arebnt.

- O'Malley, se prezenta el.

Intorcându-se din nou, Faith urmari inaintarea domnului Holson pe cararea pavata care ducea la singurul drum de pe malul sudic al insulei St Kitts.

- E seful santierului de constructii pentru noul hotel, Domina. Persoana insemnata in oras. Ciudat lucru. Uneori, la Lady Sunny vine in vizita un barbat mai batrân pe care-l cheama la fel. Or fi rude, ce credeti?

Faith ridica din umeri. Inca un mister de rezolvat? Lumea era plina de straini, iar ea avea deja mai multe probleme decât solutii. Poate ca nu fusese tocmai inspirata sa-l expedieze atât de repede.

- Are de gând sa mearga pe jos pâna in Basseterre?...

Trase aer in piept.

- Domnule Holson! striga ea.

Holson se opri, intorcându-se in loc.

- Da? M-ati chemat?

- Doar nu vreti sa va intoarceti pe jos pâna in capitala?

- Nu-i un drum prea lung. Si-n fond, am de ales?

- Ati putea...

Faith inspira adânc. La urma urmei, nu

era casa ei.

- Ati putea ramâne la masa, dupa care vom cere unui sofer sa va duca.

- Asta-i cea mai placuta invitatie pe care am primit-o toata saptamâna!

Zâmbetul ii revenise pe buze, strâmb, ca un rânjet smecher. Dar lui Faith nu-i pasa. In calitatea ei de nou-venita, se simtea singura in casa, iar Holson avea sa-i raspunda poate la câteva din cele o mie si una de intrebari, daca se purta frumos cu el. Il lua de brat, conducându-l spre rampa, cu bodyguardul pe urmele lor.

- Chiar este adevarat ca nava noastra e o vedeta de razboi? intreba ea, inclinând capul.

- E de razboi, ba bine ca nu, raspunse Holson. Si mai are armament la bord. De ce nu-l intrebati pe paznic?

Faith privi peste umar, in asteptarea unui raspuns.

- Io mi-s masinistul - si matelotul. Mi se zice O'Malley.

- E o nava de razboi, domnule O'Malley?

O'Malley zâmbi, aratându-si dintii enormi.

- Dupa Marele Razboi, Domina, spuse el, indoindu-se respectuos din talie, dom' Dicky a visat s-ajunga amiral, intelegeti dumneavoastra, da' n-a reusit din cauza vederii. Asa ca a cumparat nava asta de care Marina nu mai avea nevoie si

a angajat un echipaj.

Facu o pauza, ca gândindu-se nehotarât la un secret pe care <MI>trebuia<D> sa-l divulge.

- Da' si el si Lady Sunny a avut rau de mare inca de la prima iesire, intelegeti dumneavoastra. Asa c-a construit docu' asta, a legat nava la chei si-a-nceput s-o foloseasca la petreceri si alte alea. Si pe urma, capitanu', i-a venit doru' de casa si s-a dus, nostromu' s-a-nsurat, si-ncet incet a-ntins-o toti, afara de mine. Asa ca, acuma mi-s matelotu'.

- Dar stii sa pilotezi nava?

- Eu, Domina? Io-s stergator. Sterg masinile-n fiecare zi, lustruiesc barile... Dom' Dicky, care-a murit de ani de zile, i-a zis lu' Lady Sunny: "Sa nu schimbi nimica." Asa ca, ce sa faci? Sterg masinile si lustruiesc barile. In fiecare zi, afara de sâmbata si dumineca.

Faith Latimore simtea ca incepea sa-i vina durerea de cap.

- Da... murmura ea, neintelegând o iota. Inteleg... cred.

Holson o trase de brat. Faith ii strânse mâna cu putere, de teama sa nu cada in gol. Dar nu era decât primul pas al urcusului pe rampa, iar el avea un zâmbet atât de contagios!

- N-aveti lift? intreba el, pe la jumatatea ascensiunii.

- Nu, ofta Faith. Lady Sunny nu se

duce nicaieri. Raposatul ei sot i-a spus...

- Stiu - "sa nu schimbi nimica"!

- Nu e cazul sa fii sarcastic! isi smuci ea mâna, incruntata, facându-l sa se opreasca. Ti-as fi recunoscatoare daca n-ai râde de Lady Sunny si stilul ei de viata.

- Când te incrunti, ai un aer amenintator, observa Holson, ridicându-i barbia cu degetul. Nu iese <MI>niciodata?<D>

- Asta-i doar una dintre cele o mie de intrebari la care nu pot raspunde, ofta ea. Ma simt atât de... nepriceputa...

- Pune-mi si mie una. S-ar putea sa stiu raspunsul.

"De ce nu?" se intreba Faith. "E strain. Nu risc sa-mi dau de gol tembelismul printr-o singura intrebare!"

- Atunci, ia spunem-mi: de ce toti servitorii vorbesc cu accent irlandez?

- Asta-i simpla...

Ajunsesera la nivelul verandei. Una dintre cameriste statea lânga intrare.

- O gustare, te rog, ii spuse Holson, apoi se intoarse spre Faith. Toti servitorii au fost angajati de pe insula Montserrat. In anii o mie sase sute, Cromwell a ordonat ca Irlanda de Nord sa fie colonizata de scotieni prezbiterieni. Pe cei mai rebeli dintre irlandezii de bastina i-a expediat pe insule ca Montserrat. Accentul a dainuit, in

special printre tarani. Iar pe drapelul insulei e reprezentata harpa irlandeza!

Faith isi cauta cuvintele, si in cere din urma conchise:

- I-auzi! Dumnezeule!

In spatele ei se auzi un zgomot. O'Malley o ajuta pe servitoare sa pregateasca o masa mica, lânga balustrada.

- Pari sa-i cunosti bine pe servitori, comenta ea. Ai mai fost aici?

- O data sau de doua ori, recunoscu Holson, in timp ce-i oferea un scaun. Când am inceput proiectul de dezvoltare in Frigate Bay, seful organizatiei m-a dus sa cunosc toate notabilitatile. E mai bine ca administratorul local sa se aiba bine cu persoanele importante.

- Chiar asa? murmura Faith. Sa fie vorba de domnul... Holson?

- El insusi.

- Un om inalt si voinic?

Harry Holson o privi curios.

- Il cunosti pe tatal meu?

- De la distanta. Clanul Latimore e raspândit in intreaga lume. Dar, daca stau sa ma gândesc, inseamna ca o cunosti pe Lady Sunny - si totusi...

- Nu, ofta el. Am mai venit aici de doua ori, dar Lady Sunny era racita, asa ca ne-a primit Miss Pearl, care era... cum i se spunea?

- Domina. Sefa casei. Si ce s-a intâmplat cu Miss Pearl?

- Pai, s-a maritat. Toate se marita. Cred ca in ultimii ani au fost vreo trei sau patru <MI>dominas<D>. Lady Sunny crede in sfânta taina a cununiei. Stiai?

Faith auzi semnalele de alarma declansându-i-se in cap. "Sfânta taina? De ce-a trebuit sa plec de-acasa? Ca sa scap de surorile mele si de chemarea lor urgenta la arme? Sau de mama, care nu avea apucaturi agitatorice, dar mai scapa si ea ocazional câte o vorba, doua, despre maritis? Si cine m-a prezentat avocatului aluia din Londra? Tata, evident! Marele si dragul de Bruce Latimore! Taticul meu scump!"

- Fi-ti-ar...! bombani ea.

Servitoarea de lânga scaun facu un pas inapoi.

- Domina nu doreste pâine prajita si oua in aceasta dimineata?

"Trebuie sa-mi verific auzul", isi spuse Faith. In vântul litoral, ii era aproape imposibil sa distinga zarva servitorilor.

- Ba da, Domina tine mortis sa manânce oua si pâine prajita. Dumneata ce doresti, domnule Holson?

- Biftec si oua, anunta el. Si spune-mi Harry. Toti prietenii imi spun asa.

- Ce frumos, domnule Holson!

Il privi cu coada ochiului. "Poti afla mai multe despre un om privindu-l cum manânca, decât vorbind cu el ore intregi", insista mereu mama ei. Era o

femeie desteapta, draga de Mary Kate!

- De când sunteti pe St Kitts, domnule Holson?

Harry ofta, lasând cutitul jos. "Greseala numarul unu", isi spuse Faith. "Un om care prefera sa manânce in liniste si sa vorbeasca mai târziu. Daca are de gând sa vorbeasca, mai bine zis..."

- Cam de un an, mormai el, incercând sa vorbeasca in timp ce mesteca.

- Si inainte?

- In Texas.

O privi de parca ar fi sperat ca avea sa-si inghita limba, iar Faith nu lipsi mult sa-i faca hatârul. Era intr-adevar aratos. Piele neteda, par aranjat cu grija. Bicepsi destul de voluminosi ca sa indice ca nu mânuia tot timpul numai rigla de calcul. Harry observa ca-l studia.

- In mod normal, nu vin in vizite imbracat asa, spuse el. Intâmplator, insa, azi era ziua mea libera, si toata lumea stie ca principala atractie a insulei e casa lui Lady Sunny.

Facu o pauza, stergându-si farfuria cu miez de pâine, apoi lua o inghititura de cafea.

- In Texas? repeta Faith. Am o sora in Texas. La ferma Bryan Quinn din Panhandle. Ai auzit de ea?

Harry o privi surprins.

- Daca am auzit? E cea mai mare ferma din Panhandle. In timpul colegiului, am

lucrat al ei cu jumatate de norma.

- Interesant... Cred ca stii totul despre cai.

- Despre cai? Ai cam ramas in urma, domnisoara. De elicoptere ce zici? replica el, cu acelasi zâmbet milipsitor, apoi adulmeca prin aer. A ce naiba miroase?

Faith mirosi si ea.

- A, asta... Lady Sunny e foarte sensibila la raceli, febre... si tântari. Asa ca, de doua ori pe zi, dam cu un spray insecticid cu aroma de trandafiri. Deci, zbori cu elicopterul?

- De orice marca, marime si culoare, raspunse el si imediat trase un stranut strasnic. Dar am multe alergii si cred ca si la insecticidul vostru parfumat.

Isi scoase din buzunarul de la spate o batista enorma, alba cu rosu.

- Trebuie sa plec.

Isi impinse scaunul, numai pentru a se pomeni ca O'Malley, care astepta gata pregatit, ridica usurel scaunul de bambus. Faith si-l ridica singura, mutându-l mai in spate, si se ridica si ea.

- Alta dintre regulile casei, il informa. Nu se târasc scaunele pe jos. Sotul lui Lady Sunny era de parere ca un scaun de bambus poate sa dureze cincizeci de ani, daca nu e târât, lovit sau fortat.

Ochii lui Harry se umplusera de

lacrimi; batista nu-i folosea la nimic.
- Aici toate merg dupa reguli? se interesa el, cu glas ragusit.
- Nu tocmai. Si-n plus, nu sunt reguli, sunt obiceiuri. Dar ai motive sa fii nemultumit, continua ea, uitându-se la ceas. Au pulverizat cu cinci minute mai devreme.
- Inteleg...
Harry se retrase spre balustrada, unde o boare de vânt il mai linisti.
- O'Malley, spuse Faith, trebuie sa-l ducem pe domnul Holson inapoi in oras. Vrei sa aduci masina?
- Aa... masina...?
Soferul ezita un moment, apoi isi arata dintii mari si albi.
- A, da... Masina!
Si pleca pe veranda, cu pas leganat, spre rampa.
- Cred ca daca-l urmam pâna la garaj, domnule Holson, scapam si de spray, si...
- Harry, insista el din nou. Ma numesc Harry. M-as bucura sa-mi spui Harry.
- Harry, bine, ceda Faith. Am sa te numesc Harry.
- Si, te rog, hai mai repede spre garaj pâna nu ma sufoc.
Coborâra spre faleza si, inainte de margine, cotira.
Când ajunsera la garaj, nu vazuta in fata lui nici o masina, iar usile erau inchise si incuiate. O'Malley aparu de dupa coltul cladirii, oprindu-se in fata

usilor.

- Unde-i masina, O'Malley? intreba Faith. Doar avem masina, nu-i asa?

- Da, conita, raspunse O'Malley vesel. Avem masina. Buna masina mai avem!

- Si unde e? continua Faith, calma.

- In garaj, conita.

- Domnule O'Malley, dumneata de fapt esti sofer sau nu? se interesa Faith, vrând sa fie sigura ca avea sa racneasca la cine merita.

- Da, conita, mi-s sofer. Si-avem o masina de toata minunea!

Ajuns aici, O'Malley se opri, privind-o pe Faith drept in ochi.

- Da' minunatia noastra de masina n-a mai iesit pe drum d-aproape dooj' de ani...

- Si unde e aceasta piesa de colectie? se interesa incet Faith.

- Acilea e, in garaj, raspunse O'Malley, descuind usa cu o cheie cât toate zilele.

Usa era aproape intepenita, iar Harry il ajuta pe O'Malley s-o forteze. Balamalele scârtâira naprasnic si prin deschizatura iesira in zbor niste pasari. Evident, acoperisul avea o gaura pe undeva.

Un superb Cadillac 1950 roz statea cu coada spre usa, pe butuci. Dar asta nu conta pentru Harry. Se indragostise de masina la prima vedere.

In timp ce Harry admira autovehiculul,

Faith il privi lung pe O'Malley.
- Bine, O'Malley... De ce n-ai mai condus masina de-atâtia ani.
- Pai, stiti, conita... ultima data când a iesit, a luat-o dom' Dicky sa dea o raita, raspunse O'Malley, zâmbind. Da' dom' Dicky nu era un sofer prea grozav. A intrat intr-o vaca si-a-ndoit-o rau de tot... Masina, vreau sa zic.
- Evident, comenta Harry, din fata masinii. Dom' Dicky avea ceva viteza...
Ridica privirea spre O'Malley si isi zâmbira.
- A reusit sa-i crape blocul motor.
- De ce n-a reparat nimeni masina? intreba Faith, desi banuia deja raspunsul. Iarasi povestea aia cu "nu schimbati nimica"?
- Da, conita. S-a-ntâmplat la Necaz. Pe vremea Necazului, nimenea n-a avut timp s-o dreaga. Si-n plus, dom'Dicky se saturase de masina. Pân-acilea se saturase.
- Ei bine, domnule Holson, spuse cu regret Faith, se pare ca ti-am oferit un drum cu masina fiind incomplet informata.
Se intoarse spre O'Malley.
- Exista vreun mijloc de transport pentru domnul Holson?
- Da, conita, se grabi O'Malley s-o asigure. Avem o trasurica grozava. Pot s-o aduc cât ai bate din palme.
- Si-atunci ce mai astepti?
O'Malley pleca grabit spre alta

cladire, lasându-i pe Faith si printre pânzele de paianjeni si praful vechi de ani de zile.

- Mama mea ar fi facut o criza, daca venea aici, spuse ea.

- De ce?

- Are ferma convingere ca toate trebuie sa aiba un loc al lor, si nici un loc nu poate ramâne neocupat. Ar declara razboi oricarui semn de paraginire.

- Inteleg ce vrei sa spui, raspunse Harry, privind in jur. Si bunica mea a luptat in aceeasi tabara.

Statea prea aproape de ea, isi spuse Faith. Era prea aproape, prea inalt si prea... gol. Din fericire pentru linistea ei sufleteasca, de-afara se auzi un zornait de hamuri cu clopotei.

- Ti-a venit caleasca.

Iesi la soare, privind echipajul. Era un cupeu irlandez cu doua roti si doua canapele fata in fata.

- Vii cu noi? o intreba Harry, peste umar. Se pare ca O'Malley a adus trasura imperiala.

- Ar trebui sa-i cer lui Lady Sunny permisiunea, murmura Faith, si nu am nici un motiv sa ma duc.

- Ba cum sa nu ai! o asigura Harry. De când esti pe insula?

- De cinci zile.

- Si de-atunci n-ai plecat deloc de pe proprietate?

Era clar ca Harry urmarea ceva. Din

pacate, in timp ce vorbea se apropiase prea mult scurtcircuitându-i sinapsele.

- Am... de la aeroport am venit cu un taxi, se bâlbâi Faith.

- Te rog, insista Harry, jignit. N-ai vazut nimic din acest paradis tripical. Trebuie sa iesi de pe mosie. De ce nu te duci la Lady Sunny sa-i ceri acordul? O'Malley si cu mine te asteptam aici, indrugându-ne unul altuia minciuni, incheie el, facând un schimb de zâmbete largi cu soferul-vizitiu.

Faith nu se lasa mult rugata.

- Vin imediat.

Ajunse la usa camerei cu aer conditionat si climatizare unde Lady Sunny tinea pantofii produsi de fabricile ei. Servitoarea ii deschise si, fara tragere de inima, o lasa sa intre. Era prima vizita a lui Faith in acea incapere.

De-a lungul peretilor albi se insirau dulapuri de otel maro. Unul era deschis. Inauntru se aflau rafturi cu pantofi. In mijlocul camerei se gasea o canapea circulara, tapitata cu satin. Pe jos se intindea o mocheta bej pufoasa.

In fata dulapului deschis, Lady Sunny inspecta câteva perechi de pantofi. In acel moment, Faith observa o mica ciudatenie. Pantofii aveau modele diferite, dar toti erau de aceeasi culoare, albastru deschis, cu briliante montate la vârfuri si pe tocuri.

Milady intoarse capul si-i zâmbi.

- Nu cumva ai alergat pâna aici, nu-i asa, Domina? Nu se cuvine, pentru o lady. Te face sa transpiri. O lady nu transpira.

- Milady, spuse incet Faith, cu o reverenta, va rog sa ma scuzati, dar m-am grabit ca sa intreb daca-mi permiteti sa-l insotesc pe O'Malley in timp ce duce un musafir inapoi la Basseterre.

- Ce musafir? intreba Lady Sunny, revenind cu atentia la pantofi. Nu stiam sa primim nici un musafir.

- Da, doamna, stiu, raspunse Faith. Acest tânar se uita la barca...

- La nava, draga mea, o corecta cu blândete Lady Sunny. Sunt sigura ca se numeste nava. Dicky era atât de mândru de nava noastra.

Facu o pauza, gânditoare, intorcând in mâini un pantof.

- Când sunt printre pantofii mei, ma gândesc atât de des la Dicky. Stii, el a proiectat prima pereche.

- Nava... repeta Faith, cu intârziere.

- Si ce tânar era acela, draga mea?

- Barbatul inalt si blond care n-avea camasa.

- A, da, domnul Holson.

Lady Sunny se intoarse din nou spre Faith, privind-o cu un licar in privire.

- Mi-l amintesc bine pe tânarul acela. Ce pacat ca a trecut tocmai când eram prea ocupata ca sa-l vad. Desigur, draga

mea, te rog sa-l conduci. O'Malley va va fi un insotitor de companie cum se cuvine.

- V-as putea face inventarul acestor pantofi, indrazni Faith, iar atunci ati avea timp pentru vizite...

- Prostii, o intrerupse doamna. Du-te, draga mea; nu-l lasa pe tânar sa te astepte.

Si, luând-o de brat, o conduse pâna la usa in pas de mars.

- O palarie... mai comenta ea. Neaparat sa-ti iei o palarie cu boruri largi. Soarele e periculos, draga mea.

Ingândurata, Faith Latimore porni spre trasura unde o astepta Harry Holson.

Capitolul 2

Trasura irlandeza cu doua roti astepta la umbra garajului, când Faith cobori gâfâind rampa, cu palaria in mâna.

- Te-am facut sa astepti mult?

Palaria o incurca ingrozitor. De ani de zile nu mai purtase asaceva. De pe vremea când mama ei, Mary Kate, obisnuia sa le adune pe toate fetele, duminica, si sa le duca la biserica. Asta fusese la East Attleboro, in Massachusetts. Inainte de a fi câstigat lupta impotriva carierei inginerești, pentru a urma in schimb dreptul.

Harry se ridica alene de pe iarba, zâmbindu-i. Sortul lui de doc albit se patase cu verde. Si-l scutura fara rost, apoi renunta.

- Deloc. Eu sunt gata, spuse el, O'Malley e gata, dar de Isabelle, nu stiu ce sa zic...

- Isabelle?

- Iapa, Miss Faith.

O'Malley, care hranise iapa cu smocuri lungi de iarba, se apropie s-o ajute pe Faith sa urce. Harry Holson, veni din directia opusa cu aceeasi intentie. Ciocnirea dintre ei si Faith Latimore zgâltâi vechea trasura. Isabelle necheza si facu doi pasi inapoi, impingând trasura din dreptul lui Faith, care ramase in aer, suspendata intre cei doi

barbati.
Trase adânc aer in piept si scânci abia auzit:
- Ajutor...
Dar nu de ajutor ducea lipsa. Zâmbind, O'Malley se retrase din competitie.
Harry, cuprinzându-i talia cu ambele mâini, ezita un moment, ca si cum ar fi avut alte gânduri.
- Cred ca nu vrei sa ma duci in brate pâna la Basseterre? intreba Faith.
Harry se dezmetici.
- In brate?... A, nu, nici nu ma gândeam... Esti foarte...
- As dori sa nu mai continui, replica ea, intepata. Sunt inalta si-mi dau seama ce voiai sa spui. Iar daca m-ai lasa acum jos, nu mi-as arata toate... toate dedesubturile lumii din jur. Esti bun?
Zâmbind, Harry o aseza pe bancheta. Trasura se apleca, pe pneurile sale de automobil. Faith isi strecura capul sub coviltir. In timp ce Harry se salta si el, O'Malley scoase un racnet de avertisment, caci trasura era gata sa se rastoarne.
- Echilibru'! striga vizitiul, iar Harry sari jos. Câte unu' pe-o parte.
- Adica trebuie sa stau pâna la Basseterre spate-n spate cu domnisoara asta fermecatoare?
- Asa se merge, confirma O'Malley. Nu-i decât cinci mile. Toata lumea gata?
Smuci de haturi. Isabelle, care pastea

linistita, se uita peste umar, urât de-a binelea.

- Di-ee! o indemna O'Malley, luându-si biciul.

Iapa, fara sa se simta deloc amenintata, se optinti in oisti, iar trasura porni. Coborâra panta colinei, trecura peste calea ferata, apoi pe strazile din Challengers Town, pâna pe câmpia inconjurata de Marea Caraibilor, unde suflau racoros eternele brize marine. Faith isi scoase palaria cu boruri largi, lasând vântul sa-i rasfire parul.

- Auzi, o striga Harry Holson, tine-ti palaria pe cap. La tropice, insolatiile sunt endemice. De lotiune ti-ai adus aminte?

- Pe tine nu te vad facând toate astea, ii striga si Faith, Crezi ca insolatia e o boala strict feminina?

- Nu, dar eu sunt aici de peste un an, replica el.

Trasura se clatina, când Harry se ridica in picioare, asezându-se latelar pe bancheta.

- Deci, ce se-aude despre o vizita cu ghid? intreba Faith.

- Si cine sa fie ghidul, eu? Sunt la fel de strain aici ca tine.

- Acuma suntem in Trinity Parish, anunta O'Malley. Si cum ca-i dumineca, domn'e Holson, matale...

- Stiu, stiu, bombani Harry. Duminica,

in Parohia Sfintei Treimi.

Se rasuci in bancheta, scotând din buzunar un tricou subtire.

- Legi desucheate, mormai el, in timp ce-si tragea tricoul pe trup. Toata insula e impartita in treisprezece parohii...

- Paispce, il intrerupse O'Malley.

- Mda, paispe... Ele fac legile locale, la fel cum acasa le fac consiliile de comitat.

- Dar... nici un au destul loc pentru niste comitate.

- Insula e lata de cinci mile - in câteva locuri - si lunga de douazeci si trei. Totusi, ele emit legile locale. Si cu cât te apropii mai mult de Basseterre, cu atât mai strict devine codul vestimentar. Mai ales duminica. Iar asta e postul nostru de radio si televiziune, continua el, aratând spre un turn inalt si subtire din vârful plat al piscului de la nord. Am incheiat contractul ca sa mai adaugam un al doilea canal de televiziune, la anul.

- Tatal dumitale locuieste aici, cu dumneata?

- Ma rog, mai mult nu.

"Cum o fi ajuns cu bratul pe umarul meu?" se intreba Faith, foindu-se incomodata, iar trasura se clatina din nou.

- Miss Faith! o preveni O'Malley. In trasurica tre' sa stati cumintica.

Isabelle i-o iapa batrâna. Nu-i place sa se bâtâie incoa' si-ncolea.

Faith accepta admonestarea si incerca sa orienteze conversatia spre subiectul care o interesa.

- Dar crezusem ca dumneata si tatal dumitale...

- A, mai vine pe-aici, raspunse Harry. Stii, avem o companie destul de mare. Baza lui de operatiuni e la San Juan, in Puerto Rico.

- Vine sa-ti inspecteze munca, presupun?

Harry râse.

- Vine sa inspecteze câte ceva. Nu neaparat ce fac eu.

Faith il privi, incercând sa-i descifreze expresia, dar soarele o orbea.

- Iar mama dumitale ce parere are despre asta?

Harry clatina din cap cu tristete, iar de asta data Faith ii observa lucirea din ochi.

- Mama mea a murit in ziua când eu implineam zece ani, raspunse el, grav. Acum douazeci si cinci de ani.

- A...

Fâstâcita, Faith nu prea stiu ce sa raspunda.

- Imi pare rau. Nu vreau sa fiu indiscreta...

- Nu vrei pe dracu', replica el, chicotind.

Bratul ii revenise la loc, pe dupa

umerii ei, cu o mâna chiar deasupra sânului. Contactul avea un efect cutremurator. Faith deveni rigida.

Tacere.

Ropotul copitelor Isabellei rasuna in contrapunct cu tipetele pescarusilor. Coroanele câtorva palmieri pitici se unduiau in briza. La nord, verdeata stralucitoare urca pe pantele muntelui.

- Tatal dumitale vine des pe St Kitts?

- Cam o data pe saptamâna, raspunse Harry, cu un chicotit.

- Ce gasesti de râs? se rasti ea.

- Domina, cred totusi ca scormonesti dupa informatii despre tatal meu. Ar fi incântat sa afle.

Obrajii lui Faith se inrosira, si nu din cauza soarelui.

- Nu ma deranjeaza sa-ti spun orice doresti sa stii, continua el, cu gravitate. Nu e nevoie sa ma iei pe ocolite. Intreaba-ma de-a dreptul. Câti ani am? Treizeci si cinci. Câti ani are tatal meu? Saizeci si trei. Si as putea adauga ca, la saizeci si trei de ani, e foarte viril. Cred c-am sa-i telefonez mâine. Sa-i spun ca ai intrebat de el?

- Sa nu-ndraznesti, il repezi Faith, cu umerii tremurându-i de enervare.

- Ma rog... murmura Harry. Mai greseste omul...

- Sunt convinsa, bombani ea. Greseste amarnic.

- Si-acuma, trecem pe la West Farm

Estate, anunta O'Malley, cu tristete. Pe vremuri, acilea se facea zahar cu duiumu'. Acuma... gata...

- Nimeni nu mai produce zahar cu duiumul, interveni Harry Holson. Acum, toti fac "oarece" zahar. Tatal meu planuieste sa adauge o duzina de zone turistice, ca sa stimuleze comertul. Cândva, un rol esential ii revenea bumbacului, dar si cu asta s-a terminat aproape complet. Concurenta mondiala e prea acerba. In Frigate Bay, am construit deja câteva vile de familie calitatea intâi, iar acum lucram la un hotel.

Faith se straduia sa-i ignore pe amândoi. O'Malley intrase si el in conspiratie. I se citea in toate. Ridicând din umeri, Faith se inchise in sine - astfel pierzând urmatorul incident.

Isabelle, cu toata batrânetea ei ancestrala, grabi pasul, pornind la trap.

- Ce naiba...? exclama Harry Holson.

- Trenu'... raspuns O'Malley. Trenu' de noua. Il simte cavine.

Harry se uita la ceas.

- Douaspe far-un sfert, anunta el.

- Cum zisei, starui O'Malley, trenu' de noua. Taman la tanc.

Isi incorda picioarele, tragând cu putere de haturi.

- Prostovanco! Las-o mai moale! Nu mai esti mânzoaica!

- Nu vine numai trenul... remarca

Harry.

- Prostalau' ala de baiat de la Friendly's, preciza O'Malley. Goneste cu masina. Pe insulele astea, sa tot avem ca la vreo patru mii de masini si camioane, si baiatu' are un Maserati. Cred c-ar fi mai bine sa...

Si din nou trase de hamuri, din rasputeri, fara nici un rezultat.

Trapul Isabellei se transforma intr-un galop naravas. Faith se rasuci pe bancheta, cu fata inainte. Cam la opt sute de metri in urma lor, pe drum aparuse un nor depraf. In mijlocul lui se distingea cu masina rosie, cu motorul bâzâind nervos. Pe calea ferata paralela cu drumul, botul unei locomotive negre, cu ecartament ingust, duduia cot la cot cu praful masinii. Sinele se zdruncinau in sus si-n jos. Pe cos tâsnea fum negru.

- Nebunii! striga O'Malley. Se ia la-ntrecere pân-la canton! Isabelle o sa...

Suieratul ascutit al locomotivei suna la unison cu claxonul mai gros al masinii, iar Isabelle coti de pe drum, cu toata viteza, napustindu-se in santuletul dinspre calea ferata. O'Malley, racnind, se ridica in picioare, tragând de haturi cu toata puterea. Masina si trenul ii depasira, prin ambele parti. Isabelle se opri. O'Malley facu o tumba inainte, rostogolindu-se in iarba. Tragând adânc aer in piept, Faith isi acoperi capul cu bratele, in timp ce-si lua zborul de pe

bancheta. Si, cu o cazatura plina de gratie, lesina.

Incet, prudent, Faith Latimore deschise un ochi. Un cap femeiesc dobândi identitatea de sora medicala.

- A, v-ati revenit...?

O voce blânda, in contralto. Doua mâini ii potrivira un cearsaf pe umeri. Ambianta de defini ca "spital".

- Unde... ma aflu?

- La J.N. France General Hospital, Basseterre. Eu sunt sora Robinson. Cum va simtiti?

- Mi-esete.

- Desigur. Apa rece?

Un pai de plastic incerca sa-i gaseasca gura. Buzele lui Faith il apucara. Trase cu pofta.

- Ah... Ce buna e...

Isi zâmbira, apoi Faith inchise ochii.

- O'Malley? intreba ea.

- Câteva zgârieturi, nimic mai mult.

- Si...

- Domnul Holson?

- Da, raspunse ea, cu un oftat. Harry?

- Domnul Holson are multa experienta in materie de vânatai si cucuie. A asteptat sa-i punem patru pansamente, apoi a plecat, tunând si fulgerând.

- Tunând si...?

Sora ii mai oferi o inghititura de apa.

- ...si fulgerând, da. Domnul Holson e

un om foarte emotiv. Tânarul din masina nici macar nu s-a oprit sa vada daca patiserati ceva. Cred ca, până la caderea noptii, o sa regrete.

- Dumnezeule!

Faith reusi sa deschida din nou un ochi. Camera era cufundata in penumbra, jaluzelele venetiene fiind coborâte până la jumatate.

- N-am mai avut niciodata un cavaler care sa ma apere. Credeti ca-i va face ceva baiatului?

- Fara indoiala.

- Cred ca ma cam doare capul... spuse Faith, cu voce slaba.

Un alt glas interveni, barbatesc, gros si ursuz.

- Deci dumneata esti femeia-minune care ne intoarce insula pe dos?

Cu un mare efort, Faith reusi sa deschida si al doilea ochi. Sora era mai inalta decât crezuse. Barbatul, scund si plin, avea un zâmbet larg pe buze si nici un fir de par pe cap.

- Doctor Ottley, draga mea. Ai dureri de cap - si un mic cucui. Plus vreo duzina de zgârieturi si câteva vânatai care-ntr-o zi, doua, vor capata un verde superb. Nimic grav. Probabil ca mâine vei putea pleca acasa. Lady Sunny a dat telefon de patru ori. In doua ore, a vorbit cu primul ministru, cu seful politiei, cu presedintele comisiei feroviare si cu guvernatorul general.

Medicul trase adânc aer in piept, stergându-si fruntea cu o enorma batista alba.

- Daca Regina Elizabeth nu locuia atât de departe, sunt sigur ca si ea ar fi fost pe lista. Buna doamna m-a asigurat ca e ruda cu Regina Mama. Verisoare de-a cincea, parca asa a spus...

Clatina din cap cu amaraciune.

- Uneori, pacientii ilustri sunt cam greu de tratat. Viata unui medic nu consta numai in amabilitati si golf.

Arata mâhnit de-a binelea, dar Faith observa, cu coada ochiului teafar, ca sora isi ascundea un zâmbet.

- Deci, draga mea... odihneste-te, manânca bine...

- Si Isabelle? intreba Faith.

- Vai de mine! exclama medicul, nelinistit. Am omis pe cineva? Mai e inca o pacienta?

- Calul, raspunse sora.

- Calul...? repeta Ottley, scarpinându-se la ceafa. Nu vindec cai.

- S-a ranit la un picior, spuse sora. A si ajuns inapoi la vila. Domnule doctor, sa nu intârziati...

- Nici o grija. Mult calm, si nu te agita, ii mai recomanda el lui Faith.

Isi lua trusa si iesi grabit. Cele doua femei privira usa trântindu-se in urma lui.

- Inca putina apa?

- Pe insula asta toti sunt nebuni?

- Nu, doar cam o treime, replica sora. Prea mult soare. Si stati mai linistita. Daca tot miscati capul, veti avea ameteli. Asa, acum stam cuminte...

Faith, care de ani de zile nu mai statuse cuminte, ofta din nou.

- Cred ca trag un pui de somn... murmura ea.

- Butonul soneriei este...

Usa se dadu de perete si navali O'Malley, bandajat din belsug.

- Aa... sora... Scuzati, da' am de vorbit cu domina.

Se apropie de pat.

- Iapa n-o sa mai mearga la trap, domina. Am trimis-o la pasune. Trasura-i facuta praf. Milady... aud ca zice ca daca nu iesiti curând din spital are de gând sa se duca la guvernator si sa-i zica... vreo doua. Da' n-avem cum s-o ducem in oras. Sa cumpar o trasura noua? Un cal am putea sa-nchiriem, fara nici o...

- Nu, in nici un caz.

- Da'... daca milady vrea sa se duca si n-are cu ce? Pân-acu', niciodata n-am mai avut o problema ca asta. De când a murit dom' Dicky! Ce incurcatura!

- Te rog, O'Malley. Mai incet. Ma doare capul. Stii sa conduci masina?

- Un automobil? Sigur ca da. Domina Martha, acu' zece ani, imi zice: "Sa nu schimbi nimic, asa a zis dom' Dicky. Da' sa fii <MI>gata<D> sa schimbi!" zice

Domina Martha! De zece ani incoace, iau lectii de conducere o data pe saptamâna, in oras. La Murphy si Kravitz, garaju', vreau sa zic. Am si permis, si tot. Numai masina n-am.

- Cauta-n portofelul meu. Credit cardurile. Du-te si cumpara o limuzina cât mai mare. Albastru deschis. Adu-o aici, la spital. Poti?

- Pot, Domina. Da' nu-i nevoie de credit carduri. Ajunge doar sa zic: pentru Lady Sunny. O limuzina o s-ajunga?

- O, Doamne, ofta Faith Latimore; nici chiar milioanele familiei Latimore n-ar fi fost de ajuns. Pentru moment, da!

O'Malley afisa un rânjet orbitor.

- Se-anunta vremuri interesante, Domina, mai comenta el, inainte de a iesi pe usa.

- Ei, si-acum, ora stingerii, interveni sora Robinson. Când se va duce vestea, sa vedeti ce zarva se va isca pe toata insula!

- De-asta ma tem si eu, murmura Faith. La Londra am primit instructiuni clare: "sa nu provoci zarva!"

Când Faith se trezi, era ora cinci. Nu stia daca o desteptasera bataile ceasului din turn, in Independence Square, sau glasurile de pe culoar. Sora Robinson navali in camera si se rezema de usa inchisa, gâfâind.

- <MI>Domina?<D> V-ati trezit?

- Aveam incotro? replica Faith. Ceasul asta suna ca o... Si cu galagia de-afara ce e?

- S-a intors Domnul Holson, cu un tânar si un politist. Vreti sa-i primiti?

- De ce nu?

Sora sovaia, parca temându-se sa deschida usa. Când se indura in sfârsit, facând un pas intr-o parte, parca pentru a lasa sa treaca o intreaga procesiune, nu numai trei oameni. Harry, care pasea in frunte, ii conduse pe ceilalti doi drept spre patul ei.

- El e Vincent Declaur, anunta Harry.

Declaur era un tânar inalt si cu cosuri, care fu adus de guler in fata ei. Il intrecea pe Harry Holson cu vreo zece centimetri si tot atâtea kilograme. Nu se putea spune ca venea de buna voie si nesilit de nimeni.

- Acesta e respectivul...? incepu sa intrebe politistul, dar Harry Holson il intrerupse:

- Asta-i pustiul din Maserati.

Faith reusi sa se salte in coate. Sora Robinson se grabi s-o ajute. Tânarul Declaur arata cam pleostit.

- Cu toata goana aia, n-ai reusit sa bati trenul? intreba Faith, nereusind sa-si stapâneasca mila.

- A, cu trenul n-am avut nici o problema... spuse Declaur, amarât. Cu domnul Holson mi-a fost mai greu...

- Hai, zi! il indemna Harry,

zgâltâindu-l de camasa. Zi odata!

- Mda, pai, imi pare rau ca am cauzat accidentul, ingaima baiatul.

- O sa-ti para si mai rau dupa ce stau de vorba cu taica-tu, pustiule.

- Deci, intreba politistul, recunosti ca dumneata ai provocat accidentul, baiete?

- Recunosc, raspunse grabit tânarul.

- Doar n-o sa-l arestati! obiecta Faith.

- Pe el?

Politistul râse.

- Nu, acum, ca am auzit marturisirea asta, <MI>nu-l<D> mai arestez pe domnul Holson. Sustine ca opera o arestare civila, iar baiatul a opus rezistenta. Judecatorul a spus ca, daca se mai iveste un singur caz de atac cu violenta, sa-l duc pe domnul Holson la politie, sa-l inchid si sa arunc cheia. Dar o marturisire... asta le lamureste pe toate. Arestare civila, clar. Si-n plus, ati putea depune si ca martora de caracter, <MI>domina?<D>

- Desigur, raspunse Faith.

Apoi adauga, <MI>sotto voce:<D>

- Nu incape nici o indoiala, are caracter.

- Si-acum, va rog sa parasiti spitalul, insista sora Robinson. Se-apropie ora cinei, iar pacienta nu trebuie sa se emotioneze.

Si ii scoase din camera pe toti - cu

exceptia lui Harry.

- Eu mai stau, insista el, ramânând in urma.

- Ia loc, il invita Faith.

Harry se supuse, ridicând din mers si jaluzelele venetiene. Ultimele raze de lumina ale zilei ii cazura pe fata.

- O, Doamne!... murmura Faith.

- Era mai puternic decât ma asteptasem, ii explica Harry, asezându-se pe scaunul subred de bambus. Si a trebuit sa-l fugaresc tocmai pâna la Fort Smith.

- Zau ca ar trebui sa te controlezi, declara Faith. Lasa totul in seama legii. Sunt sigura ca pe St Kitts nimeni n-are nevoie de linsaje.

- Si tatal meu spune mereu la fel.

Faith clatina din cap, regretându-si imediat gestul. Mintile incepura sa i se invârteasca precum un titirez scapat de sub control.

Auzi scaunul târât pe podea spre pat, apoi o mâna de-a lui Harry Holson i le cuprinse pe amândoua, incalzindu-le.

- Te supara capul? intreba incet, linistitor, glasul lui.

- Nu trebuia sa mi-l misc. Medicul spune ca e doar o lovitura usoara. Acum ma simt mai bine daca stau cu ochii inchisi.

- Oricând e mai bine sa te odihnesti.

Urma o scurta pauza, apoi peste fruntea lui Faith trecu o boare calda, urmata de o atingere abia simtita pe

vârful nasului, ca si cum ar fi fost sarutata. Nu-si putu stapâni un zâmbet.

- Asa, fata mea.

- De ce-ai facut asta?

- A, mi s-a parut lucrul cel mai potrivit.

- Si sa stii ca <MI>nu<D> sunt fata ta. Nu-s fata <MI>nimanui!<D>

- Ei, vorba vine... Nu te agita.

- Deci, numai vorba e de tine?

- Cred ca e cazul sa schimbam subiectul, raspunse el, mâhnit. Stiai ca tatal meu a venit in dupa-amiaza asta de la San Juan?

- Nu. Oricum, cred ca e mai bine sa te ocupi de el.

Harry râse, ridicându-se de pe scaun.

- Trebuie intr-adevar sa plec, dar cu probleme de afaceri. Tatal meu a fost invitat de Lady Sunny la Rose Cottage.

Se apleca, sarutând-o deliberat pe frunte.

- Ne mai vedem.

"Da," raspuse Faith in sinea ei, privindu-l cum pleca, "dar fie-ti mila - am capul fisurat. Si ma-ntreb daca spitalul asta are si sectie de cardiologie. Se pare ca am niste probleme si cu inima!"

Capitolul 3

- Ei, ce ziceti, Miss Faith? intreba O'Malley, de pe fotoliul din fata al limuzinei. Daca nu va place culoarea, omu' zice c-o poate revopsi in orice nuanta de albastru doriti, in douaspatru de ore. E frumoasa?

- Frumusica... raspunse Faith nehotarâta, straduindu-se sa-si ascunda tremurul din voce. Si marisoara... De ce e atât de mare?

- Pentru Lady Sunny, numai ce-i mai mare merge! replica el, tragând cu pietate frâna de mâna. A, uitati-i ca vin!

In capatul rampei aparusera doua servitoare si un valet, impingând un fotoliu rulant.

- Cine i-a anuntat? intreba Faith. Si cum?

- Am ales masina asta, raspunse cu mândrie O'Malley, fiindca are aparatde radio, statie radio cu politia si telefon. Asa ca l-am sunat pe domnul Napoleon ca sa organizeze comitetul de primire. Cu scaun cu tot, bineinteles.

- Da, cu scaun, bineinteles...

Cineva deschise portiera de lânga ea. Un "cineva" inalt, cu parul argintiu, imbracat in costum alb cu cravata neagra. Si cu barbison. Voinic. Parc-ar fi fost tatal lui Tarzan.

- Domina. Bine ati venit acasa, ii ura un glas profund, zgâltâindu-i creierul deja cam ametit.

- Da, am...

- Desigur, nu ne-am cunoscut.

O mâna masiva o apuca de brat, parând s-o ia pe sus din masina.

- Holson, se prezenta el, putin mai incet decât un uragan. Nathan Hale Holson, la ordinele dumneavoastra.

- Da, l-am cunoscut pe...

- Pe fiul meu, Harry. Bun baiat. Slabiciunea maica-sii.

Faith ii zâmbi nesigura, in timp ce servitoarele o ajutau sa se aseze in fotoliul rulant. "Slabiciunea maica-sii... - dar a dumitale nu?"

- Numele mi-e familiar, domnule Holson. Nathan...

- Hale. Din Revolutia Americana. Un spion cam netot al Generalului Washington. Da - o ramura colaterala a familiei Holson. "N-am decât o viata ca s-o daruiesc tarii"...? Cam asa ceva. Am renuntat la filosofia asta in armata. Acum nu mai cautam sa ne dam viata pentru tara - il incurajam pe inamic sa-si dea <MI>el<D> viata, pentru tara <MI>lui.<D>

Tusi scurt, privind in jur, si comenta:

- Ce seara minunata!

"Iar eu sunt Domina acestei case, ceea ce inseamna ca raspund de toti si toate din ea - cu exceptia lui Lady Sunny," isi

spuse Faith. "Asa ca, ce naiba cauti dumneata aici, nepoftit de nimeni?"

Cu mult mai multa subtilitate, il intreba.

- A, Lady Sunny si cu mine am depasit de mult faza invitatiilor. Domnisoara Pearl ma astepta intotdeauna cu o camera pregatita - Domina dinaintea dumneavoastra.

- Da, am auzit de domnisoara Pearl. Si aveti o camera proprie aici? Ati trecut intâmplator, si...

- Si Lady Sunny m-a invitat la cina. Pe moment, Milady tocmai se schimba. Mi se pare mie, sau observ un anumit scepticism?

Mondena Faith Latimore, manierata, suspicioasa si cunoscatoare intr-ale vietii, intra in scena.

- O, nu, câtusi de putin. Numai ca Lady Sunny are foarte multe interese si, pâna va voi cunoaste mai bine, gasesc de cuviinta sa ma interesez. Din câte inteleg, construiti acel urias complex hotelier. Cred ca ati investit milioane de dolari. Mi s-a sugerat ca antreprenorii au mereu probleme financiare.

Ochii lui Nathan Hale Holson lucira.

- Milioane, intr-adevar. Cautam bani incontinuu. Ce s-a intâmplat cu Isabelle?

Schimbarea de subiect facu bietul cap lovit al lui Faith sa se invârteasca.

- Am suferit... un mic accident.

Isabelle a fost scoasa la pensie, pe pasune, si am inlocuit-o cu... masinuta asta... Inca n-am apucat sa discut cu Lady Sunny.

"Si nici cu misteriosul dumneavoastra fiu, care - ce stiu eu? - s-ar putea sa fi pus la cale accidentul si toate problemele de dupa-amiaza, ca sa va creeze conditii de a veni aici", adauga ea, in sinea ei.

- "Masinuta"? Ai umor, draga mea.

Când râdea, barbisonul i se bâtâia in sus si-n jos.

- De ani de zile simt lipsa umorului. Da-mi voie sa-ti fac o propunere. Nu te mai gândi sa vorbesti despre ea cu milady. Mosia asta avea nevoie de-o masina de ani de zile si, daca nu abordezi subiectul cu ea, nici nu va sti despre ce e vorba.

- Pâna va circula cu ea... murmura Faith.

- Lady Sunny are tendinta memoriei selective, continua Nathan Holson. Chiar si atunci, ii vei putea sugera ca masina a fost comandata de Dicky cu ani in urma, dar fabrica n-a putut-o construi la timp.

Grupul se opri la cotitura rampei, de unde pornea spre dreapta coridorul care ducea la apartamentul lui Faith. Culoarul dinspre camerele de oaspeti, douazeci si sase la numar, incepea la stânga.

- Nu vi se pare cam necinstit? intreba ea, in timp ce valetul o intorcea cu

scaunul rulant, facând rotitele din fata ale acestuia sa scârtâie.

- Scârtâitul asta ar fi o problema mai mare decât masina, crede-ma! striga dupa ea texanul cel inalt.

Când intra in camera, Faith observa un terminal de computer pe birou. Dimineata nu fusese acolo. Isi apropie cu grija scaunul de aparat si-l deschise. Pe display aparu menu-ul, prezentând continutul: corespondenta, finante, agenda sociala - toate, impartite pe catgorii.

Când Mary, camerista, intra cu o cafea irlandeza, Faith o intreba:

- Crezi ca as putea imprima unele date? N-am timp sa-i studiez acum tot continutul.

Zâmbind, femeia facu un gest de neputinta.

- Eu, una, nici sti nici care i-i capu' si care coada. Avem o secretara, da-i plecata in vacanta. Eu nu ma bag. Cum va place...

Faith tocmai luase prima inghititura de cafea - si, deodata, o cuprinse o tuse cumplita.

- ...cafeaua, conita?

Dupa ce reusi sa-si traga respiratia, Faith se sterse la ochi.

- In asta e mai mult de cinci la suta alcool? intreba ea.

- Da, raspunse Mary, chicotind.

- Mai mult de zece la suta?

- Cred ca da.

- Mai mult de...

- Mai mult, o tachina Mary. Haideti. Sa faceti dus, apoi sa va imbracati pentru cina. La Rose Cottage, nepunctualitatea nu da bine!

- Ce-ar dori Domina sa poarte in seara asta?

La iesirea din baie, Mary o conduse in dormitorul racoros, unde asteptau câteva rochii de seara, intinse pe pat.

- Ceva subtire, usor de imbarcat si care sa mearga cu sandale, murmura Faith. Lame-ul auriu, eventual?

- Splendid! raspunse Mary, ridicând rochia - iar Faith fu cât pe ce sa se inece. Din toata familia Latimore, ea suferea de cea mai accentuata pudoare. Rochia era magnifica in fata si aproape inexistenta la spate, fara sa lase loc pentru sutien sau alte accesorii de protectie pe dedesunt.

- O, Doamne...! gemu ea.

- Auziti, cine are ceva de aratat, de ce sa nu arate? replica pe un ton pragmatic camerista. Iar dumneavoastra stiu ca aveti!

- Mda... ingaima Faith.

Totusi, se pregatea sa refuze rochia, când din camera alaturata se auzi un zgomot asurzitor. Imprimanta computerului o luase razna, lansând semnale sonore de

alarma. Rochia cazu din mâinile lui Mary; prosopul aluneca de pe trupul lui Faith.

- Hârtia! striga Mary agitata, dupa ce arunca o privire in camera de alaturi. Toata hârtia de computer s-a-mprastiat pe jos, Domina, si secretara-i in vacanta!

Faith veni si ea in usa.

- Nu poti s-o pui la loc?

- Nu, Domina! exclama Mary, aruncându-si mâinile in sus, deznadajduita. Numai secretara stie cum! Eu nu stiu nici macar pe cine sa chem.

- Nu-ti face griji, o linisti Faith.

Motive de ingrijorare erau destule, dar de ce sa lase sa se duca buhul in vila? Insa trebuia sa faca ceva - bipurile de computer fiind cele mai iritante sunete pentru persoanele cu dureri de cap. Isi lua inima-n dinti si intra in camera. Pe podea se intindeau metri intregi de hârtie pentru imprimanta.

Cu rabdare si mâini sigure, Faith reusi sa adune toata hârtia inapoi in container. Iar când acesta se umplu, imprimanta porni din nou de la sine, cu toata viteza. Mary o privi uimita. In viata ei nu mai vazuse o Domina capabila de asa ceva. Sa vezi numai când se ducea sa povesteasca in camerele servitorilor!

Dar tacanitul masinii fu acoperit curând de un glas sonor, pe culoar. Faith incepu sa-si caute prosopul pierdut. Mary se certa cu un barbat, la usa

apartamentului. Peste câteva clipe, in camera intra navalnic Harry Holson.

- Lua-te-ar dracu', Holson...! gemu Faith, incepând sa se acopere grabita cu hârtia de imprimanta.

- Asta a fost planul de la-nceput? intreba Harry, sarcastic. Voiai sa ma folosesti ca momeala ca sa-l prinzi pe taica-meu? Ei, afla de la mine ca n-o sa mearga. Nici o fâsneata pornita dupa averi - sau patroana de-a ei, umblând tot dupa averi - nu-l poate atrage pe tatal meu intr-o <MI>asemenea<D> capcana!

Faith tacu; era atenta la hârtia cu care se acoperea.

Harry continua:

- Nici macar nu incerci s-o faci pe nevinovata cu mine? Te-am incoltit, este? De cât e nevoie ca sa supravietuiasca mausoleul asta?

Faith ajunsese la limita - si hârtia de asemenea. Ii cadea din anumite locuri strategice si se lipea sugestiv in altele.

- Ce vrei sa spui? N-avem nevoie de banii tatalui tau! De ce incearca s-o agate pe Lady Sunny? I s-au molesit afacerile? Cât spera sa scoata de la Lady Sunny? Inca n-am intâlnit un antreprenor care sa n-aiba nevoie de mai multi bani!

Era atât de furioasa, incât incepuse sa se bâlbâie. Mâinile ei trageau de hârtia uda, cu margini perforate, iar inevitabilul se produse. Hârtia ceda si,

deodata, diverse parti importante din anatomia ei se pomenira dezvaluite.

Faith, insa, era orbita de furie. Cum indraznea s-o acuze, pe ea sau pe milady, de fapte necinstite? Râdea ciob de oala sparta! Cum isi permitea sa insinueze ca milady ar fi avut nevoie de banii altora! Sau ca ea, Faith Latimore, s-ar fi incurcat c-un mârlan de doua parale din constructii! In cunoscuse toata viata. Mama ei se maritase cu singurul constructor acceptabili din câti stia ea. Iar Dumnezeu nu mai facea si alte exemplare dupa modelul lui Bruce Latimore!

- Iesi afara din camera mea! striga ea, aratând spre usa cu un gest dramatic.

Ar fi fost un moment maiestuos, daca n-ar fi intins tocmai mâna cu care tinea hârtia. In acel moment, usa se deschise din nou si aparu Mary, cu doi valeti. Intelese situatia dintr-o privire si alerga in dormitor, de unde aduse un halat subtire. In timp ce-o ajuta pe Faith sa se imbrace, aceasta repeta:

- Te rog sa pleci, domnule Holson. Acesti domni te vor conduce.

Si porni incet spre dormitor.

- Discutia asta inca nu s-a terminat! striga Harry dupa ea. Asta n-a fost decât inceputul. Un lucru tine minte - nu te apropia de tatal meu! Si ai grija ca nici cucoana sa nu se apropie!

Dupa ce arunca aceasta ultima

amenintare, iesi furios, urmat indeaproape de valeti.

- Mary? intreba Faith, deschizând ochii cu un efort. A plecat?

- Da, duduita, raspunse Mary. Aveti nevoie de ajutor la imbracat?

- La care imbracat? replica Faith, cu un mic zâmbet strâmb. Sunt gatita mortal!

- Poate n-ar strica sa ciocnim un pahar in cinstea victoriei, propuse camerista.

Pornira amândoua spre bar.

Peste trei sferturi de ora, Mary o introduse pe Faith, cu fotoliul rulant, in salon.

- Iti multumesc, Mary. Mi-ai fost de mare ajutor.

- Placerea a fost de partea mea, conita, raspunse Mary, zâmbind cu gura pâna la urechi. Aveti atâta haz. O sa zgâltâiti din temelii casa asta.

Si o lasa in salon, dupa care pleca fredonând.

- Chiar asa? bubui un glas, in stânga ei.

- Ce anume? intreba Faith, intorcându-se.

Domnul Holson senior statea lânga bar, cu un pahar in mâna.

- Ai sa zgâltâi casa?

- Sper ca nu, raspunse ea, apropiindu-si scaunul de el. Din câte-mi amintesc, contractul meu cu avocatii din Londra

stipuleaza sa nu provoc agitatie. Ce beti?

- Bourbon si apa de la robinet! raspunse vesel domnul Holson. Dar am grija sa nu stric efectul acestul whisky delicios cu prea multa apa.

- Foarte intelept, comenta Faith, cu un zâmbet trist. Inteleg de ce va abtineti de la excesul de apa poluata. Ar putea fi nesanatoasa.

Râsera amândoi, pâna când Francis, barmanul, reveni cu gheata si o intreba pe Faith ce dorea sa bea. Comanda apa minerala Perrier, apoi trecu impreuna cu Holson la o masuta dintr-o parte a camerei.

- Cum merge treaba in Frigate Bay? se interesa Faith. Am auzit ca fundatiile si otelul armat sunt gata.

- Treaba merge destul de bine. Am unele mici probleme, dar se rezolva. Urmeaza grinzile de rezistenta, dar pe astea le mai asteptam.

- Le luati de la Henderson?

- Da, raspunse domnul Holson, cu o privire surprinsa. Ce stii despre Henderson?

- Am auzit ca au unele probleme de productie. Sunt cu sase luni in urma fata de plan, iar comenzile de acumuleaza.

- De unde stii? intreba el, cu real interes.

- Am... aa... unele cunostinte in constructie, raspunse Faith cu oarecare

mândrie.

- Te referi cumva la Latimore Construction?

- Ar fi o legatura... spuse ea evaziv, luând o sorbitura din pahar.

- Si n-ai luat-o pe urmele lui?

Faith trase adânc aer in piept. Nu era momentul potrivit pentru o marturisire.

- Nu. Mama mea e avocat. Si...

- Aha... I-ai urmat exemplul. Jumi-juma?

- Eventual...

Holson nu apuca s-o mai descoasa, caci tocmai atunci intra Lady Sunny, urmata indeaproape de Harry Holson, care arata impedabil, intr-un sacou alb de seara, cu cravata caraibiana. Faith nu-l mai vazuse niciodata complet imbcarcat si ii sari inima din piept - pâna-si aminti, nu fara efort. Se afla acolo tocmai pentru a apara contul bancar al lui Lady Sunny de asemenea pirati. Cuminte, fetito! Culcat!

Se intoarse spre Lady Sunny, care se apropia, impreuna cu Napoleon. Ca de obicei, milady era imbracata complet in negru. Dar Faith stia ca, pe sub fusta lunga si bogata purta pantofi bleu cu briliante. Arata ca portretele din 1901 ale Reginei Victoria. Nu lipsea decât esarfa de dantela de pe cap.

- Ce incântator e sa va vad pe toti adunati aici pentru cina - dar, Domina, de ce n-ai ramas in spital? intreba Lady Sunny, când ajunse lânga ei. M-as fi

simtit minunat cu domnul Holson, si-mi fac griji pentru dumneata. Acum o ora, i-am telefonat scumpei dumitale mame. A spus sa nu-mi fac griji, caci ai un cap foarte rezistent. Stiai ca bunica dumitale si cu mine am fost rude indepartate? Nu, desigur, n-aveai de unde sti.

- Mama mea are intotdeauna dreptate, replica Faith, miscându-si usor capul.

- Desigur. Mamele au intotdeauna dreptate. Regret ca Dicky si cu mine n-am avut copii. Totusi, i-am telefonat doctorului ca sa te examineze, dimineata. Dragul meu Dicky s-a lovit o data la cap. A cazut pe scara - a doua zi, am pus sa fie scoase toate si inlocuite cu rampe. Sunt mult mai comode pentru roti si pentru mers. Nathan, ea este Faith Latimore, noua mea Domina. Faith, pe fiul lui Nathan, Harry, l-ai cunoscut deja - sau, cel putin, asa am inteles...?

- Adevarat, raspunse Harry, de la spatele ei.

Facu un pas inainte, cu mâna intinsa. Faith rosi, ii ignora mâna si se indeparta cu scaunul.

- Am avut o conversatie incântatoare, spuse Holson cel batrân. Domina dumneavoastra este inrudita cu cea mai celebra companie de constructii din lume. Bruce Latimore ne-a ajutat sa ne lansam in afaceri. Iar Miss Faith insasi e o persoana plina de discernamânt.

Milady intinse mâna, iar domnul Holson facu o plecaciune, sarutându-i degetele.

- Parca-ti cerusem sa pleci, ii sopti Faith furioasa lui Harry, care ezita in apropierea scaunului ei.

- Lady Sunny m-a invitat la cina, raspunse el, tot in soapta. Nu-l puteam lasa pe tatal meu singur cu doua tigroaice ca voi. Asa ca, asculta-ma - voi sta cu voi toata seara. Voi avea grija ca tatal meu sa scape de coltii vostri. Fa bine si obisnuieste-te cu mine, domnisoara. Gânteste-te la mine ca la un câine de paza.

- Prefer sa nu ma gândesc deloc la tine, raspunse Faith. Nu inteleg cum de un gentleman ca tatal tau a putut sa aduca pe lume un om atât de meschin. Ia spune-mi, cum iti rezolvi finantele pe saptamâna asta. Inteleg ca unele dintre lucrari se afla intr-o situatie delicata - ca sa zic asa...

- Fir-ai sa fii, mormai el. Cine ti-a spus?

- Era o observatie doar asa, in general, replica scurt Faith.

- Cred ca avem noroc, spuse Harry, raspicat si bataios. Banii ne ajung cu prisosinta, si ne putem feri buzunarele de mâinile altora.

Si ii zâmbi, cu o privire atât de ipocrita incât o ingheta.

In acel moment, suna clopotelul pentru cina, iar invitatii pornira spre

sufragerie. Lady Sunny se aseza in capul mesei, cu domnul Holson la dreapta. Harry lua loc in stânga ei, iar lânga el i se facu loc lui Faith. Primira la inceput consomme, apoi languste caraibiene cu mazare in orez si sparanghel. Toate aratau delicioase, dar Faith nu putea mânca. Durerea de cap nu-i mai trecea, iar prezenta lui Harry Holson lânga ea nu-i reducea nici nivelul acidului din stomac.

In timp ce statea jucându-se cu mâncarea din farfurie, Faith ii auzi pe Lady Sunny si domnul Holson comentând despre vinul servit la masa.

- Da, spuse milady, dragul meu Dicky a pus la pastrare multe sticle de vin bun. Sper ca va place.

Ridica paharul, tinând un toast in amintirea lui Dicky. Ceilalti i se alaturara.

- Pe doamna noastra o cam lasa memoria, ii sopti Harry lui Faith.

Intrucât abia in acea dimineata semnase cecul pentru un nou transport de vinuri, Faith refuza sa muste momeala.

- N-am observat, raspunse ea.

incet, milady puse paharul jos.

- Inteleg ca azi l-ai intâlnit pe tânarul Declaur, Harry, spuse ea. Niciodata nu a facut parte dintre favoritii mei. Tatal lui era un baiat dragut, iar bunicul a fost bun prieten cu Dicky, dar copilul... mi-e greu sa

inteleg generatia asta tânara...

- Da, conita... raspunse Harry, cu accentul lui texan taraganat. Ne-a rasturnat trasura in drum spre Basseterre, iar mai târziu am pus mâna pe el. A venit cu mine s-o viziteze pe domnisoara Latimore, la spital. Ca s-o consoleze pentru rani.

Faith fu cât pe ce sa se inece cu vinul, auzind noua varianta a incidentului. Din fericire, milady schimba vorba, intorcându-se din nou spre domnul Holson.

- Cum merge constructia la care lucrati? Ce anume construiti?

- Am incheiat un contract cu o mare firma de hoteluri, ca sa construim in Frigate Bay, lânga terenul de golf. Stiti câti bani vor sosi pe insula, Lady Sunny.

- Nu sunt sigura ca vreau sa mai vina si alti oameni pe insula. Dar, desigur, avem nevoie de locuri de munca pentru localnici. Dicky al meu se pricepea foarte bine la asa ceva. Nu voia decât sa fiu fericita. Acum voi fi si mai fericita, daca toate ramân neschimbate.

- Suferiti de pe urma recesiunii globale? o intreba Harry pe milady.

- Harry! il admonesta socat domnul Holson. Un gentleman nu-i pune unei doamne o asemenea intrebare. Credeam ca mama ta si cu mine te-am invatat sa fii cuviincios.

Milady o privi intrebatoare pe Faith.

- Industria incaltamintei merge minunat, se grabi Faith s-o asigure, desi nu credea ca batrânei doamne i-ar fi putut trece vreun moment prin minte ideea de lipsuri pecuniare.

- Dar <MI>dumneavoastra<D> aveti probleme cu recesiunea? il intreba Faith pe Nathan Holson. Va creeaza dificultati cu proiectul?

- Domina, interveni cu tristete Lady Sunny, aveam alte pretentii de la dumneata.

- Nu face nimic, milady, raspunse Nathan Holson. Doar ca, pe moment, cam duc lipsa de fonduri. De fapt, daca nu obtin curând cinci milioane de dolari americani, nu voi putea onora contractul in conditii profitabile.

- Vai de mine! exclama ingrijorata milady, n-as vrea sa se intâmple asa ceva. Ar fi o dezamagire prea mare. Desigur, aveti de unde imprumuta banii, nu?

- Nu prevad nici problema pentru obtinerea unui imprumut, spuse sigur pe sine Nathan Holson. De fapt, suntem aproape cu sacii in caruta, cum se spune in Texas.

Faith simtea ca se apropia de miezul problemei. "Deci, Holsonii au nevoie de bani, iar sacii sunt deja in caruta? De la cine? De la banci? Sau de la Lady Sunny? Sigur, or fi sacii in caruta, dar nu de la Lady Sunny! N-ai sa vezi nici un

ban de la ea, domnule Holson! Am s-ajung inaintea ta la trecatoare, cowboy!" jura ea.

- Ei, sa-mi spuneti daca va pot ajuta, continua Lady Sunny.

Faith fu iar cât pe ce sa se inece cu vinul.

- Sunt aici, murmura Harry, batând-o pe spate.

Continuând sa tuseasca, Faith se uita urât la el.

Mai târziu, dupa ce Mary o ajuta sa se culce, când inchise ochii, Faith continua sa se gândeasca la ce-ar fi putut face pentru a zadarnici planurile Holsonilor de a pune mâna pe Lady Sunny si milioanele ei nenumarate. Trebuia sa le numere - chiar a doua zi!

Capitolul 4

Dimineata aduse cu sine un soare stralucitor si mireasma de bougainvillee. Il mai duse si pe doctor, cu manierele lui artagoase.

- Cum te simti? o intreba el ursuz, in timp ce-i asculta bataile inimii si-i lua tensiunea.

- Mult mai bine, raspunse Faith, cu sinceritate.

- Te-ai fi simtit si mai bine daca ramâneai la spital, se plânse medicul, examinând-o in ochi si urechi. Singurul motiv pentru care ma aflu aici in dimineata asta e acela ca-mi place la locul de munca, iar Lady Sunny imi putea crea dificultati serioase. Deci, acum când stim ca vei trai, ma intorc la spital sa-mi continui vizita. Buna ziua, Domina.

Faith ii adresa un zâmbet strâmb. Din seara trecuta, aflase ca Lady Sunny facea parte din comisia de guvernatori ai spitalului.

- Ramâneti la micul dejun, il invita ea, stiind ca avea s-o refuze.

Dupa ce veni Mary, Faith facu un dus si se imbraca intr-o rochie de vara crem. Isi prinse parul la ceafa, iar Mary o unse pe umeri si spate cu lotiune contra soarelui.

- Sunt gata sa infrunt toti balaurii

din casa asta, ii spuse Faith cameristei. Sau, cum zicea tatal meu, am pusca "incarcata pentru ursi".

Mary zâmbi discret. Incepea s-o simpatizeze pe noua Domina, chiar daca nu intelegea nici jumatate din tot ceea ce se intâmpla. Viata la Rose Cottage incepea sa devina interesanta - cum nu se putea mai interesanta.

- L-ai vazut pe vreunul dintre Holsoni in dimineata asta?

- Da, Miss Faith. Domnul Holson cel batrân a scos-o pe milady la o plimbare, cu masina cea noua.

- La dracu'!

- Nu vreti ca milady sa se plimbe cu masina cea noua?

- Nu-mi convine ca milady sa se plimbe cu domnul Holson. Si celalalt?

- Domnul Harry? L-am vazut pe veranda, acu' un minut, isi lua micul dejun.

- Vrei sa spui ca amândoi au ramas peste noapte aici?

- Da, raspunse Mary, amândoi.

"O, Doamne," isi spuse Faith, "iata-ma si administratoarea unui hotel pentru banditi, când era vorba sa fiu maica intendenta de mânastire! Cum Dumnezeu sa pazesc banii lui milady? Cred ca vatrebui sa-i tin un curs de reciclare, pâna nu face din Rose Cottage o pensiune!"

Il gasi pe Harry intr-un fotoliu confortabil, pe veranda de la etaj, cu o cafea, nasul cufundat in ziarul local si

picioarele pe scaunul alaturat. Cum sa scape de el? Un moment, se gândi la dinamita, dar Lady Sunny ar fi observat gaura din podeaua verandei - daca mai ramânea vreo veranda.

- Buna dimineata, mormai ea.

Harry ridica privirea din ziar.

- Inteleg ca tatal dumitale si milady au plecat la o plimbare. Se cunosc de mult?

- Da, raspunse Harry. Mama mea si Lady Sunny au fost bune prietene, iar la moartea ei, milady a fost foarte buna cu tata. Se inteleg foarte bine. Cred ca ne-am putea intelege si noi bine, daca am incerca.

Isi dadu picioarele de pe scaun si se ridica.

- Numai in Biblie leul se culca impreuna cu mielul, replica Faith, tragând un scaun, si ca prin farmec alaturi se si infiinta o servitoare.

- O cafea, Miss Faith?

- Da. Si un corn danez.

- Mamaaa! Ce simpatica esti! comenta Harry.

- Bea-ti cafeaua si multumeste pentru noroc, replica ea. Probabil acum imi vei spune ca Lady Sunny v-a invitat sa innoptati aici.

Harry isi impaturi cu grija ziarul, punându-l deoparte.

- Ai ghicit, spuse el, inclinând usor capul, ca sa nu-i intre soarele in ochi.

"Fiindca", a spus ea, "Domina vrea sa aiba companie la micul dejun, iar prin preajma nu-i aproape nimeni." Asa ca, iata-ma! Sunt in preajma!

- Ce noroc am!

Aplecându-se inainte, Harry isi rezema coatele pe masa.

- Ce-i cu tine? In douazeci si patru de ore, te-ai transformat in Capcaunul care-a mâncat orasul St Louis.

- Ce-i cu mine? Banii, raspunse Faith. Banii lui Lady Sunny, astia sunt cu mine - sau, mai bine zis, in grija mea!

- Banii? Crezi ca tatal meu are de gând s-o tepuiasca?

- Exact asta cred. Ce-ai zice de cinci milioane?

- Cinci milioane? Un mizilic.

- Nu si atunci când nu-i ai, insista Faith. Iar tatal tau nu-i are. Mi-a spus-o aseara, la cina.

- Ei, fir-as al naibii!

- Ca bine zici, replica Faith, muscând din cornul danez pe care servitoarea tocmai il pusese pe masa.

- Ce-ai zice daca ti-as spune ca am si imprumutat banii?

- Ce-as zice? Un cuvânt nu prea politicos, poti sa fii sigur. Ai vreo dovada?

- Intâmplator, da.

Sacoul lui Harry era pus pe spatarul scaunului. Intinzând mâna, scoase din buzunarul de la piept un plic.

- Ma ierti daca-mi iau unele masuri de prevedere, spuse el, in timp ce scotea scrisoarea si o indoia astfel incât sa nu se vada decât jumatatea de jos. Citeste, Tomasina.

- Tomasina?

- Femininul de la Toma Necredinciosul.

Faith oscila intre trei tendinte contrare. Ii venea sa protesteze contra insultei, sa-l palmuiasca, sau sa descifreze scrisoarea. Dar o Latimore bine instruita alegea intotdeauna calea cea mai avantajoasa - in cazul de fata, ultimul paragraf al scrisorii.

"Prin urmare, avem placerea de a va oferi garantie fara repetitie pentru imprumutul dumneavoastra de cinci milioane de dolari, conforma cu procentajul si termenii garantiei anterioare."

- Ei! exclama Faith, rosie in obraji, pregatindu-se sa-si puna cenusa-n cap.

Ceva, insa, ii zgândarea memoria. Numarul de garantie era scris in codul folosit initial de... Accidental, mâna ii aluneca, dând la o parte indoitura scrisorii, astfel incât sa se vada antetul celeilalte firme.

- Doamne fereste...! murmura ea. E un fals! Tatal meu n-ar fi...

- A, ba afla ca a...! i-o intoarse Harry, chicotind.

- Nu pot sa cred. Trebuie sa-l sun pe Michael.

- Pe Michael?

- Michael, fratele meu. El conduce Latimore Corporation.

- Atunci as propune sa declaram un armistitiu pâna ai ocazia sa verifici.

- Numai cu conditia sa nu ne aducem unul altuia acuzatii privitoare la bani, declara ferm Faith.

- Mai avem de lamurit acest detaliu despre fermecatoarea Lady Sunny si banii <MI>nostri,<D> preciza Harry. Nu vad nici o sursa de venit, iar intretinerea acestei "vile" trebuie sa coste o avere.

- Aceasta casa <MI>costa<D> o avere, declara Faith. Fabricile de incaltaminte ale lui Lady Sunny produc si vând trei milioane si jumatate de perechi de pantofi pe an!

"Na, acum sa te vad ce mai zici, domnule Holson!" adauga ea, in sinea ei.

Harry se pregatea sa soarba din cafeaua fierbinte. Un mic accident pe trahee il facu sa tuseasca, inecându-se.

- Trei milioane?

- Si jumatate.

- Cam... greu de crezut, se bâlbâi el. Va trebui sa verific. Pâna atunci, propun sa facem pace. Ne-am inteles?

- Ne-am inteles, raspunse Faith, in timp ce o servitoare aducea inca o farfurie cu pateuri.

"Omul asta are un farmec incontestabil," medita ea. "Are ceva atragator! O fata de vârsta mea i-ar

putea gasi un loc in viata ei fara sa se straduiasca macar. Numai de nu s-ar numi Holson..."

- Daca tot ai citit ziarul, ce-ar fi sa-mi spui si mie noutatile?

- Ei, raspunse Harry, punându-i in cafea frisca si zahar, e clar ca ieri a fost o zi a accidentelor de circulatie. In Tabernacle, o lada cu gaini a cazut dintr-un camion.

- O, nu! exclama Faith, ingrijorata. Si asta-i considerat accident rutier grav?

- Da. Mai ales din punctul de vedere al gainilor. Dupa camion venea un autobuz si a trecut peste ele. In oras s-a stârnit multa zarva, dar au rezolvat-o in modul tipic pentru St Kitts.

- Si anume?

- Simplu: au declarat zi libera si toata lumea s-a dus la tribunalul rutier.

- Si altceva? intereba Faith, uitându-se peste pateuri.

- Unele probleme cu Paza de Coasta S.U.A. si un prezumtiv contrabandist de droguri, azi-noapte.

- Unde?

- Pe mare, intre St Croix si St Kitts, raspunse Harry, citind detaliile din ziar. Câtiva tineri incercau sa strecoare droguri pentru turisti.

- Si de ce au publicat asta in ziarul local? intreba curioasa Faith.

- Foloseau o barca fabricata in St

Kitts. S-a scufundat.

- Interesant, nu neg, dar tot nu inteleg de ce merita sa ocupe spatiul in "St Kitts Gazette".

- Unul dintre contrabandisti e localnic. Ziarul cauta sa publice orice are legatura cu locuitorii insulei.

- Cred ca asta e un mod de a-i asigura vânzarea, comenta Faith ezitant. Dar in ziarul asta apar si lucruri importante?

- Cum adica? intreba Harry zâmbind.

- Adica importante. Caricaturi, horoscop, stiri sportive... Vreau sa stiu cum se descurca Red Sox.

- Ce sa caute Red Sox in ziar? Doar stii ca-s pe ultimul loc - spre deosebire de Texas Rangers.

- Mda, bine, murmura Faith, cu un gest de lehamite. Voi, texanii, ziceti ca si la Alamo a fost o victorie a echipei gazda. Pare-mi-se ca au cam cotonogit-o baietii din Mexic.

Ar fi putut continua ciondaneala ore intregi, dar in acel moment pe veranda aparura milady si Nathan Holson. Obrajii lui Lady Sunny erau inrositi de efort. Arata de-o mie de ori mai bine decât in ajun.

- Ei, draga mea, ii spuse ea lui Faith, Dicky a avut o idee minunata. Masina e magnifica.

- Da, murmura Faith, nici nu e de mirare.

- Vezi, Nathan, cum imi da dreptate

<MI>domina?<D> Dicky s-ar fi topit dupa ea!

Nathan intinse mâna peste umarul lui Faith, luând ultimul pateu de pe farfurie.

- E o zi minunata. Prea frumoasa ca s-o irosim. De ce nu va duceti voi doi la o plimbare pe insula? Poate si la un picnic.

- Excelenta idee, Nathan! fu milady de acord, incântata. Stiu ca Dominan-a vazut mult din insula noastra. Ce-ar fi sa mergeti la Fort Brimstone? Dicky si cu mine am vrut sa construim Rose Cottage pe Brimstone Hill, dar n-a aprobat guvernul. Ii voi cere bucataresei sa va pregateasca un cos de picnic.

- Dar, protesta Faith, am de lurat la hârtiile si facturile pe-o saptamâna intreaga, si...

Nu apuca sa termine. Cu un zâmbet vag, Lady Sunny luase bratul lui Nathan, indepartându-se.

- Ma rog, eu n-am spus nimic, zise Harry, pe un ton de scuza.

- Nu, dar ai gândit cu vârf si indesat, se rasti Faith. Nici prin cap nu-mi trece sa ma duc la un picnic cu tine.

- Degeaba. Avem porunca de la Lady Sunny.

- Esti o pacoste la casa omului. Ma duc sa-mi iau alta pereche de pantofi.

- Din trei milioane?

- Si jumatatate! preciza Faith, luându-si carnetul pentru a porni spre camera ei.

- Multumesc, Mary, spuse Faith, in timp ce-si tragea sosetele crem asortate cu pantofii comozi pe care Mary ii scosese dindebara.

- Pentru nimic, duduita, raspunse Mary vesela.

- Mary...?

Tocmai ii venise o idee. Auzi, sa se preumble de una singura cu individul ala! Vezi sa nu!

- Duduita?

- Ai vrea sa-mi faci o mare favoare?

- Cu toata placerea, Miss Faith. Ce favoare?

- Milady mi-a <MI>ordonat<D> sa-l duc pe domnul Holson la un picnic. Am nevoie de o...

- ...Insotitoare? chicoti Mary.

- Exact. O insotitoare de companie - sau un ajutor de serif.

- Fug sa-mi iau salul, Domina.

Iesind amândoua din apartament, coborâra grabite rampa spre ceilalti, care asteptau la usa din fata.

- Ai grija, draga mea, o sfatui Lady Sunny. Sa nu intreci masura. Doctorul te-a declarat intremata, dar de la accident a trecut doar o zi.

In ochii batrânei doamne se ivi o expresie nesigura, indicând ca nu-si mai

amintea ce se pregatise sa spuna.

- A, da! Si ia-ti o palarie. N-avem nevoie si de-o insolatie, pe lânga lovitura la cap. Si-acum, duceti-va, amândoi. Distractie placuta.

O'Malley ii astepta la capatul ramei, cu motorul masinii pornit. In timp ce se indepartau, Faith intoarse capul si-l vazu pe Lady Sunny si Nathan Holson strângându-si mâinile.

- Ma intreb ce-o fi insemnând asta... murmura ea.

Harry se rasuci pe bancheta, privind si el.

- Teama mi-e ca as prefera sa nu stiu, spuse.

Interiorul masinii parea si mai spatios decât isi amintea din ajun.

- Ai loc destul pentru picioare, domnule Holson?

- Harry, insista el. Avem un tratat de pace in vigoare. Bei ceva?

- Un suc de portocale, te rog. Mary?

- Nimic, Domina, multumesc.

- Unde mergem? intreba Faith, mai mult ca sa continue conversatia.

- La Brimstone Fort, raspunse Harry. In anii o mie sapte sute, era principalul post de aparare a insulei.

- Si acum?

- Acum, e mai mult o atractie turistica. Nu mai avem invadatori francezi, nici pirati...

- Da' contrabandisti, traficanti,

revolutionari - d-astia avem destui, replica O'Malley, inscriind masina pe banda din dreapta.

- Nu vad nici o colina, comenta Faith, privind in jur.

- Nu, Domina, spuse Mary, aici nu e Brimstone Hill, suntem abia la Pomu-Jumatatii.

- In jurul lui o mie sase sute treizeci, ii explica Harry, insula era impartita intre francezi si englezi. Tamarindul de-acolo indica hotarul, până când englezii au cucerit tot teritoriul. Iar in fata vedem Brimstone Fort!

Cam peste doua minute, Faith vazu Brimstone Hill, cu pietrele risipite ale fortificatiilor si ambrazurile tunurilor de aparare. O'Malley porni pe un drum serpuitor care urca până la jumatatea colinei, de unde pornea o scara spre ruinele fortului.

- Vino, o chema Harry, in timp ce cobora din masina, intinzându-i mâna s-o ajute.

Când ii atinse mâna, Faith simti un soc aproape electric. Il privi surprinsa cum urca treptele in fata ei. Avea chipul de nepatruns. Parca n-ar si simtit nimic.

Ocolind masina, Mary ii aduse o palarie de paie.

- Va rog, Domina, spuse ea. Milady a cerut sa purtati palarie când stati la soare.

Faith, care detesta palariile, si-o

puse, innodând panglica albastra sub barbie. La drept vorbind, ardea un soare orbitor si fierbinte.

Lumea intreaga parea sa se intinda in jurul lor. Se vedeau ambele laturi ale insulei St Kitts, o insula la nord si piscul alb al muntelui Nevis la sud.

- Aia nu-i zapada, explica Harry, aratând spre vârfurile muntilor de pe insula invecinata, desi Columb asa a crezut, când a ajuns aici.

O lua din nou de mâna. "Se produce intr-adevar un soc", isi spuse Faith. Ii arunca o privire scurta pe sub borul palariei. Da, simtise si el ceva!

- Sa stam jos, propuse Harry. Aici era comandamentul. N-a mai ramas nimic din el, desigur.

- De unde stii toate astea?

- Am obiceiul sa adun cât mai multe informatii despre tot ceea ce ma intereseaza, raspunse el, aplecându-se s-o priveasca drept in ochi. De exemplu, despre tine, adauga in soapta, dupa care o saruta usor pe obraz. Mirosi a turta-dulce, ai pielea fina ca a unui copil mic si ma interesezi!

Faith incremenise. In clipa urmatoare, insa, se dezmetici si incerca sa se indeparteze de el. "Schimba subiectul!" mugea o voce in mintea ei.

- Ii e foame cuiva? intreba ea. Nu cred ca acel corn danez pe care l-am mâncat la micul dejun imi va mai ajunge

multa vreme.

- Am adus cosul, Miss Faith, raspunse O'Malley. Unde vreti sa mâncati?

Mary prelua comanda operatiunilor, intinzând fata de masa peste doua lespezi mari de granit. Dar, spre consternarea lui Faith, fata puse masa doar pentru doua persoane.

- Nu mâncati si voi cu noi? intreba ea.

- A, nu, duduita, Mary si cu mine o sa stam acolo, cu sandvisurile si termosul. Pofta buna.

Cosul nu continea mâncarurile de picnic cu care era obisnuita Faith. Vazu carne de pui feliata, felii de jambon, crab conservat in gheata si câteva chifle mari, crocante, pentru sandvisuri. Bucatareasa le pregatise o salata de fructe din ananas, banane, fragi si kiwi. Mai aveau o sticla de vin - un Chablis alb si slab, din coloniile franceze. Toate aratau delicios si aveau un gust si mai grozav.

Pe la jumatatea mesei, lui Faith ii veni brusc o banuiala:

- Sa fie asta oare genul de picnic care se poate incropi in doi timpi si trei miscari...?

- Te rog, ii ceru Harry, cu gura plina, nu incerca sa-mi tai pofta de mâncare. Bunatatile astea sunt prea gustoase ca sa mai stau sa-mi pun intrebari, si mi-e foame.

- Dar nu ti se pare suspect?

Harry se uita urât la ea si destupa sticla de vin.

Terminara masa fara sa mai fi schimbat o vorba - decât cel mult "da-mi te rog sarea" sau "sa nu-ndraznesti sa te-atingi de ultima bucatica de crab!"

Se ridicara amândoi incet.

- Daca mai stateam mult aici, spuse Faith, cred ca nu-mi mai puteam dezdoi picioarele. Ce zici, facem putina miscare?

Mary si O'Malley strânsera resturile si plecara cu cosul spre masina. Dintr-o data, Harry si Faith se pomenira singuri - fata-n fata.

Harry parea teribil se incordat. Pe neasteptate, o apuca in brate, apelcându-se incet spre fata ei.

"O, Doamne," isi spuse Faith, "o sa ma sarute...!"

Si nu se insela.

Fu un sarut spectaculos, dupa parerea ei. Satisfacea toate cerintele despre care citise. Avea puritate, tehnica si nici un pic de graba. Si era atât de intens, incât Faith ar fi fost gata sa jure ca simtise pamântul miscându-se sub picioarele ei.

Apoi se despartira incet. Harry avea o expresie cam ametita.

- Stiu ca n-ar trebui sa te intreb, spuse el ezitant, dar nu ti s-a parut ca fost cutremur?

- Ba da... raspunse Faith, inca zapacita de sarut si de efectul acestuia. Da, am simtit... foarte clar. Si tu la fel?

Incurcat, Harry arata spre sud-est.

- Insulele alea de-acolo sunt Montserrat si...

Ascultatoare, Faith privi in directia indicata.

- Acolo e un vulcan activ? intreba ea.

- Nu, raspunse Harry.

Dintr-o data, observase si el fumul negru care se inalta din coltul de sud-est al insulei St Kitts.

Acum Faith putu sa jure ca auzea sunând un telefon undeva - sau poate doar in capul ei. Din fericire, peste câteva momente aparu din nou O'Malley.

- Domnule Harry, Domina, a dat telefon domnul Nathan.

Soferul parea sa nu-i vina nici lui a crede mesajul pe care-l aducea.

- A spus ca fumul de-acolo e de la o bomba care tocmai a explodat in cladirea cea noua de la Frigate Bay. Vrea sa va duceti si...

In masina, Harry forma un numar la telefonul celular.

- Aici Holson. Ce s-a intâmplat?

Asculta un moment, apoi intreba:

- Câti lipsesc?... Dumnezeule! Ai idee cine-a facut-o?...

Când ajunsera in capitala, auzira

sirenele. Strazile erau pline cu masini de pompieri, politie si ambulante. O'Malley incetini. De fiecare data când se apropiau de câte un politist care dirija circulatia, soferul scotea capul pe fereastra si striga:

- Lady Sunny!

Imediat, erau lasati sa treaca.

Frigate Bay se afla pe istmul dintre Great Salt Pond si insula. Terenul de golf era terminat. Conturul a doua hoteluri se profila pe cer. Deasupra turnului dinspre rasarit plutea fum negru. O masina de politie ii opri imediat dupa prima intersectie.

- Domnul Holson? Sunt inspectorul Wheeler. Patru oameni sunt dati disparuti. Avem sase raniti. Am inceput evacuarea, dar nu ajung infirmierii si ambulantele.

- Da-mi telefonul, O'Malley. Domnule inspector, canapeaua noastra din spate are latime dubla. Masina se poate folosi ca ambulanta.

- Iar eu sunt sora calificata, adauga Mary. Ramân in masina?

- Da.

Faith se dadu la o parte din drum. Nu avea nimic de facut, ca avocat, dar... ii placea sa-l urmareasca pe Harry Holson cum lua initiativa. Degetele lui tastau febril pe butoanele telefonului celular.

- Aeroportul Golden Rock? Aici domnul Holson, de la Holson Construction. Avem

doua elicoptere gata de zbor. Am nevoie de ele pe terenul de golf din Frigate Bay, ca sa transporte niste raniti la spital... Când? Chiar acum, bineinteles. Imediat.

Apoi, se intoarse spre inspectorul de politie.

- Unde credeti ca o fi maistrul meu de santier?

- Lânga baraca din mijlocul zonei, arata inspectorul. Ce intentii aveti?

- Oamenii mei sunt cel mai bine calificati ca sa cerceteze santierul, raspunse scurt Harry. Voi comunica prin telefonul sta cu dumneavoastra. Ma tineti la curent?

- Da, desigur.

Ce altceva ar fi putut rasunde? se intreba Faith, simtindu-se foarte placut in apropierea omului care preluase conducerea operatiunilor. Involuntar, mâna i se strecura intr-a lui. Harry o privi surprins, apoi o strânse usor.

- Iar tu stai cu mine, spuse el. S-ar putea ca pâna diseara sa am nevoie de un avocat.

Capitolul 5

Era ora unu noaptea. Vântul cu mirosu de fum si funingine se potolea treptat.

- Hai sa mergem pe plaja, ii spuse Harry lui Faith, care era frânta de oboseala. Nu mai avem nimic de facut. Pompierii au incendiul sub control. I-au gasit pe toti disparutii, iar tata va anunta familiile.

Trase adânc aer in piept, intinzându-se.

- Putem sa ne spalam in ocean de negreala asta.

- La porunca matale, <MI>bwana,<D> replica Faith, incercând sa glumeasca.

- Coborâm pe-aici, spuse Harry, conducând-o pe panta verde a terenului de golf, spre nisipul unde se auzeau fosnind valurile. Doamne, obosit mai sunt!

- Ai si de ce, raspunse Faith, luându-l cu un brat pe dupa mijloc. Ai lucrat ca mânat de draci.

- Am fost mânat de draci, replica el. Ma simt ingrozitor de vinovat. Numai eu am fost de vina.

Clatina din cap, strângând-o usor cu bratul.

- Lasa ca nici tu nu te-ai descurcat prea tau, copilu'! Punctul ala de alimentare pe care l-ai organizat in aer liber a salvat vieti.

Faith ii privi chipul. Pe obraz i se

prelingea ceva - lacrimi?

- Eu tot nu inteleg, continua Harry. I-am gasit pe toti oamenii nostri in viata, si totusi printre resturi existau doua cadavre.

Se opri. Luna stralucea pe cer, iar pe carare sclipeau scoici albe sfarâmate.

- Ma bucur ca a si tata aici. Eu nu ma prea pricep la detaliile delicate. El poate vorbi mai diplomatic cu familiile ranitilor.

Când ajunsera la marginea apei, pornira paralel cu malul, lasându-se scaldati de valuri.

- De ce ar fi vrut cineva sa va arunce in aer santierul? intreba Faith. Ati primit mesaje de santaj sau amenintare?

- Nu! raspunse apasat Harry. Nimic! Pe lânga alte locuri, insula asta-i un paradis. Nu avem probleme cu muncitorii, nici agitatori de stânga puternici, nici legaturi internationale. Pur si simplu nu intelege. Nu sunt sigur decât ca eu raspund de oamenii astia.

- N-ai ce sa-ti reprosezi, spuse rezonabil Faith. Cine sa se fi asteptat la o asemenea nebunie?

- Totusi, trebuia sa am un sistem de paza mai bun. Sau... ceva, orice! Ceva care sa-i protejeze pe angajatii mei! Eu sunt raspunzator!

- Harry Holson.

Faith se opri, privindu-l drept in ochi.

- Oricât ar parea de dur, nu-i poti apara pe toti de maniacii ucigasi de pe lumea asta. Ai masuri de paza corespunzatoare pe santier. Ce-ai fi putut face mai mult? Oamenii tai riscau la fel de mult sa moara in accidente de circulatie, in catastrofe aviatice sau impuscati de un vecin beat si inarmat. Sunt adulti cu totii, iar adultii sunt in pericol prin simplul fapt ca exista. Nu ai absolut nici un motiv de a-ti reprosa ceva. Ma intelegi?

Daca n-ar fi stat pâna la genunchi in apa, Faith ar fi batut din picior.

Harry tacu câteva momente, privind luna plina. deodata, o cuprinse de talie cu ambele brate, imbratisând-o strâns. Ramasera astfel mult timp, cu buzele lipite, chinuindu-se sa-si tina echilibrul in valuri.

- Incerci sa-mi controlezi gândurile? intreba Harry, printre sarutari.

- Hm...? murmura Faith, care nu mai era tocmai coerenta. Cam asa ceva...

Nu mai era nimic de spus. Valurile cresteau; urmatorul o dobori de pe picioare, rasturnând-o impreuna cu Harry. Se scufundara, apoi se rostogolira pe plaja, inlantuiti. Se ridicara, uzi, râzând, iar buzele li se intâlnira din nou.

- Iti multumesc, spuse Harry, cu glas abia auzit peste zgomotul valurilor.

- Eu iti multumesc, sopti Faith, cu

rasuflarea taiata.

- Tu imi multumesti mie? Ai un gust de zahar ars in apa cu sare. De ce imi multumesti?

- Tu ai un gust de paradis.

- Poate ca nu-mi vei alunga toate sentimentele de vinovatie, dar m-ai ajutat, cu siguranta. Daca nu erai aici, probabil ca as fi pornit sa-i caut pe sabotori si sa-i spânzur.

- Voi, tipii din Texas, comenta Faith, cu mâinile in solduri. Vorbesti ca intr-un western prost - da' prost <MI>rau...<D>

Si ea avusese aceleasi sentimente fata de infractori, dar nu intentiona sa i-o marturiseasca lui Harry!

- Politia va lucra din greu la cazul asta, continua ea. Sunt sigura ca-l vor rezolva. Cât de departe pot ajunge sabotorii? Insula e destul de mica. Nu exista decât putine ambarcatiuni. Aeroportul poate fi pus usor sub paza. Nu te agita. O sa-i prinda politia.

Se scuturara de nisip si pornira spre terenul de golf, mult mai bine dispusi decât inainte.

- Ultima pe care ai scos-o... spuse Faith, meditativ. Fata prinsa sub masina. Ce s-o fi intâmplat cu ea?

- Nu stiu, raspunse Harry. Dupa ce ti-am dat-o in primire, m-am dus sa mai caut. Ce-ai facut cu ea?

- Prin apropiere nu era nici un

pompier. Am impins-o pâna la capat afara de sub darâmaturi, iar apoi... a disparut.

- O fi preluat-o altcineva.

Peste un moment, Harry se opri.

- Nu ti se pare curios? In zona nu mai era nici o alta femeie, numai tu.

- Trebuie sa stie cineva despre ea.

La marginea terenului de golf aparu un jeep. Harry il identifica dupa insemnele cromate de pe portiere.

- Asta-i jeep-ul inspectorului Wheeler, spuse el. Vine drept spre noi.

De cum se intâlnira, inspectorul le spuse:

- Vreau sa ma asigur ca stim totul despre persoanele disparute.

- Cum adica? intreba Harry. Am avut patru disparuti si i-am gasit pe toti. Maistrul meu avea evidenta tuturor oamenilor de pe santier, in momentul exploziei. Dar exista doua cadavre neidentificate. S-a mai intâmplat si altceva?

- Da, raspunse inspectorul. Am gasit inca un cadavru. Un tânar, localnic dupa câte se pare. Sub epava unei masini. Nu incape nici o indoiala ca s-a folosit o masina-capcana, iar unul dintre soferi era prea aproape de ea când a explodat.

- Aveti idee cine e? se grabi Harry sa-l intrebe.

- Deocamdata nu. Dar vom afla destul de curând.

Si, cu aceste cuvinte, inspectorul intoarse masina si porni inapoi spre resturile fumegânde ale turnului si garajul subteran.

Fara o vorba, Faith si Harry se intelesera dintr-o privire sa ramâna pe plaja, departe de tot haosul. Se asezara pe iarba de la marginea terenului de golf, relaxându-se, in sunetul hipnotic al valurilor.

Nu peste mult, pe Faith o fura somnul. Adormi intr-o secunda, rezemata de umarul lui Harry.

Nu stia ce anume o trezise si nici nu tinea sa afle. Statea foarte comod.

Deschise ochii, pentru a constata ca dormea pe iarba impreuna cu Harry, ca doua linguri. Harry, la spatele ei, o tinea in brate, comod - mai putin faptul ca una din mâinile lui ii ajunsese pe sân.

Sunetul se auzi din nou. Cu grija, Faith se ridica.

Era un fel de miorlait, rasunând din directia câtorva dune de nisip. In timp ce se apropia, Faith il deslusi: era un plânset. Dupa vreo treizeci de metri parcursi, isi pierdu echilibrul si aluneca pe panta dunei. In fundul adânciturii, o faptura marunta incerca sa se târasca spre ea.

Femeia era plina de sânge inchegat, din ranile de la cap. Mai era si

innegrita de fum, iar piciorul stâng si-l târa, fiind probabil ranit.

- Te rog, ii spuse Faith, cuprinzând-o cu bratele, lasa-ma sa te ajut. Stai aici, pâna ma duc sa-l trezesc pe Harry. Nu incerca sa te misti mai mult decât ai nevoie. Nu-ti fac nici un rau. Ma duc sa chem ajutoare.

O lasa pe loc si alerga spre locul unde dormea Harry. Când acesta deschise ochii, Faith vazu ca il tulbura ceva.

- Harry, spuse ea, du-te la santier si cheama un medic. Am gasit o femeie ranita - grav. Are nevoie de ingrijiri. Grabeste-te, te rog.

Harry o lua la fuga aproape inainte de a se fi ridicat complet, iar Faith se intoarse la femeia ranita.

- Nu-ti face griji, ii spuse ea, Harry aduce ajutoare.

Femeia ii strânse mâna, in timp ce Faith continua sa vorbeasca. Vorbea despre orice, fara a fi constienta de ceea ce spunea, numai pentru ca femeia sa nu se simta singura.

- Faith! Faith! se auzi glasul lui Harry. Unde esti?

- Aici! striga Faith, ridicându-se.

Harry se apropia, cu echipa medicala de urgenta a politiei.

- A, asta era, spuse sergentul de politiei, in timp ce asistentii ii acordau primele ajutoare, intinzând-o pe o targa. Ore intregi am cautat-o.

Pe Faith o deranja faptul ca nu pareau prea binevoitori cu pacienta - ba chiar, o tratau de-a dreptul ostil.

- E grav? intreba ea, nelinistita.

- Toate ranile de la cap arata rau si sângereaza, raspunse sergentul. De picior nu stiu - poate la sold sa se fi lovit... Dar o ducem la heliport si in curând va fi in siguranta.

in fata cantinei, Harry se apropie de inspector.

- Echipa dumneavoastra medicala se poarta intotdeauna atât de brutal cu pacientii?

- Ma scuzati? intreba inspectorul Wheeler. Ce vreti sa spuneti?

- Pe femeia gasita de domnisoara Latimore, continua Harry, au tratat-o de parca era o criminala.

- Bineinteles, domnule Holson, raspunse inspectorul. <MI>Era<D> o crimimala. Cine credeti ca a introdus masina in garaj? I-am gasit poseta printre resturi, dar pe ea n-am gasit-o. Are noroc ca a supravietuit. Gratie dumneavoastra, acum o avem in custodie.

Si, cu aceste cuvinte, se intoarse spre Jeep, indepartându-se.

- Ei, ce-ai aflat de la inspector? il intreba Faith pe Harry, cam enervata, când acesta se intoarse la masa din cantina.

- Am aflat ca tânara pe care ai gasit-

o tu era soferita masinii-capcana. Ce altceva puteam sa aflu? Si de ce esti nervoasa?

- Scuza-ma, nu sunt prea matinala de felul meu. As avea draci pâna si cu Maica Tereza, daca ar veni la mine inainte sa-mi beau a doua cafea.

Mai lua o sorbitura din cana cu cafea.

- Deci, acum avem un prezumtiv faptuitor si, poate, o cale spre instigatorii acestei atrocitati?

- Dumnezeule, nu suport când imi vii cu avocatisme, comenta Harry, in timp ce-si golea ceasca de cafea.

Lady Sunny conversa cu o camerista, asezata comod la masuta rotunda de pe veranda. Era imbracata ca de obicei, in matase neagra. Când aparu Faith, servitoarea se ridica si se retrase.

- A, Domina. Buna dimineata. Toata noaptea mi-am facut griji pentru dumneata, draga mea. Am si pus sa aduca micul dejun.

- De fapt, spuse Faith, asezându-se, abia acum mi-am dat seama ca mor defoame.

Lady Sunny, care se ospata cu un baton de pâine prajita si o ceasca de cafea, facu o mutra dezgustata.

- Cred ca de douazeci si cinci de ani n-am mai luat o masa cum se cade. Dicky era atât de sever cu privire la dieta, desi el n-a tinut niciodata. Din pacate, in familia mea femeile au tendinta sa...

- Sa depaseasca greutatea?

- Sa se ingrase, declara apasat Mary. Si-acum, povesteste-mi despre aventura voastra.

O asculta cu cea mai mare atentie, aplecata inainte, fara a-si desprinde ochii de ea. Abia dupa ce Faith isi termina relatarea amauntita milady facu semn sa se mai aduca o cafetiera si se rezema de spatar.

- E mare pacat ca s-au pierdut vieti omenesti. Dar inteleg ca asta-i intotdeauna problema cu activitatile teroriste. De-atâtia ani de când ma aflu pe St Kitts, acum e prima oara când se intâmpla aici asaceva. Trebuie sa te odihnesti, draga mea, iar intre timp eu o voi suna pe mama dumitale ca sa-i spun toata tarasenia.

- Nu e nevoie, milady. V-ati pierde timpul cu nimicuri.

- Nu-i adevarat, domnisoara. In administratia de cea mai buna calitate, superiorii se preocupa de problemele angajatilor. Relatiile personale sunt pe primul plan, in adevaratul ciclu managerial.

Facu o pauza, pentru a sorbi din cafea.

- Si nu e niciodata o pierdere de timp.

"Acum de ce mi-o fi tinând o prelegere despre management?" se intreba Faith. "Oare chiar am rasolit-o atât de rau

aseara?"

- Nu mi-ai spus cât de bine s-au descurcat muncitorii nostri cu incendiul, continua milady.

- Muncitorii... nostri?

- O, draga mea, se vede ca ai fost atât de ocupata! Da, muncitorii nostri. Saisprezece oameni de-ai nostri s-au organizat in doua echipe de pompieri voluntari. Au raspuns la a doua alarma. Ar trebui sa treci pe la ei azi. Baraca noastra de incendiu e in spatele grajdurilor.

- Da... desigur.

Milady schita gestul de a-si impinge scaunul inapoi. Imediat aparura doua servitoare, gata s-o ajute.

- Desigur, comenta batrâna, in timp ce facea primii pasi, domina noastra ar fi putut ramâne aici, ca sa-i organizeze pe oamenii nostri. N'est-ce pas?

Si pleca, lasând-o pe Faith sa-si termine masa.

Faith isi strânse servetul, aruncându-l in mijlocul farfuriei.

- Si uite-asa, Faith Latimore, isi spuse ea, in soapta, ai sa-ti primesti si restul instructiunilor manageriale!

- Domina mai are nevoie de ceva? se interesa Mary, aparând lângaea.

- Domina are nevoie de instructiuni despre modul cum sa-si administreze slujba, ofta Faith. Iti vine sa crezi ca, pe tot parcursul studiilor mele la

universitate, niciodata n-am invatat cum sa conduc un departament de pompieri voluntari?

- Sunt sigura ca duduita va invata fuga-fuguta, replica Mary. Avem o carte.

- Nici nu ma mir. Si-acum, am de gând sa-mi petrec restul zilei la computer, cu corespondenta de birou.

- A, computerul... si corespondenta? Ma duc sa le pregatesc.

- Ce-ar fi de pregatit?

- Nimic important, Domina. In trecut, se obisnuia ca aparatul sa fie adus in salonul dumneavoastra decât doua zile pe luna. Nu va dura mult până-l instalez din nou, daca doriti.

- A, deci de-asta nu l-am vazut până ieri. Bine, pune pe cineva sa-l aduca - Domina doreste, spuse ferm Faith, in timp ce pornea in josul rampei cu toata viteza.

Faith stia ca in casa exista un enorm sistem de interfon, dar nu avea idee unde erau amplasate terminalele. Insa nu fu cu adevarat surprinsa când, intorcându-se in salonul ei, gasi computerul pe masa. Peste un moment, o servitoare pe care inca nu o cunoscuse aduse un cos plin cu corespondenta.

- Domina a cerut corespondenta?

- Da. Iar dumneata esti...?

- Julia, conita. Lucrez in departamentul de afaceri.

- Multumesc, Julia. Deocamdata, numai

de-atâta am nevoie.

Fata, a carei expresie era solemna ca a unei statui, facu o mica reverenta si pleca, tacuta ca un soarece.

- Ma rog, spre ca n-are nimic cu mine...

- Julia? intreba Mary, care intrase la fel de silentios pe cât iesise Julia. Nu, Julia are problemele ei.

Ridicând din umeri, Faith se aseza la birou. Plicurile erau deja impartite in categorii, cu inscriptiile: "Facturi", "Chitante" si "Corespondenta". Ultimul teanc era cel mai gros, insemnat cu "Personale". Faith il puse deoparte. Nu primise instructiuni cu privire la scrisorile personale ale lui Lady Sunny.

- Mary, avem vreun mesager? Mi se pare ca am acumulat toata corespondenta personala a lui milady.

Camerista ezita un moment.

- Da, Miss Faith, avem mesageri. Am sa le duc corespondenta. Doriti sa ajunga direct la milady?

- Cred ca da, raspunse Faith, observându-i ezitarea. Nu-i asa?

Mary trase adânc aer in piept.

- Daca Domina doreste ca posta sa ajunga la milady, atunci cu siguranta ca acolo va ajunge.

Intinse mâinile sa ia teancul, apoi iesi din camera cu toata viteza.

"Ei, din asta ce sa mai inteleg?" se intreba Faith, in timp ce rasfira

corespondenta de afaceri, pregatindu-se s-o descifreze.

Pe la amiaza, avea registrul la fel de plin, pe cât de gol ii era stomacul. Prânzul aparu de la sine - un sandvis gustos cu punca, un ceainic plin, doua fursecuri si o portocala. Incepu sa rontaie din ele, in timp ce-si continua munca.

La ora trei terminase corespondenta si rula un program pe computer. I se ingreunase capul, iar ochii incepeau sa i se inchida.

- <MI>Domina?<D>

O mâna o atinse usor pe umar. Deschise un ochi si o vazu pe Mary, cu un pluton de barbati si femei in spatele ei, toti asteptând rabdatori.

- Daca Domina a terminat, spuse ezitant Mary, Thomas ar vrea sa va vorbeasca.

Faith il privi pe tânar. Nu-l mai vazuse niciodata. Parea cam speriat, iar Faith nu intelegea de ce.

- Da, spuse ea, ce pot face pentru dumneata, Thomas?

- Domina, incepu Thomas, bâlbâindu-se, departamentul meu a fost eliberat din functie?

- N-am auzit de asa ceva, raspunse Faith, derutata. Ce te face sa crezi asta?

- Am intrebat-o pe milady, dar nu stia

nimic. A spusca dumneavoastra sunteti incarcinata cu toate problemele.

- Da, asa se pare. Si de ce credeti ca ati fost concediati?

- Fiindca, domnisoara, ati luat toata corespondenta si ati sortat-o. Iar asta e sarcina mea. Julia este secretara cu corespondenta. Clairmont e contabilul sef. Lucy si Primrose sunt asistentele lui.

- Julia e secretara cu corespondenta? intreba Faith, intelegând dintr-o data de ce era Julia atât de necajita. Vai de mine, ce-am facut? Ierati-ma, n-am vrut sa va iau functiile. Nu, nu ati fost concediati. In dimineata asta am vazut corespondenta pe masa, asa ca m-am apucat de lucru. Va rog sa ma scuzati. N-am stiut ca va creez probleme.

Pe chipul lui Thomas aparu o expresie de intelegere.

- Ascultati, continua ea, promit ca n-am sa ma mai ating de corespondenta. Dar trebuie sa-mi spuna cineva ce sa fac cu toate astea.

- Domina, daca ma scuzati, când terminam cu cecurile, mesagerul vi le va aduce la semnat. Când terminam cu scrisorile, vi le aducem dumneavoastra, la aprobat si semnat. Iar când totul e gata, venim sa ne dati instructiuni pentru a doua zi.

- Si Lady Sunny?

- Lady Sunny nu se ocupa de nimic,

domnisoara. Spune ca munca administrativa ii face riduri. Când va intâlniti la cina, va intreaba: "Totul e-n regula, <MI>domina?"<D>, iar dumneavoastra raspundeti: "Da, milady."

Faith privi spre cercul de fete zâmbitoare.

- Chiar si daca <MI>nu<D> e totul in regula?

- Chiar si atunci, raspunse Mary. Lady Sunny stie tot ce se intâmpla, dar daca cineva o informeaza se simte <MI>datoare<D> sa faca ceva, si numai de-asta nu-i arde. Asa ca nu-i atrageti atentia asupra nici unui lucru. Domina le rezolva pe toate.

Faith se ridica, intinzându-se. Ore in sir nu se clintise de pe scaun.

- Si dumneata, Thomas, imi raportezi totul mie?

Tânarul zâmbi.

- Numai daca e ceva de raportat.

- Atunci, luati toate hârtoagele astea si puneti-le in ordine, ofta Faith pornind incet spre dormitor. Eu trag un pui de somn, Mary. Mi se anunta o durere de cap. O durere de-aia, de sa-mi plesneasca!

- Duduita, o intreba Mary, nu mâncati de prânz? De-asta va doare capul.

- Mary, am luat prânzul la amiaza.

- Ala era prânz? A fost numai o gustarica, Domina. Cina, dupa cum stiti, nu se serveste pâna la ora noua.

- Bine, raspunse Faith resemnata.

Mary iesi, cu gratia ei obisnuita.

- Unde ramasesem? intreba Faith peretii. A, da. Câti oameni sunt angajati in slujba lui Lady Sunny?

Se duse la birou si formula intrebara pe keyboardul computerului.

Aparatul bâzâi, ciripi, piui, apoi aparu raspunsul:

"Cincizeci si doi."

Dupa ce mai rumega putin ca o vaca batrâna, computerul adauga:

"Cincizeci si trei. Unul in spital."

- Mai taca-ti gura, desteptule, pufni Faith. Faci pe smecherul cu mine?

In acel moment, Mary intra cu tava.

- Domina vorbea cu cineva?

- Cu mine, marturisi Faith. Cea mai tâmpita fata din lume.

- Domina e glumeata, ii zâmbi Mary, punând tava in fata ei. Lady Sunny ne-a povestit totul despre dumneavoastra, inainte sa veniti. Si-acum, mâncati?

Bucatareasa facuse o salata de paste fainoase cu rosii, masline, ceapa si sunca, turnând peste toate ulei condimentat.

- Mary, spuse Faith, dupa ce termina de mâncat, când camerista veni sa ia tava, felicit-o pe bucatareasa si spune-i ca recomand mâncarea asta pentru masa lui milady. Ai mâncat si tu din ea?

- Da, am gustat-o. Bucatareasa nu mi-ar permite sa va servesc nimic daca nu

gust inainte.
"Un sistem bizantin", isi spuse Faith. "Au gustatori, si gustatori pentru gustatori, si... o piramida intreaga, pâna la Lady Sunny!
Prada unui acces de curiozitate, o intreba:
- Cum se face ca esti intotdeauna la indemâna când am grija de tine?
- Ce vreti sa spuneti? intreba Mary.
- Incerc sa intreb, fara prea mult succes, cum ai reusit sa intri tocmai in clipa când terminasem munca la computer?
- A, facu Mary, usurata. De când ati mâncat gustarea, m-am uitat din doua-n doua minute, ca sa vad daca ati terminat.
- Si ce altceva mai faci, in afara de a ma servi pe mine?
- Ajut la treburile casei si, uneori, la bucatarie. Dar acum, ca va aflati aici, dumneavoastra sunteti principala mea indatorire, raspunse cu mândrie Mary.
- Tot tu te-ai ocupat si de fosta <MI>domina?<D> intreba Faith, intrând in dormitor.
- Nu, Domina Pearl o avea pe Justine. Când s-a maritat, Justine a plecat cu ea, asa cum se cuvine. Când ati sosit dumneavoastra, imi venise mie rândul sa va fiu camerista.
- Aha... murmura Faith, destul de uimita; niciodata nu mai avusese pe cineva care sa faca atât de multe pentru ea, si cu atâta bunavointa. Acum ma duc

sa fac un dus. Te rog sa-mi alegi ceva pentru seara.

Cu sentimentul ca ultima cerere fusese asolut inutila, iesi din dormitor, auzind cum se deschideau deja usile debaralei.

Apa fierbinte incepu sa-i alunge treptat durerile din articulatii. Faith se rezema de faianta peretelui, relaxându-se.

Capitolul 6

Faith cobori rampa, imbracata in tunica de matase verde pal aleasa de Mary, cu pantaloni din aceeasi matase verde. Parul lung, saten deschis, ii era impletit cu grija intr-o coada frantuzeasca.

Lady Sunny, escortata de inspectorul de politie Wheeler, o astepta la parter.

- Bine ai venit, o intâmpina ea, vazând-o la poala rampei. Urmeaza-ne, draga mea.

Faith o insoti ascultatoare, iar când ajunsera pe veranda vazu ca Harry se afla deja acolo. Era proaspat barbierit, imbracat cu o camasa, pantaloni negri si cizme de cowboy. Nu-i mai lipsea decât o cravata-siret argintie si un sombrero negru, ca sa arate ca un texan tipic - un personaj negativ; pozitivii purtau intotdeauna palarii albe. Pe buze avea un mic zâmbet strâmb, ca si cum ar fi citit gândurile lui Faith.

- Inspectorul a venit sa discute cu voi despre incidentul de ieri dupa-amiaza, spuse Lady Sunny. Dar mai intâi, domnule inspector, doriti sa beti ceva? intreba ea, gratioasa ca de obicei. Ceva rece, sau cald?

- Rece, daca se poate, milady, si fara alcool. Sunt in timpul programului.

Se vedea clar ca inspectorul Wheeler

era altul dintre admiratorii batrânei doamne. Napoleon aparu ca din pamânt, cu un pahar din care iesea o tulpina de menta.

- Si-acum, incepu Wheeler, dupa ce lua o inghititura din ceaiul cu gheata, a avea câteva intrebari pentru dumneavoastra, domnule Holson.

- Da? intreba Harry, mutându-se lânga el.

Lady Sunny se aseza pe scaunul eliberat. Parea obosita.

- Ce pagube spuneati ca ati suferit?

- Nu atât de mari pe cât ne asteptam, raspunse Harry, scotând un carnetel. Explozia a afectat numai armaturile de la primele doua niveluri. Lemnaria de deasupra a ars. Estimam daunele la trei sute de mii de dolari. Asigurarea le va acoperi in cea mai mare parte, inclusiv cheltuielile pentru tratamentele medicale ale ranitilor.

- Si ce va sugereaza asta, ca expert in constructii?

- Nepricepere. N-au stiut ce faceau. De fapt, daca detonau bomba putin mai spre sud, n-ar fi facut decât sa pârleasca tencuiala din exteriorul turnului.

- Hmm... murmura inspectorul. Nu aveau experienta? Asta i-ar exclude pe revolutionari. Le tinem evidenta celor trei sau patru de pe insula, care cred ca n-au fost depistati. Acum câtiva ani, am

avut unele probleme, in perioada când Anguilla s-a desprins de St Kitts si Nevis, dar am reusit sa-i prindem repede pe instigatori.

- Si in plus, interveni Lady Sunny, de ce ar vrea o organizatie revolutionara sa saboteze un hotel? N-ar mai avea unde sa se intruneasca!

- Tocmai, murmura printre dinti inspectorul.

Harry il privi suspicios.

- Deci, ajungem la a doua posibilitate, continua Wheeler. Cineva care are ceva cu compania dumneavoastra.

- Desigur, mai exista si ecologistii, spuse Harry meditativ. Desi noile noastre tehnici de constructie le satisfac majoritatea revendicarilor. Totusi, mai exista un grup radical care protesteaza numai fiindca aducem schimbari. Ii cunoasteti? Vor ca insula St Kitts sa ramâna permanent asa cum era cu cincizeci de ani in urma, desi hotelul i-ar putea ajuta pe insulari sa devina mai independenti.

- Da, ii stim, raspunse inspectorul Wheeler. Dar sufera de lipsuri cumplite. Imbatrânesc. Nu-l vad pe nici unul dintre ei savârsind sabotajul asta, oricât de stângaci.

Se privira un moment, sorbind din pahare, apoi Lady Sunny risipi tacerea.

- Droguri, spuse ea.

Faith o privi surprinsa. In ultimele

doua, trei zile, incepuse sa aiba o senzatie stranie. Pe dinauntru, milady parea sa ascunda nu putine raspunsuri despre tot ceea ce se intâmpla la Rose Cottage si pe insula.

- Droguri... repeta inspectorul, gânditor. Ma rog, e adevarat ca drogurile invadeaza insula, iar Frigate Bay e locul ideal pentru debarcarea lor. Iar acum, când le-ati limitat accesul cu proiectul dumneavoastra de constructie, nu prea stiu care sunt efectee. Am sa ma interesez mai târziu, la brigada noastra anti-narcotice. Droguri...? Hmm... murmura el, scotându-si carnetelul, pentru a face o insemnare.

- Si-acum, domnule Holson, stiu ca poate parea cam trasa de par, dat aveti vreun dusman personal pe insula?

- Din câte stiu eu, nu, raspunse Harry. Nimeni care sa recurga la asemenea actiuni.

- V-am intrebat, continua inspectorul Wheeler, pentru ca nu toti cetatenii nostri sunt petrecareti pasnici. La baza multor infractiuni marunte de care ne ocupam zilnic stau invidiile si razbunarile. E foarte posibil ca aceleasi sa fie si cauzele acestui sabotaj.

Se opri, batând cu pixul in masa.

- V-ati putea gândi la cineva, din interiorul sau dinafara companiei, care ar putea fi invidios pe dumneavoastra sau pe firma? Suficient de indivios pentru a

incerca sa va distruga - pe dumneavoastra si hotelul?

- Nu vad cine ar putea sa ma invidieze, raspunse Harry, cu un usor zâmbet. Nu vreau sa spun ca in cadrul companiei n-ar exista diverse conflicte si clici dispuse sa se puna mereu de-a curmezisul, dar majoritatea oamenilor sunt constructori cu vechime. Daca unul dintre <MI>ei<D> s-ar fi hotarât sa arunce in aer hotelul, zbura pâna la Nevis, cu siguranta!

Inspectorul dadu din cap.

- Si, desigur, aceasta explozie a vadit o totala lipsa de experienta. Deci, cum ramâne cu cealalta posibilitate? Exista cineva pe insula care ar putea sa se razbune?

Harry tacu un moment.

- Nu, n-as crede, raspunse el in cele din urma. Dar, stiti, daca lucrurile ar fi mers normal, in acel moment m-as fi aflat pe santier. In schimb, eu plecasem, la ordinul lui Lady Sunny, sa savurez un picnic la Brimstone Fort.

- Ce noroc, comenta milady. Uneori, e bine ca tinerii sa mai si asculte de ordinele batrânilor.

- Nu fac decât sa enumar posibilitatile, ii aminti Wheeler lui Harry. Oricum, ma intriga ipoteza contrabandistilor. Stiu ca s-ar putea sa va fi facut dusmani printre ei, nu numai cu constructia, ci si cu campania anti-

droguri.

- Ma rog, raspunse Harry, recunosc ca campania noastra anti-drog are sanse sa-i lase fara clienti. E implicat cumva si un element mafiot?

Urma din nou o scurta tacere. Apoi, Lady Sunny interveni cu o noua declaratie:

- Dupa cum stiti, fac parte din consiliul guvernatorial. Inteleg ca insula are anumite probleme grave. Cubanezii cu jocurile de noroc, acum câtiva ani, apoi sud-americanii, in cautare de baze mai apropiate de colonii...

Inspectorul tusi jenat, acoperindu-si gura cu mâna.

- Aa... Statele Unite, milady. Da, s-ar putea sa fie adevarat.

- Atunci, spuse Harry, as zice ca traficul de droguri ar putea fi un motiv foarte logic pentru sabotaj. Mai ales intrucât paznicii nostri au alungat câtiva indivizi suspecti de pe santier, noaptea târziu.

- Da, stim despre aceste incidente, confirma inspectorul Wheeler.

- Vreti sa spuneti ca incercau sa foloseasca santierul drept punct de schimb? vru sa stie Faith.

- Asa credem, Domina, raspunse inspectorul. Avem unele indicii cu privire la identitatea lor.

Tacu un moment, apoi mai nota ceva in

carnetel.

- Oricum, ne-ati ajutat sa prindem o complice, Domina. O vom interoga cât se poate de serios.

- Inca n-ati vorbit cu ea? intreba Harry.

- Numai un moment. Atâta cât sa-i aflam numele si faptul ca locuieste la Friends' Estate. Apoi, a aparut avocatul ei. Ma indoiesc ca vom mai scoate si altceva de la ea. Dar fiti siguri ca vom continua sa punem intrebari. Daca nu va e cu suparare, tot ce am discutat este strict teoretic si strict confidential. Nu putem emite nici o judecata pâna nu aflam mai multe date.

Isi inchise carnetul si se ridica, intinzându-se.

- S-a facut târziu, draga domnule inspector, spuse Lady Sunny. Nu vreti sa ramâneti la cina, dumneavoastra si Harry? Ne-ar face nespusa placere.

- Va mlutumesc, milady, as fi onorat, raspunse inspectorul, dar nu sunt imbracat corespunzator.

- Sunt sigura ca vom gasi ceva potrivit, replica milady. Dar trebuie sa stiti ca, dupa parerea mea, un om in uniforma este absolut elegant cu orice ocazie.

- Milady, spuse inspectorul, râzând, imi faceti o mare onoare si va ramân dator daca mi se pune temporar la dispozitie o camera cu telefon, ca sa mai

pot rezolva unele probleme.

- Desigur. Napoleon, te rog sa-l conduci pe domnul inspector intr-ocamera pe care s-o poata folosi. Va lua cina cu noi.

- Da, milady, incuviinta valetul, conducându-l pe Wheeler spre camera ceruta.

Lady Sunny se ridica si porni spre usa, adaugând peste umar, catre Faith si Harry:

- Voi doi ar trebui sa faceti o plimbare in gradina. Toate florile s-au desfacut - e minunat!

- Ei, comenta Harry, de tine nu stiu ce sa zic, dar eu n-am auzit in viata mea o porunca regala mai categorica. Vii cu mine la o plimbare in gradina, inaintea cinei?

Ii intinse mâna si porni cu ea in josul rampei care cobora de pe veranda in gradina din spatele casei.

- Ce mai zi...! comenta el.

- Dar am avut si compensatii, raspunse Faith, in timp ce intrau in gradina englezeasca.

- Ce compensatii?

- Azi-dimineata, am vazut rasaritul soarelui...

Harry dadu din cap.

- ...si se pare ca asta seara vom vedea apusul soarelui, continua ea.

Isi continuara drumul. Mâna lui Harry o strânse cu putere pe a lui Faith.

Surprinsa, si-o smulse. "Armistitiu", isi reaminti ea, "nu tratat de pace. Mai sunt atâtea intrebari fara raspuns..."

Harry o urma spre gardul pasunii. Acolo, Faith se intoarse cu fata spre el, rezemându-se de sipcile gardului. Isabelle se apropie de ei, la trap. O impinse pe Faith cu botul, facând-o sa se incline inainte, gata sa cada. Harry isi desfacu bratele... iar Faith cazu la pieptul lui. Iapa necheza.

- In casa asta pare sa existe o conspiratie a combinatorilor, comenta Faith, cu rasuflarea taiata.

- Daca asta inseamna sa ajungi in bratele mele, n-am nimic impotriva, raspunse Harry, tragând-o usor spre el. Ai cei mai frumosi ochi din lume si am sa te sarut.

Chiat daca-i ceruse permisiunea, era totusi clar ca nu astepta nici un raspuns. "Si-apoi, ce i-as spune?" se intreba Faith, relaxându-se in bratele lui. "«Nu-ti permit, ma-ntelegi, magarule!»? Nici o sansa! E o adevarata partida - exact ceea ce-mi doream de Craciun, de Pasti si de aniversarea inventarii ginului din bumbac. Numai sarbatori importante."

Sarutul fu spectaculos. Faith avu senzatia ca vedea artificiile de Patru Iulie si defilarea de Anul Nou pe Esplanada din Boston, la un loc. Mai fusese sarutata, de barbati cu multa

experienta. Acesta, insa, il umilea pe toti.

Sarutul ar fi putut continua la nesfârsit, dar in cele din urma Harry inalta capul.

- Daca nu se potolim, vom intârzia la cina, spuse el, cu glas ragusit.

- ...La cina... murmura Faith. O, nu... nu, nu se poate sa intârziem la cina.

De cealalta parte a gardului, Isabelle necheza.

- O noapte nemaipomenita pentru femele, comenta Faith.

Iapa intinse gâtul peste gard si-i atinse pe amândoi cu botul, lasându-si mirosul curat si salbatic pe degetele lui Faith, ca un insemn.

- Dar, continua Harry, toate la timpul lor. Trebuie sa-i multumim lui Isabelle.

- Sa-i multumim...? repeta Faith, nedumerita. Lui Isabelle? Iepei? Pentru ce?

- Pentru ca e ea insasi, nimic mai mult, replica Harry, mângâind capul animalului. ii dadu cubul de zahar pe care-l luase in buzunar, pentru orice eventualitate. Isabelle, insa, isi facuse datoria fara nici un stimulent, iar Harry uita de graba de a ajunge la masa. Acum avea pofta de altceva.

Peste câteva minute, urcara pe veranda, tinându-se de mâna. Milady statea asezata in apropiere. Când ii vazu

se ridica, zâmbindu-le incântata. Lui Faith ii veni pe neasteptate o idee. Lady Sunny nu era in nici un caz atât de naiva si rupta de realitate pe cât o crezuse.

- Buna seara, dragii mei, ii intâmpina ea. Cum v-a placut in gradina?

- E minunata, milady, raspunse Harry. Si am vazut-o si pe Isabelle. Pare sa se fi intremat.

- Ce frumos, dragii mei. Haideti in casa. Cred ca inspectorul e gata sa ni se alature.

Faith si Harry o urmara in salonul cu barul. Inspectorul Wheeler era deja acolo, cu paharul in mâna. Purta aceeasi uniforma, dar Faith observa ca fusese calcata.

- Buna seara, milady, saluta inspectorul, ridicându-se in picioare la aparitia lui Lady Sunny.

- Buna seara, domnule inspector, raspunse Londra, intinzându-i mâna.

- Sunt onorat sa ma aflu aici in aceasta seara, intr-o companie atât de incântatoare.

- Intotdeauna ti-a placut sa ma flatezi, Phineas, replica Lady Sunny.

Francis, barmanul, o astepta cu obisnuita ei bautura pregatita. Dupa ce Lady Sunny se aseza pe scaunul ei special, Francis se intoarse spre Faith.

- <MI>Domina?<D>

- Un pahar de apa tonica si o felie de lamâie, ceru ea.

- Bere, comanda Harry, neasteptând sa fie intrebat.

- O adevarata bautura pentru un cowboy? murmura Faith.

- Daaa, conitaaa, raspunse el taraganat, dupa ce trase o dusca zdravana din halba. Noi astia, cowboyii adevarati, bem numai bere. Ai auzit vreun cântec country-western autentic despre barbati care sa bea vin? Si pe urma, in sa iti tii cam greu echilibrul cu paharul de martini in mâna.

- Da... raspunse Faith.

In sfârsit, mâna ii fusese eliberata. Si-o ascunse la spate.

- Parca-l si vad pe John Wayne la bar, mugind sa i se aduca vinul casei.

- Stii, isi cam pierde efectul, când esti intrebat: "Ce otrava preferi?" si raspunzi: "Chablis", comenta Harry.

inainte de a putea continua, fura intrerupti de Lady Sunny:

- Ia veniti incoace, voi doi. Inspectorul se va plictisi numai cu mine. Nu ne-ar strica niste subiecte de conversatie mai interesante.

- Da, milady, raspunse Faith.

Sporovaira vreo douazeci de minute, apoi usile duble ale sufrageriei se deschisera si valetul anunta:

- Cina este servita.

Mâncarea era excelenta. Friptura de vita cu garnitura de legume, budinca de Yorkshire si salata de fructe tropicale.

- Mâncarea mea favorita, spuse milady. Chiar saptamâna trecuta am vorbit despre ea, cu Regina Mama. Stiti, am invatat la aceeasi scoala. Si tatal ei a fost conte.

Ofta.

- Ce vremuri interesante...!

- Regina Mama? intreba Harry, inghitind o imbucatura de carne cu putina bere. La Regina Mama a Angliei va referiti?

- Da, raspunse netulburata milady. Regina Mama si cu mine suntem verisoare - doar de gradul trei, dar recunoaste legatura. In tinerete, am fost colege de scoala. Inainte ca ea sa fi intrat in Familia Regala, prin maritis.

Spusese totul cu mult calm. Ceilalti meseni o priveau cu uimire.

Lui Faith i se parea ca Harry si inspectorul Wheeler n-o luau in serios. Ea, pe de alta parte, credea fiecare cuvânt. De ce nu? Fiica de conte? Daca milady spunea asa, asa era.

- Ce-ati discutat cu ea? vru Faith sa afle.

- De obicei, vorbim despre orice ne trece prin minte. Despre incendiul de la castel, despre micile probleme de familie... Nimic important. Stiti, peste trei saptamâni e ziua mea de nastere. Intotdeauna reuseste sa-mi dea un telefon, in perioada asta a anului.

- Un gest mai degraba politic, comenta Harry. Mai ales când viata intima a

familiei e balacarita prin tabloidele din intreaga lume.

- In tineretea mea, declara Lady Sunny, cu trufie, presa isi stia locul si nu misca in front. Nu se amesteca in scandalurile celor sus-pusi. Mi se frânge inima când vad cum s-a degradat lumea.

In timp ce erau strânse farfuriile, Lady Sunny o privi pe Faith, spunând:

- O'Malley si Mary au venit la mine in dupa-amiaza asta pentru a-mi cere permisiunea sa se casatoreasca. Nu e cu adevarat necesar, dar asa se obisnuieste aici, la Rose Cottage. Va trebui sa se faca anumite aranjamente.

- Da, milady, raspunse Faith. Aveti vreo propunere, sau si-au exprimat ei anumite preferinte?

- Au dat de inteles ca ar dori o ceremonie cu participare numeroasa.

Faith observa ca perspectiva nuntii o insufletea pe Lady Sunny.

- Va trebui sa ma gândesc, spuse ea. Si voi vorbi cu Mary si O'Malley despre ce-si doresc.

- Minunat, draga mea. Sa ai grija de toate.

Lady Sunny isi facuse datoria. Restul ii revenea lui Domina.

- Stii, draga mea, urma milady, mi-a placut atât de mult sa ma plimb cu noul automobil al lui Dicky incât cred ca n-ar strica sa mai cumparam inca doua. Unul pentru duminica, si altul pentru urgente.

- Da, milady, raspunse Faith cu voce calma, desi in sinea ei era coplesita.

Intre timp, inspectorul Wheeler ii atrasese atentia lui Lady Sunny cu alta problema, asa ca Harry se apleca spre Faith.

- S-a intâmplat ceva? intreba el.

- Mai vrea doua masini. Stii cât costa o limuzina bleu cu briliante pe bare?

- Cu ce??? exclama Harry, aproape inecându-se cu cafeaua.

- Cu diamante pe barele de soc! M-am uitat la comanda, azi dupa-amiaza. Completarile pe care le cerem pentru autovehicule sunt <MI>enorm<D> de scumpe.

- Deci, cât cheltuieste? intreba Harry, fara prea mult interes.

- Nu mai mult decât isi poate permite, dar mie, ca o yankee ce sunt, imi vine sa intru in pamânt.

N-avea de gând sa-i spuna ca pretul total al unei masini, inclusiv modificarile si vopseaua, ajungea la saptezeci si cinci de mii de dolari americani.

- Cred ca e o suma grasa, comenta Harry, daca te tulbura gândul ca toci banii lui Lady Sunny - care sunt din belsug, dupa cum ma asiguri.

Mâna lui Faith fu prinsa din nou. Si-o smuci, incercând s-o retraga, dar Harry nu-i dadu drumul. Mai mult - o ridica la gura, sarutându-i palma.

Milady ii privea cu o expresie

multumita.

- Faith, cred ca unul dintre noile automobile ar trebui sa fie negru, pentru duminica, astfel incât sa putem merge la biserica in mod cuviincios.

- Da, doamna. Ar trebui sa instruim mai multi soferi, ca sa-l ajute pe O'Malley. Eventual, O'Malley insusi sa mai pregateasca inca trei oameni.

- Ai dumneata grija, Domina, replica Lady Sunny indiferenta. Pentru asta te afli aici, nu? Iar acum, noi ne vom retrage, lasându-i pe domni sa-si savureze vinul de Porto.

inca o data, Lady Sunny o pusese pe Faith la punct, amintindu-i de pozitia si responsabilitatile ei. Faith, insa, n-avea de gând sa se lase afectata. Se apleca si il saruta pe Harry pe obraz, in timp ce se ridica de la masa. Gestul il surprinse atât de mult, incât Harry ii elibera mâna - ceea ce Faith urmarise de la bun inceput.

- Pari sa te intelegi bine cu Harry, observa milady, in timp ce se asezau.

- Pentru moment da.

- Numai pentru moment? intreba ea, aruncându-i o privire, in timp ce-si pregatea broderia. A, da, ma rog... Ieri am avut o lunga discutie cu mama dumitale. Este o femeie remarcabila, nu-i asa?

- Mama mea? Pai... aa... Da, este, intr-adevar... raspunse Faith, cu multa

mândrie.

In timp ce se gândea la mama ei, ii veni o noua idee, fara nici o legatura cu familia.

- Ce parere ati avea despre o nunta la bordul navei?

- Pentru dumneata, draga ea?

Lady Sunny o privi atenta.

- Ati ajuns deja pâna acolo, dumneata si Harry? Ce frumos! Da, parca va si vad cununându-va la bordul navei <MI>S. S. Bellerophon.<D> Iar daca nu suferiti de <MI>mal de mer,<D> puteti pleca in luna de miere cu nava, incheie batrâna doamna, chicotind.

Faith stia ca trebuia sa-i rupa firul gândurilor inainte ca Lady Sunny s-o marite cu Harry de-a binelea.

- Nu, milady, interveni ea. Nu la mine ma refeream, ci la Mary si O'Malley. Am putea organiza slujba si receptia pe <MI>S. S...<D> cum i-ati spus?

- <MI>Bellerophon,<D> draga mea, raspunse Lady Sunny, cu un zâmbet trist. Dicky i-a ales numele. Isi dorise atât de mult sa fie marinar...

- Dar avea rau de mare? continua Faith.

Parea destul de credibil. Dicky suferise de aproape orice care sa-l fi putut impiedica sa devina ceea ce-si visase. Sau, poate, ce-si visase milady pentru el? Dilema o sâcâia. Oare in casa lui Dicky chiar cântase cocosul?

- Din pacate, da, raspunse milady. Am vazut nava si ne-am indragostit de ea. Dicky a fost de parere ca o nava trebuie sa aiba un nume pe masura ei - un nume cu un istoric mândru.

- Imi pare rau, milady, fu Faith nevoita sa recunoasca, dar nu cunosc istoria acestui nume.

- La scoala nu se mai preda istoria? intreba Lady Sunny, socata. Probabil a fost o omisiune, fiindca ai invatat in colonii...

- Posibil, raspunse Faith, pe un ton de scuza. Dar...

- Draga mea, o intrerupse Lady Sunny cu mândrie, <MI>H.M.S. Bellerophon<D> a fost una dintre navele contraamiral ale flotei britanice in timpul razboaielor napoleoniene. A fost biciul lui Dumnezeu pentru francezi.

- A... facu Faith, descumpanita. In scoala mea, istoria Angliei s-a predat destul de sumar. Va trebui sa-mi actualizez cunostintele.

In conversatie interveni o scurta pauza. Acul de brodat al lui Lady Sunny scânteia ca un fulger.

- Esti fericita, draga mea? intreba ea, din senin.

- Da, se grabi Faith sa raspunda. Da, sunt <MI>foarte<D> fericita.

- Ma bucur atât de mult ca dumneata si tânarul domn Holson va intelegeti atât de bine. Stiam eu ca se va sparge gheata, cu

timpul. Sunt foarte mândra.

Faith inghiti in sec.

- Imi pare bine ca va bucurati, milady, spuse ea, atenta. Daca nu ma insel, pentru asta am fost angajata.

James, unul dintre valeti, intra cu o tava mica de argint, pe care aducea o foaie de fax. O puse in fata lui Faith. Aceasta se scuza fata de milady si lua hârtia. O citi o data - apoi, inca o data. Dupa a doua lectura, simti ca incepea sa se infurie. Harry, nesuferitul de cowboy texan, o mintise!

- S-a intâmplat ceva? intreba Lady Sunny.

- Nimic peste puterile mele, milady, raspunse scurt Faith.

In acel moment, intrara Harry si inspectorul Wheeler.

- V-ar face placere o partida de bridge, domnule inspector? intreba Lady Sunny.

- Mi-ar face o mare cinste, milady, raspunse Wheeler, mai ales daca as putea fi partenerul dumneavoastra. Sunteti una dintre cele mai bune jucatoare pe care le-am cunoscut.

- Multumesc. Ce-ar fi sa jucam acolo? propuse ea, aratând spre masa pregatita in cealalta parte a camerei. Si putem juca impotriva acestor tineri.

- Excelenta idee, replica Harry.

Se intoarse spre Faith, intrebând-o:

- Cât de bine joci bridge?

Apoi, ii observa expresia furioasa.

- Care-i problema? Parca lamuriseram totul. Cum ramâne cu armistitiul nostru?

- Las-ca vezi tu armistitiu! mârâi Faith. Uite care-i problema! continua ea, ridicând faxul in fata lui Harry.

Era un mesaj de la fratele ei, Michael, director executiv al Latimore Construction.

- L-am intrebat pe fratele meu despre imprumutul pentru compania ta. Si uite ce raspuns mi-a trimis.

In mesaj scria: "RASPUNS LA CEREREA DE INFORMATII DESPRE IMPRUMUTUL PENTRU HARRY SAU NATHAN HOLSON. HANOR."

- Daca nu cunosti limbajul telegrafic, suiera Faith, acest "HANOR" de la urma inseamna <MI>"have no record"<D><$F - "Nu avem date". (n.tr.)> M-ai mintit, Harry Holson. Si uite dovada! Voi juca bridge ca partenera a ta, dar dac-as avea un cutit, as prefera sa-ti tai gâtul, lua-te-ar dracu' de mincinos sa te ia!

Harry privi lung hârtia.

- Trebuie sa fie o neintelegere, murmura el.

- Da-da, neintelegere - vezi sa nu! Hai, treci la joc. Stam noi de vorba mai incolo.

Capitolul 7

- Asta a fost ultima levata, anunta Lady Sunny, punând cartea pe masa. S-a facut târziu. Trebuie sa ma culc in curând. La vârsta mea, somnul e foarte important pentru frumusete.

James, care statuse in spatele ei aproape toata seara, ii trase scaunul.

- Va multumesc, milady, spuse inspectorul Wheeler. De mult n-am mai jucat cu o asemenea partenera excelenta.

- Va pot oferi o masina care sa va duca in oras, domnilor?

- Nu, multumesc, raspunse inspectorul. Am la dispozitie o masina a politiei si mai trebuie sa fac o vizita profesionala inainte de a ajunge acasa.

- Cu siguranta, eu v-as fi recunoscator, interveni Harry.

- Intentionati sa stati peste noapte pe santier? vru sa stie inspectorul.

- Da. Nu cred ca le pot cere oamenilor mei sa stea intr-un loc unde nu sunt gata sa stau si eu. Daca in noaptea asta se mai intâmpla ceva, vreau sa fiu de fata.

- Aveti grija, il preveni grav politistul. S-au produs destule distrugeri.

- Desigur, il incredinta Harry.

- Domina, spuse Lady Sunny peste umar, in timp ce iesea, te rog sa-i conduc pe acesti domni la masini.

- Da, doamna, raspunse Faith si se intoarse spre ei. Pe aici, domnilor.

Harry o lua de brat si o trase dupa el spre rampa din fata unde asteptau masinile.

- Noapte buna, domnule inspector, il saluta el, vesel. Zi noapte buna, Gracie, o insemna si pe Faith, strângându-i si mai tare bratul.

- Noapte buna, domnule inspector, spuse si Faith, cu tot farmecul de care era in stare.

- Zi noapte buna, Gracie, repeta Harry. E o replica dintr-o veche emisiune de la radio.

- Eu nu-s chiar atât de "veche", replica ea, straduindu-se sa vorbeasca pe un ton cât mai inghetat.

- Nu-ti mai amintesti de George si Fracie?

- Nu-mi mai amintesc de radio!

Un moment de tacere.

- E o neintelegere enorma, continua Harry, strângându-i bratul ca intr-o menghina. Voi lamuri toata confuzia si am sa te anunt. Vom rezolva totul, Faith. Mâine, vom face haz pe seama celor intâmplate. Ai sa vezi.

- N-as crede.

Faith trase din rasputeri, incercând sa-si elibereze bratul.

- Nu-mi plac mincinosii si brutele. Iar dumneata intri in ambele categorii, domnule Holson. Nu voi râde decât când am

sa te demasc in fata lumii intregi ca pe un escroc ce esti. Atunci am sa ma prapadesc de râs, crede-ma.

Facu o pauza, ca sa-si traga respiratia.

- Si-acum, domnule Holson, ti-a sosit masina. Te rog sa pleci. Nu te grabi sa te mai intorci, te rog. Si nu-ti lasa amprentele pe masina.

Cu acest ultim sarcasm, rostit pe tonul cel mai taios, Faith incerca sa se intoarca, pentru a porni in susul rampei.

Dar Harry continua s-o tina de brat. Când se intoarse, Faith nimeri drept in fata lui.

- Nu te repezi asa, domnisorico, mârâi el, cu furie. Nu sunt un mincinos. Iar daca vrei sa vezi o bruta, uite-o.

O trase la pieptul lui si-si pravali gura peste buzele ei. Faith se zbatu, dar nu se putu desprinde din strânsoare. Treptat, infruntarea de forte slabi. Il savura, ca pe un vin imbatator, doar o secunda mai mult decât ar fi fost prudent - si fu pierduta. Capul incepu sa i se invârteasca, in urechi ii rasunau dangate de clopote... Mai facu o ultima incercare de a se smulge, dupa care renunta. Se molesi in bratele lui - dupa care, in loc de a se mai impotrivi, incepu sa coopereze pentru propria ei seductie.

- La naiba... mormai Harry, impingând-o din fata lui.

Faith, insa, abia se mai putea tine pe

picioare. Se agata de umerii lui Harry.

- Nu fi mai nesocotita decât e nevoie, murmura el incet. Ma iubesti si te iubesc. Nu incerca sa ridici ziduri intre noi, Domina.

Cuvintele lui ii risipira iluzia. Faith isi regasi echilibrul si se indeparta. Furia mocnita i se inflama din nou. Isi sterse buzele cu dorul mâinii, dispretuitor.

- Poate vrei sa te si cred, domnule Holson? intreba ea sarcastic.

Harry bombani ceva nedeslusit, zgâltâind-o usor - ceea ce o infurie si mai tare.

- Nu sunt indragostita de dumneata. N-as putea iubi un asemenea barbat, scrâsni ea, printre dinti.

Smucindu-se inapoi, ii arse o palma din rasputeri. Când incerca sa-l loveasca a doua oara, Harry ii prinse mâna. Faith reusi sa si-o elibereze, dupa care se intoarse sa fuga in susul rampei - lucru cam greu, din moment ce era complet orbita de lacrimi.

Cineva zbiera.

O mâna ii atinse umarul, cu blândete.

- <MI>Domina?<D>

Faith se foi in loc reusind sa deschida un ochi. Statea asezata in capul oaselor, cu cearsaful rasucit in jurul picioarelor, ca lantul unui ocnas.

- Ce...?

- Domina tipa.

- Da... Cine...

- Rose, Domina. Fac parte din schimbul de noapte. As putea sa va...?

- Nu, o intrerupse Faith. N-am nevoie de nimic. Am visat.

O privi pe camerista cum descurca indemânatic cearsaful si-i neteza perna, dupa care fata o ajuta sa se culce la loc.

- Iti multumesc... Rose.

Rose potrivi cearsaful peste ea, apoi se retrase incet.

Faith incerca sa se relaxeze. Ce visase? Cosmarul se stergea, risipindu-se in noapte. Parca-l vazuse pe Harry, stând in vârful hotelului, iar un om il impingea de la spate. Il impingea din turn. Faith se cutremura. Obsedata de un asemenea vis, i-ar fi fost imposibil sa mai adoarma...

Rose, stând in penumbra de lânga usa, o privea zâmbind usor. Se apropie de pat, ca sa se asigure ca adormise, apoi trecu in livingul apartamentului si apasa pe butonul interfonului.

- Ora trei, raporta ea. Domina s-a trezit din somn, având un hornar.

- Un cosmar, o corecta omul de garda, din biroul de paza al Rose Cottage.

- Da, un cosar. Acum a adormit la loc.

Zorii unei zile calme, tropicale. Soarele inca nu rasarise, ascuns in

adâncurile Oceanului Atlantic. Tacere. Treptat, pescarusii se trezeau, avântându-se in primele raiduri pe deasupra oceanului. O porumbita de stânca, deosebit de persistenta, incepu sa cânte cât o tinea ciocul pe veranda de la Rose Cottage, in dreptul dormitorului lui Faith.

- Galagioasa jivina...! bombani ea.

- Cânta de dragoste, <MI>domina!<D>

Mary se agita prin camera, facând ordine.

- Aiurea...!

Faith isi ingropa capul in perna. Degeaba. "Asta e ziua in care voi lua cu adevarat sub control Rose Cottage!" isi reaminti ea. Azvârlind perna pe podea, se dadu jos din pat.

- Nu credeti? intreba Mary.

- Ce-i aia, "dragoste"? replica Faith, in drum spre dus. Aiureli!

Dadu drumul la apa, iar torentul rece ca gheata o facu aproape tipe de durere.

- Domina va afla ca nu-i asa, raspunse cu blândete Mary. Rochia cea verde?

Clantanind din dinti, Faith iesi din boxa dusului si se infasura in halatul cu care o astepta Mary.

- Domina stie despre dragoste mai multe decât ar avea nevoie. Daca tu te mariti, nu-nseamna ca fiecare femeie trebuie sa faca acelasi lucru. Maseaza-mi salele. Asa, acolo...! Ce ziceai? Rochia verde...?

Nu peste mult, imbracata, cu inima la loc si cosmarul uitat, Faith iesi pe veranda - unde fu cât pe ce sa tipe din nou.

La masa statea Lady Sunny, cu un interes viu pe fata ei de obicei calma. Iar in fata ei se afla Harry Holson.

- Nu-i asa ca-i fermecator? o intâmpina milady. Dragul de Harry si-a gasit timp ca sa ne proiecteze garajul si piscina. Ce noroc avem!

- Fermecator? gemu Faith. Noroc...?

- Vorba vine, replica Harry. Explozia n-a cauzat pagube prea mari, dar e nevoie ca arhitectii sa faca unele remedieri, inainte de a putea sa reluam lucrul. Asa ca avem un fel de vacanta.

- Iar dragul de Nathan mi-a promis acum câteva luni o piscina. Nu-i asa ca e convenabil?

- Si garajul?

- L-am adaugat azi-dimineata. Toate par sa se potriveasca de minune, Domina. Aproape toata ziua voi fi in conferinta cu managerul nostru din Bangladesh. Dar noroc ca te am pe dumneata aici, copila scumpa, si poti sta tot timpul cu domnul Holson, ca sa te ocupi de toate.

- Ce noroc pe capul meu...! mormai Faith, in timp ce Lady Sunny se ridica si disparea in casa. "Toate par sa se potriveasca de minune", o imita ea. Aveti printre angajati si un vraci voodoo?

Harry ii zâmbi ironic.

- Numai magie alba, Domina.

- La dracu'...! bodogani ea, luând carafa cu suc de fructe - care se golise. La dracu'! repeta.

Ridicându-se, Harry se intinse.

- 'Aide, fetito. Sa coborâm la zona piscinei.

- In caz ca n-ai observat, se rasti Faith, eu inca n-am luat micul dejun. Si nu fac nici un pas pe stomacul gol!

- Materialisto. Exista si valori mai nobile decât mâncarea.

- Mda. Observ ca-ti convine s-o spui, dupa ce-ai bagat la geamantan.

- Geamantan? Stiam ca doamnele il numesc "stomac".

- Doamnele nu l-ar numi nicicum, daca ar fi pe voia lor, il repezi Faith.

I se aduse cafeaua. Sorbi din ea cu disperare, ca si cum ar fi fost o transfuzie de sânge. Urmara doua felii singuratice de pâine prajita. Faith se abtinu. Primul ei imbold fusese acela de a si le indesa pe amândoua in gura, in acelasi timp. Intre timp, Harry venise in spatele ei, privind-o de sus in jos.

- Si tu la ce casti gura? il intreba ea. Harry zâmbi.

- La un decolteu cascat...

Il privi incruntata si-si incheie primii doi nasturi ai rochiei, bombanind:

- Voyeurule...

Harry ridica din umeri:

- Cred ca m-as simti jignit, daca as

sti ce inseamna. Da', ce mama dracu'...? Privelistea e acceptabila, si ai o pereche fermecatoare de...

- Bine, sunt gata! exploda ea, in timp ce se ridica, impingându-si spatarul scaunului in burta lui Harry. Dracu' sa te ia, daca eram mai inalta cu un cap, doua, ti-aratam eu tie hartuire sexuala!

- Hartuire sexuala?

- Ba bine ca nu! Stai infipt aici lânga mine, mi se uiti in decolteu, zici ca am o pereche fermecatoare de...

- Cercei, o intrerupse el. Au cerceii ceva sexual? Daca da, n-ar trebui sa-i porti.

- Ce usor mi-ar fi sa te urasc... mai mult decât pâna acum, vreau sa zic!

Harry o lua de mâna si o trase spre veranda din spate, dupa coltul casei. Infigându-si calcâiele in podea, Faith incerca sa puna frâna, derapând.

- Daca am fi in State, gâfâi ea, te-as da in judecata... sau, mai bine, l-as pune pe fratele meu Michael sa-ti retuseze mutra!

- Asa? Fratele tau e bodyguardul familiei?

- Fratele meu <MI>mai mic,<D> accentua Faith cuvintele, a jucat fundas stânga in echipa de fotbal Notre Dame!

- Eeeei... murmura el taraganat, cu vechiul lui accent texan, sunt impresionat... Mai mult, tremur de frica. Am sa patesc ceva, când va veni aici?

- <MI>Rau<D> ai s-o patesti!

- Pai atunci, mai bine sa ma distrez acum, pe saturate...

O impinse usor spre perete, rezemându-si mâinile de-o parte si de alta a capului ei.

- Nu ma sperii! se lauda Faith.

Imediat, cu o voce mai timida, il intreba:

- Ce vrei sa faci...?

- Sa-ti arat cât gresesti daca nu te sperii de mine.

Capul lui incepu sa coboare, milimetru cu milimetru, pâna când buzele i le atinsera pe ale ei, dupa care se retrasera imediat.

- Hm! pufni Faith, incercând sa braveze. Am avut parte de sarutari mai dibace!

- Dar nu si mai <MI>vorace,<D> fraiero!

De asta data, sarutarea se prelungi, facând sa se stearga lumea din jur. In acelasi timp, una dintre mâinile lui ii aluneca in jos pe umar, pâna sub marginea corsajului, pentru a ajunge, ca din intâmplare, pe sân.

- Nu... abia izbuti Faith sa ingaime, cu cea mai mare sfiala. Un "nu" caruia nimeni nu i-ar fi dat crezare, de vreme ce in acelasi timp mâinile ei se ridicau pentru a-l cuprinde pe Harry pe dupa gât.

- Nu?

- Nu...

Mâna lui refuza sa se potoleasca. Ii mângâia vârful sfârcului, sâcâind sfârcul ce se dilata. Faith Latimore mai jucase asemenea jocuri o data sau de doua ori, insa acum jocul se transforma dintr-o data in razboi. Masculul chema femela la milenara lupta. Un foc mai fierbinte decât arsita tropicala ii aprindea creierul. Se lipi strâns de el...

...Si din spatele lor se auzi glasul lui Napoleon:

- Domina, v-am adus micul dejun.

Faith tresari, socata. Mai intâi, pentru ca ii surprinsese si altcineva reactia fata de Harry - si apoi, fiindca era o reactie atât de agresiva. Harry, din partea lui, se desprinsese de ea, zâmbind cu gura pâna la urechi. Pe cât era Faith de zguduita, pe atât de relaxat era el. "Inca o bila neagra pentru tine, Harry Holson," reflecta ea.

- Iti multumesc, Napoleon, se bâlbâi, intr-un târziu.

- Placerea e de partea mea, Domina, raspunse valetul, in timp ce coborau rampa spre masa cu doua scaune pregatita la umbra unui banyan mare.

- Salvati de clopotel... chicoti Harry.

- Mai taca-ti gura! se ratoi Faith la el.

- Mai taca-mi gura? Praful s-a ales de bunele maniere ale distinsei domnisoare...

- Vezi ca uite-acus distinsa domnisoara o sa te zboare de-aici in suturi!...

Facu o pauza, pentru a-si trage respiratia.

- Ce-ar fi sa te duci si sa-ncepi pregatirile pentru saparea piscinei...?

- Si s-o las pe domnisoara singura la micul dejun? E mâncare destula pentru doi - cred c-am sa-ti tin companie.

- Da, sigur, mârâi ea, simte-te ca acasa.

Umplu doua cesti cu cafea, privindu-l incruntata, parca pentru a vedea daca indraznea sa ia una.

Harry indrazni.

- Si nu ti-a trecut prin minte ca poate n-am chef de companie la micul dejun? In special de compania <MI>ta?<D>

- Nu mi-a trecut prin minte, fiindca ma iubesti, scumpo, replica Harry, cu un zâmbet fudul.

Faith musca furioasa dintr-un flanc belgian cu fragi si frisca, incercând sa gaseasca alt subiect.

- Unde ai de gând sa construiesti piscina aia?

- Chiar aici, raspunse Harry, aratând locul din fata lui.

- E roca masiva!

- Nu tocmai. Este roca, dar nu prea masiva. Roca vulcanica veche e intotdeauna sfarâmicioasa.

- Si ce-ai de gând sa faci cu ea, s-o

dinamitezi? Toata casa o sa se duca la vale!

- Deci tot ai invatat câte ceva, crescând in familia Latimore. Normal ca n-o s-o dinamitam. Pickhammere si muschi, Miss Faith. In treizeci de zile, piscina va fi gata sa te-arunci in ea - cu mozaic si apa cu tot!

Era posibil, isi spuse Faith, intrebându-se totusi cum avea sa aduca toate utilajele necesare pe versantul acela arupt.

Parca citindu-i gândurile, Harry arata spre coasta, de unde se auzea un huruit de motoare. Doua elicoptere mari aduceau masinarii suspendate in plase. Faith scrâsni din dinti. Elicoptere, compresoare, muncitori... Indiferent daca ei ii convenea sau nu, Harry avea sa construiasca piscina. Rosie in obraji, se ridica, amenintându-l cu degetul.

- N-ai sa câstigi douazeci de milioane de dolari pe piscina asta de doua parale! il preveni ea.

Harry zâmbi alene.

- Nu, Domina, doar o mica parte din ei.

- Si-am sa-ti tin socoteala fiecarui cent! il ameninta Faith mai departe. Pâna la ultimul! Sa vezi tu de n-am s-o fac!

- A, nici nu ma mir. Si un uita garajul. Intentionez sa-l fac la pret redus.

- Oof!!! izbucni ea, batând din

picior. Esti cel mai nesuferit om pe care l-am cunoscut vreodata!

Napoleon aparu din nou alaturi.

- Domina nu e multumita de micul dejun?

- Domina ar fi preferat un bou din Texas la frigare, replica Harry in locul ei.

Domina isi aduna ultima bruma de demnitate si urca rampa cu pas apasat, mergând spre mijlocul casei.

Pe la patru dupa-amiaza, Faith era epuizata. Terminase inspectia tuturor departamentelor din Rose Cottage.

- Nu gasesc nimic in neregula, ii spuse ea lui Robert, seful departamentului de afaceri. Nici cel mai mic amanunt.

- Domina e prea ingaduitoare, replica Robert. Dar, in fond, abia acum doua luni am avut inspectia anuala.

- Inspectia anuala?

- O data pe an vin revizorii de la Londra si examineaza totul. Dupa ei vin avocatii, iar la sfârsit, Lady Sunny.

- Inspecteaza si Lady Sunny? Cunoaste...

- Fiecare departament, fiecare angajat, fiecare partener. Milady stie totul. Domina se duce la ceai?

- Domina se poate duce si la ceai... ofta Faith.

Inca o iluzie i se spulberase. O fi

parut Lady Sunny o pasare flusturatica, dar o data pe an isi scotea bagheta magica si se transforma intr-un inspector sef de la Serviciul Veniturilor Interne!

Il gasi pe Harry pe terasa, asezat la masa pentru ceai.

- Ma temeam sa nu intârzii, spuse el. Am nevoie de hrana, sunt inca in crestere.

- In crestere?!?... pufni Faith, neincrezatoare, repezindu-se sa ia inaintea lui cea mai buna prajitura. Mai bine vorbeste-mi despre planurile garajului - sa nu crezi ca am uitat!

- O clipa n-am crezut asta, oamenii mei te-au cautat toata ziua. Mâncam, sau mergem sa-ti arat?

- Poti sa-mi spui si aici - care vor fi costurile, in special. Si programul de lucru. Piscina cred ca inca nu e gata...?

- Mai scuteste-ma. Abia azi am inceput-o. Iar la ora doua a trebuit sa ne oprim, ca sa nu deranjam siesta lui Lady Sunny.

- Desigur, murmura Faith.

Harry lua o inghititura de ceai, apoi puse ceasca jos.

- Si-acum, in legatura cu garajul. Va fi construit lânga actuala cladire, ca sa aiba acces imediat la alei. Planurile noastre prevad spatii pentru sase autoturisme, exclusiv Cadillac-ul.

- Lady Sunny nu va renunta niciodata la celebra masina a lui Dicky! Niciodata!

- Nici noi, chicoti Harry. Vom renova complet vechiul garaj, si vom lasa masina...

- Deranjez?

Ridicara amâmdoi privirile. Inspectorul Sef Wheeler aparuse lânga masa.

- Luati loc, domnule inspector, il pofti Faith. Pareti cam obosit...

- Sunt frânt, recunoscu Wheeler. In zilele noastre, criminalitatea face ravagii pe St Kitts si Nevis.

Se aseza pe un scaun. Servitoarea aduse inca o ceasca, iar Faith ii turna ceaiul.

- Chiar ravagii...? intreba ea, neincrezatoare.

Inspectorul sorbi cu sete, fara sa-i pese de fierbinteala lichidului.

- Ravagii, repeta el, cu un licar in ochi. Doua jafuri, trei atacuri cu mâna armata si un furt de masina.

- Doamne sfinte! Luati si un pateu. Si ce vânt va aduce la Rose Cottage in dupa-amiaza asta, domnule inspector?

- Cred ca s-ar putea sa fi restrâns cazul in privinta exploziei de pe santierul de constructii al domnului Holson, raspunse inspectorul.

Il privira amândoi cu interes.

- Ei? il indemna Harry, neputându-si stapâni curiozitatea.

- Ei bine, au aparut unele... complicatii. Tânara de la spital nu era

atât de grav ranita cum am crezut initial. Azi la amiaza a venit un avocat, a scos-o pe cautiune si a disparut cu ea cine stie unde. Evident, am inchis toate caile de iesire de pe insula.

Isi goli ceasca. Faith i-o umplu din nou, cu mâna tremurându-i de emotie.

- Si asta-i tot? intreba Harry.

- Nu tocmai. Delicioase, prajiturile astea. Mor dupa aroma de menta...

- Voi avea grija sa-i spun bucataresei, replica sarcastic Faith. Dar cum ramâne cu...

- Da, o intrerupse politistul, am descoperit ca fata e prietena unui anume Vincent Declaur, de la Friends' Estate. Va mai aduceti aminte de el?

- A, tânarul care se lua la intrecere cu trenul, isi aminti Faith. Despre el e vorba?

Inspectorul mai lua o sorbitura de ceai, apoi ofta din toti rarunchii.

- Domnul Declaur pare sa fi intrat in pamânt. A disparut. Si se cam pricepea la explozivi. E notoriu pentru temperamentul lui violent. Dar, stiti, nu exista prea multe mijloace de a parasi insula. Vom pune mâna pe ei, mai devreme sau mai târziu. Pâna atunci, ar fi bine sa fiti amândoi atenti. Aveti noroc ca locuiti la Rose Cottage. Am insarcinat câtiva oameni cu paza.

- Vreti sa spuneti ca si eu trebuie sa stau aici, la Rose Cottage? intreba

Harry, vorbind pe un ton amarât, desi in ochi i se zarea o lucire triumfatoare.

- Nu cred ca vei astepta sa fii invitat de doua ori, replica Faith. Diseara ramâi aici, domnule Holson?

- Cred ca da, raspunse el, zâmbind. Iar dupa cina, putem merge sa vedem locul pentru garaj. Ce parere ai?

Faith prefera sa nu-i spuna ce parere avea. Si-n plus, tocmai se apropia Lady Sunny, careia cu siguranta nu i-ar fi placut expresiile care-i treceau ei prin minte.

Capitolul 8

Dimineata, când Faith ajunse pe terasa cu doua ore intârziere, Lady Sunny plecase deja, iar la masa statea numai Harry.

- Era si timpul, comenta el, când o servitoare ii trase lui Faith scaunul.

- Pentru...?

- Pentru... Ce naiba, Faith, de ce-mi raspunzi mereu cu intrebari prostesti despre alte intrebari?

- Nu sunt prostesti deloc, replica Faith. Am fost ocupata.

- Cu ce?

- Am o colectie de romane de Agatha Christie si le recitesc, incercând sa premeditez o crima perfecta.

- Pe insula asta, crima se pedepseste foarte aspru.

- Nu si daca e justificata. Milady unde s-a dus?

- Spunea ca ia masina cea noua ca sa se duca sa ia masa cu guvernatorul.

- Aha...

Napoleon aparu grabit, urmat de o suita intreaga de servitoare.

- Domina, va rog sa ma scuzati. Credeam ca...

- Nici o problema. Pot lua micul dejun ca de obicei?

- Desigur.

Valetul batu din palme, iar trupa se

imprastie la posturi. Oftând multumita, Faith sorbi din a patra cafea pe ziua respectiva. Apoi, mai calma, intreba:

- I-ai explicat ce-a spus inspectorul? Ce parere a avut Lady Sunny despre toata situatia?

- Tu si milady aveti multe in comun. A spus: "Deci, nu e vorba de traficanti sau de razboiul intre bande. Doar un brotacel asa de ingâmfat incât isi dorea o balta mai mare in care sa oracaie.

- Da, insa chiar si brotaceii pot cauza probleme. Ai adus planurile si calculele estimative pentru garaj?

Harry ii intinse o coala de hârtie. Faith lasa cafeaua pe masa, pentru a o studia.

- Doar patruzeci si doua de mii de dolari? Dolari americani, presupun...?

- Ai perfecta dreptate.

- Deci ai vorbit serios când ai spus ca vrei sa faci garajul la pret redus?

- Omul cât traieste incearca... murmura el, impingându-i un plic cu schite.

- Si le vom avea pe toate la pretul asta?

- Absolut pe toate - si in orice culoare doresti. Dar sa stii ca n-am inclus briliante incrustate in pereti. Ce s-a intâmplat?

- Nimic. Studiez planurile.

- Sa nu-mi spui ca esti o avocata care stie sa descifreze proiectele de

constructii.

- Bine, n-am sa-ti spun, replica ea, impingându-i planurile inapoi. Numai ca, daca ai sase spatii pentru parcarea limuzinelor astora mari, va fi nevoie de o zona mai larga pentru intoarceri.

- Ei, fir-as al...

Harry rasfoi planurile pâna ajunse la cel mentionat de Faith. Il privi atent.

- Poate, comenta el. Mai bine vino sa vezi cu ochii tai.

- N-am nevoie sa vad. Pentru asta exista planurile. Hai, fugi, ca un baiat cuminte si ascultator. Mary si cu mine avem alte planuri pe cap - cele pentru nunta. Doar daca nu cumva esti specialist si in nunti.

Harry se ridica, isi strânse planurile si pleca bombanind, cu pasi mari.

- Domina?

Lânga scaun aparuse O'Malley. La un pas in urma lui statea Mary... chicotind. Din cine stie ce motiv, O'Malley parea mai voluminos decât de obicei.

- Napoleon mi-a spus ca milady i-a zis ca ati dori sa inspectati nava, raporta el.

- Intr-adevar. E vreo problema?

- Ultima oara nava a fost inspectata acum patru ani, de Pasti, murmura el, meditativ. Pentru orfanii de la misiune, intelegeti. I-au zgâriat vopseaua, ceva de groaza...

- Deci, <MI>este<D> o problema?

Matelotul tacu ingândurat.

Chicotelile lui Mary se stinsera, in timp ce camerista ii dadea lui O'Malley un cot in coaste.

- Pentru Domina... ii aminti ea.

- Pentru Domina, desigur.

O'Malley se schimba brusc la fata, un zâmbet stralucitor alungând toti norii.

- Pentru Domina nu sunt niciodata probleme.

- Atunci, sa coborâm la debarcader, declara Faith cu o autoritate care i se risipi imediat, când adauga cu umor: pentru inspectia navala.

<MI>S.S. Bellerophon<D> statea la chei cu prestanta unei regine imbatrânite. Arata mai mare decât si-o amintea Faith, de un cenusiu sumbru, ca o adevarata nava de razboi.

- Ce frumoasa e, comenta Faith, inainte de a intreba: de ce nu e pregatita schela? Vom avea nevoie de ea, pentru petrecere. Si pentru milady. Si, apropo, noi <MI>cum<D> ajungem la bord.

- Intr-adevar, adauga Mary serioasa, nu le voi cere lui milady si bunicii mele sa se catare pe frânghii cum faci tu, O'Malley.

- Schela am tras-o, ca sa protejam nava, raspunse O'Malley. Sunt destui care se strecoara la furat, Miss Faith. V-ar veni sa credeti?

- La furat?

- Da, Miss Faith. Inainte de a trage

schela, urcau la bord tot felul, ca sa ia din intrsumentele de navigatie. Ba chiar, si-ai scrijelit numele pe balustradele favorite ale lui dom' Dicky.

Tonul lui dadea clar de inteles ca profanarea balustradelor era o infamie mult mai grava decât sustragerea instrumentelor de navigatie.

- Cum coborâm schela? intreba Faith.

- Pentru asta avem nevoie de curent electric, Miss Faith. Dupa ce ajungem la bord, am sa va arat generatorul.

O'Malley apca o frânghie care atârna de pe punte si se catara pe ea cu dexteritatea unei maimute.

- Luati funia-n mâini, Domina, si urcati, la fel ca mine.

- Mda-da... bombani Faith, apropiindu-se de frânghie.

Niciodata nu-i placuse cataratul, la orele de gimnastica, si n-avea sa-si schimbe gusturile tocmai acum.

- Nu ma pot urca, O'Malley. Sunt in rochie. Alt mijloc nu exista, te rog?

"Si oricum n-am curaj", adauga ea in gând.

- Avem o plasa pentru marfa, raspunse O'Malley, dupa un moment de gândire. Daca o arunc peste parapet, puteti sa va urcati ca pe o scara. Ce ziceti, merge?

Faith se uita la Mary, care dadu din cap afirmativ.

- Bine, asa facem.

In timp ce O'Malley pleca sa aduca

plasa, Faith spuse:

- Am sentimentul ciudat ca ar fi trebuit sa inspectez nava <MI>inainte<D> de a o propune pentru nunta.

Lui Mary ii cazu fata.

- Domina, nu va faceti griji. Lui O'Malley si mie ne place ideea sa ne cununam la bordul navei. Stim ca o sa va ingrijiti dumneavoastra de toate.

- Poftim, iar incepem, mormai Faith. Domina le stie pe toate, Domina le face pe toate. Unde mi-oi fi lasat matura de vrajitoare?

- Pazea ca vine! striga O'Malley, de pe punte.

Cele doua femei se dadura la o parte, iar capatul plasei cazu lânga ele pe chei, cu un sunet infundat.

- Nici plasa asta nu-i intr-o stare prea grozava, ii spuse Faith lui Mary.

Zâmbetul de pe fata servitoarei nu sovai decât o clipa.

- Ma urc eu prima, Domina.

- Te poftesc, dar ai grija. Nu pare deloc rezistenta.

- Nici eu nu sunt deloc grea.

Dupa care, Mary se agata de primele ochiuri ale plasei, incepând cu grija ascensiunea. Faith observa ca ocolea o anumita zona.

- Aici sa fiti atenta, <MI>domina!<D> ii striga fata. S-au destramat multe corzi.

Nu peste mult, Mary intinse o mâna

spre musculosul ei logodnic, care o salta peste copastie.

Se opri sa-si traga respiratia, apoi se apleca si striga spre debarcader:

- Oricând sunteti gata, Miss Faith!

"De ce-or fi toti atât de veseli?" se intreba Faith. "Ei sunt sus, in siguranta, pe când eu trebuie sa urc pâna acolo. Bine, stiu ca tu ai ajuns cu bine, dar e musai s-o fac si eu?"

Arunca o privire in jur. Vreo duzina de oameni din diverse puncte ale vilei o priveau, cu zâmbete largi, nerabdatoare. "Da, n-am incotro, altfel in veci n-am sa mai pot da ordine pe-aici," isi spuse ea.

Trase aer in piept si incepu sa se catare.

Ochiurile de frânghie se leganau la fiecare miscare, iar pantofii nu pierdeau nici o ocazie ca sa-i alunece din picioare. Se balansa si se rotea, undeva departe cerul se invârtea deasupra ei, iar stomacul era pe cale sa i se revolte.

Pe la jumatatea distantei incremeni, incapabila sa mai urce, temându-se sa coboare inapoi. Deodata, plasa paru sa se insufleteasca, dansând si balansându-se de la sine. Faith inchise ochii, cu mâinile strânse pe funii, incercând cu disperae sa-si aminteasca macar una din rugaciunile pe care le invatase la biserica.

- Doamne, fa-o sa se opreasca... murmura ea.

- De ce nu? replica un glas gros, alaturi.

Faith deschise un ochi, desi stia deja raspunsul. Lânga ea, Harry Holson se balansa ca un paianjen in plasa, zâmbind.

- De ce incerci sa ma omori? se tângui Faith, inainte ca bratul lui puternic s-o cuprinda de umeri.

- Usurel, ii sopti el la ureche. Urcam impreuna, tu in fata, eu in spate. Esti gata?

- Mi-e frica de inaltimi. Si toti cred ca o Domina e in stare de orice. Numai de <MI>asta<D> nu-s in stare!

- Ba esti in stare, o incuraja el. Si nimeni nu va sti vreodata...

Harry trecu drept in spatele ei, incadrând-o intre brate.

- Stai bine? o tachina el.

- Stau ca pe ghimpi.

- Bine, iubito. In cadenta, mars. Stângu'... dreptu'... Bun. Hai inc-o data. Stâng... drept... Deschide ochii. Cum ti se pare?

- Data viitoare am sa iau liftul, comenta ea, cât de cât mai calmata. Astia cred ca pot face <MI>orice<D> - si sa mor daca nu-ncep s-o cred si eu insami!

Mary si O'Malley se aplecara peste copastie, cu mâinile intinse, ca s-o ajute. Trasera, Harry impinse, iar Faith zbura pâna pe punte ca dopul unei sticte de sampanie. Dupa ce-si trase respiratia, se ridica in picioare.

- Ei, spuse ea, n-o prea vad pe Lady Sunny venind asa la bord. Ia sa vedem, unde-i generaorul ala care nu vrea sa functioneze?

- Pe-aici, Domina.

Toti trei il urmara pe O'Malley prin tambuchi, pâna in sala masinilor. O'Malley se opri lânga un aparat.

- Asta-i generatorul, Miss Faith.

- Si care e problema, de nu poate functiona corect?

- Primeste curent de la centrala energetica auxiliara.

- Si?

- Si centrala energetica auxiliara nu vrea sa mearga, Domina, spuse el cu jale.

- Unde-i centrala asta energetica auxiliara? intreba Harry din spatele lor. Poate va ajut si eu cu ceva.

"Când o face plopu' pere", reflecta Faith, urmându-l pe O'Malley pâna la centrala buclucasa, aflata la câtiva pasi distanta."Calmeaza-te. Recunoaste ca Harry Holson rezolva aproape orice - nu-i asa?"

Cu siguranta, <MI>parea<D> destul de increzator. Examina generatorul, apoi apasa butonul de pornire.

Instalantia dudui, dar refuza sa se ambaleze.

- Bateria e-n regula, anunta Harry, continuând sa cerceteze.

Peste zece minute, isi arunca mâinile in sus.

- Nu stiu, spuse el. Am sa le spun oamenilor mei de la instalatii sa se ocupe de ea. Cred ca putem trage un cablu de la casa. Nu-ti face griji, <MI>acushla.<D>

- <MI>Acushla?<D> intreba Faith, in timp ce Harry se indeparta.

Mary chicoti.

- "Iubito", traduse ea. Generatorul asta are nevoie de... are nevoie de un <MI>barbat!<D>

- Nu neaparat...

Faith zarise un furtun de alimentare, sub tavanul salii masinilor. La capatul lui, acele a doua cadrane indicau o zona rosie, cu inscriptia "gol".

Privind prin cel mai apropiat hublou, Faith il vazu pe Harry parasind nava. "Stiu ceva ce tu nu stii", spuse ea in gând, cu un zâmbet incântat. Scoase din buzunar telefonul mobil de care nu se despartea niciodata si forma numarul de la birou. Robert raspunse la primul apel.

- Da, aici Domina... Vreau sa telefonezi la compania de carburanti, pentru doua sute de galoane de combustibil auxiliar care sa fie adus la bordul lui <MI>S. S. Bellerophon<D>... Da, imediat. Multumesc.

Mary si O'Malley o privira lung.

- Cu asta, am rezolvat problema, spuse ea, frecându-si palmele satisfacuta.

- N-ar trebui sa-i spuneti domnului Harry ca nu mai e nevoie de cablu?

intreba O'Malley.

- Nu.

Faith gândea cu repeziciune.

- Cred ca domnul Harry vrea sa ne ajute. N-ar fi frumos sa-i rapim momentul de glorie, nu?

Mary zâmbi cu gura pâna la urechi. Faith aproape se temea sa nu i se despice fata.

- Pâna asteptam, ce-ar fi sa ne arati cabinele, O'Malley?

Vizitara cele patru cabine ale echipajului. Paturile nu aveau asternuturi, desi la hublouri pareau sa se fi aflat perdele - cândva, demult - dar in rest domnea o curatenie desavârsita. O'Malley era un maestru al stersului si lustruitului.

Apoi, O'Malley le conduse la o usa dubla de stejar sculptat, cu mânere de alama.

- Aici e sala comuna, anunta el mândru, deschizând usa.

Vazura un salon spatios, destul de auster. Avea un covor bleumarin, peste care câteva canapele si fotolii mari, din piele maro, fusesera grupate in jurul mai multor mese de stejar si piele.

- N-arata rau, comenta Mary, dar unde-i bucataria?

- Se numeste "cambuza"! o corecta O'Malley, indignat de nepriceperea ei femeiasca. Iar nava asta are cea mai buna <MI>cambuza<D> din toata flota!

Faith ii facu semn sa le conduca in cambuza - cea mai buna din toata flota sau nu.

In orice caz, cambuza era enorma - aproape la fel de mare ca bucataria de la Rose Cottage. Toate cele sase masini de gatit si mese de lucru straluceau de cureatnie.

- Ei... se intoarse Mary spre Faith, credeti ca ne descurcam cu... bancuza asta la nunta?

O'Malley isi dadu ochii peste cap, exasperat.

- <MI>Cam... BU...<D>

- Gata, gata, il linisti Faith, râzând. E perfecta. Putem tine nunta aici fara probleme. Iar apoi, puteti ridica pânzele, ca sa va pierdeti in asfintitul soarelui.

- Pânzele...? intreba O'Malley, nelinistit.

- Vorba vine.

Mai statura in salonul racoros cam o ora, discutând despre pregaturile pentru nunta, in timp ce Harry si oamenii lui munceau pe brânci la soare, incercând sa traga cablul de la santierul de constructii pâna la nava. La un moment dat, aparu un mic petrolier britanic, care acosta in dreptul buncarului de alimentare al lui <MI>S. S. Bellerophon<D>.

- Du-te si ajuta la incarcare, ii spuse Faith lui O'Malley. Umple

rezervoarele pâna sus.

- Da, Domina, raspunse O'Malley, zâmbind fericit.

Alimentarea se termina repede. Dupa ce rezervoarele se umplura, O'Malley trase combustibil la arzatoare, cu pompa manuala, pentru a activa generatorul, si urca gâfâind pe punte.

- Totu-i gata, Domina. Vreti sa...?

In acel moment, peste copastie aparu Harry, intrerupându-i:

- Cablul va fi aici cam intr-o ora. Nici o grija, Mary, vei avea curent electric la nunta.

Faith ii zâmbi, cu o expresie care-i dadea de inteles ca avea un as in mâneca.

- Minunat - dar, pâna una-alta...

Si apasa pe butonul de pornire a generatorului.

Pe toata nava se aprinsera luminile, iar cele doua frigidere din spatele barului incepura sa zumzaie.

- Pâna una-alta, continua Faith, n-ai vrea sa bei ceva rece?

Ochii lui Harry se ingustara, privind incet in jur.

- Iar m-ai tras pe sfoara, Domina

- Nu, de fapt nu. Dar, dupa plecarea ta, am descoperit...

Harry facu o pirueta lenta, parca numarând becurile si instalatiile care functionau normal.

- Mai vrajitoare mica, spuse el, zâmbind. Cum ai reusit?

Veni drept in fata ei. Faith trase adânc aer in piept, facu un pas inapoi... si cazu pe o canapea de la babord.

- Dupa plecarea ta, repeta ea, cu voce slaba, am observat contoarele care aratau "gol" si l-am pus pe Robert sa sune la British Petroleum si... De ce râzi de mine?

- Nu de tine, de mine râd.

- Nu te-ai... suparat?

- Numai pe mine insumi.

- Atunci de ce faci mutra asta?

Harry se apleca, smulgând-o de pe canapea.

- Fiindca, desi nu sunt suparat, se pare ca-mi datorezi ceva, femeie.

- Vrei sa zici...

- Vreau sa zic ca o astept chiar in clipa asta, domnisoara avocat!

Si, cu ea in brate, incepu sa se invârteasca in loc. Fusta lui Faith se ridica, in timp ce bratele ei il cuprindeau de gât, tinându-se parca pe viata si pe moarte.

- Lasa-ma jos... se bâlbâi ea. M-auzi ce-ti spun, maimutoiule? Da-mi drumul - imediat!

Daca Faith era indignata, Mary se infuriase de-a binelea.

- O'Malley! striga ea, cautând cu privirea in jur. De unde iau ceva ca sa-i dau in cap?

- Aduc eu o lopata, raspunse grabit marinarul.

Si iesi in fuga din cabina, spre tambuchiul de la sala masinilor.

- Lasa-ma, fir-ai tu al dracului sa fii!

Vorbind cu un accent fals, Harry raspunse:

- Te-o lasa când oi fi gata, cucoana!

Si o saruta.

Sarutul inca mai continua, când O'Malley aparu de sub punte, aducând o lopata pentru carbuni.

- Poftim, spuse el, oferindu-i-o lui Mary.

- Nu mi-o da mie, loveste-l in cap cu ea!

- Ce? intreba O'Malley, socat. Da' de ce sa dau in el? Nu face decât ce face tot omu' cu femeia lui.

Râzând, Harry o lasa pe Faith jos.

- Ca bine zici, fratioare! Fac si eu ca tot omul... Aici stiu c-ai nimerit-o!

Surprins de interventia lui Harry, O'Malley lasa lopata sa cada pe covor.

- Am adus-o fiindc-am vazut ce necajita era Mary c-o luai tare pe Domina, explica el. Da' din câte vad, pe Domina n-o deranjeaza deloc. Nu tipa, nu da din picioare - numa' sade colo-sa si-i place!

Faith auzise destul. Era timpul sa schimbe subiectul.

Porni spre Mary, calcând exact pe marginea curbata a lopetii. Isi pierdu echilibrul si cazu spre spre podea - doar

<MI>spre<D> podea, pentru ca Harry o prinse imediat.

- Multumesc... murmura ea, apoi se strâmba.

- Poftim?

- Am zis "multumesc".

- Ai auzit, Mary? intreba Harry.

- Da! se grabi Mary sa raspunda, cu convingere.

- Cerd ca mi-am sucit glezna, spuse Faith, privind cu jind spre fotoliul aflat la o oarecare distanta.

- Ce nevoie ai de scaune, interveni Harry, când de pot duce eu in brate, oriunde?

- Asculta, n-am nevoie sa ma duci in brate nicaieri. Pot sa dau un telefon, iar Napoleon ii va aduce fotoliul cu rotile.

- Schela e coborâta? intreba Harry.

- Inca nu, sosi raspunsul. Asteptam sa-mi spuna Domina s-o cobor.

- Te rog sa cobori schela, ceru Faith, simtind ca ajungea la capatul rabdarii.

Imediat ce schela fu in pozitie, Harry spuse:

- Sa mergem. Te pot duce acasa inainte sa ajunga ei aici cu scaunul. Si-n plus, pare sa se anunte furtuna. Vreau sa ajungi la adapost cât mai repede posibil.

Faith fu nevoita sa-i accepte logica.

- Iti multumesc pentru ajutor... si pentru ofera, raspunse ea, cât putea de binevoitor.

Iesira pe punte. In locul soarelui care stralucise cu doar câteva minute in urma se adunau nori negri. Faith vazu valurile clocotind printre recife. Crestele inspumate loveau bordajul navei. Ceva era in neregula. Faith avu nevoie de câteva minute ca sa inteleaga.

Marea izbea cheiul si coca navei, si totusi <MI>S. S. Bellerophon<D> ramânea perfect nemiscata!

Capitolul 9

Salonul si puntea navei rasunau de zgomote. Formatia de reggae, pentru dansul de dupa ceremonie, isi acorda instrumentele. Orga portabila, la care cânta Napoleon insusi, scotea niste scârtâieli jalnice. <MI>Poate<D> ca era "Marsul nuptial" - in orice caz, intentia conta.

- As putea sa suier din tignal, propuse Inspectorul Sef Wheeler.

Lady Sunny, chinotind, il tempera cu o mâna pe brat.

- Cred ca a sosit momentul.

Parintele Paul, pastorul tânar si inalt de la biserica anglicana a Sfintei Treimi din Palmetto Point, se ridica si porni spre partea din fata a salonului. Ajuns in fata altarului improvizat, inclina capul si incepu o rugaciune. Treptat, in jur se lasa linistea.

Preotul privi in jur.

- Willie Morgan, iar o tragi pe sora ta de codite?

O palma puternica rasuna in salon, apoi mama lui Willie sopti o scuza. Pastorul zâmbi.

- Mary Grogan. Sean O'Malley, Veniti lânga mine. Facem ultima repetitie. Domnule Holson, Domina... In timpul acestei repetitii, aveti datoria de a sta in locul mirilor, pentru ca ei sa vada

din afara ce se intâmpla. Si-acum, toata lumea, alinierea, va rog.

Avu loc o masiva schimbare de pozitii. Mary vazuse prea multe nunti regale la televizor, isi spuse Faith. Avea o trena lunga de cel putin zece metri. Era superba; era grandioasa; era feminina; era incomoda ca toti dracii.

- Poate ca trena asta e putin cam trasa de par...? ii sopti Harry lui Faith la ureche.

- Asa s-au inteles ea si milady cu croitoreasa.

- Ai sa ceri si tu trena lunga la nunta noastra? intreba el, serios. Poti s-o imprumuti pe a lui Mary.

- Harry, replica Faith, cam enervata, ai de gând ca incetezi? Niciodata n-am sa ma marit cu tine! Niciodata! Si pleaca de-aici, trebuia sa fii la altar.

Lady Sunny si inspectorul se apropiara, oprindu-se in partea din spate a salonului, in asteptarea semnalului.

- Ei, domnule inspector intreba Faith, aveti vreo veste despre desperadoul nostru, domnul Vincent Declaur?

- Numai informatii circumstantiale, Domina, raspunse Wheeler. De exemplu, am aflat ca inca nu a parasit insula. Probabil l-a ajuns disperarea, caci ni s-au raportat mai multe jafuri pe proprietatile marginase. Ultimul a avut loc la Labert. In toate cazurile, s-a furat numai mâncare.

- La Lambert? repeta milady. Pâna acolo sunt numai cinci mile.

- Da, continua inspectorul, dar va supraveghem cu atentie proprietatea, mai ales atâta vreme cât e aici si domnul Holson.

"Mda," isi spuse Harry, "si eu as sta cu ochii pe Rose Cottage cât timpe Harry aici. Numai ca sa fiu sigura ca nu fuge cu argintaria lui milady."

Parintele Paul ceru sa se faca ordine si, in timp ce Napoleon se straduia la claviatura, Faith si Lady Sunny, care urma sa-i predea mireasa mirelui, pornira prin naos. Harry le astepta la altar, cu tatal lui alaturi, in rolul cavalerului de onoare.

Când ajunsera la altar, dublurile nuptiale se oprira. Lady Sunny ridica voalul lui Faith, apoi ii lua mâna si i-o strecura intr-a lui Harry.

Pentru Faith, socul contactului fu insuportabil de puternic. "E numai o repetitie!" striga o voce in capul ei. "Nici macar nu te afli aici!"

- Hooo, femeie, murmura Harry, doar cu putin mai incet decât glasul Parintelui Paul, care oficia slujba. Nu te repezi. O sa ne vina si noua rândul, mai târziu.

- O sa ne vina pe dracu'! mârâi ea.

- Dracul, replica pastorul, psalmodiind melodios, nu-si are locul in aceasta slujba. La cine este inelul?

Repetitia continua. Faith statea

incremenita, refuzând sa priveasca spre Harry. El, pe de alta parte, se uita la ea tot timpul, zâmbind.

In sfârsit, ceremonia se termina. Dublurile nuptiale se intoarsera sa porneasca inapoi prin naos.

- Aici apare o problema, ii intrerupse Mary. Imediat ce ma intorc ca sa pornesc prin naos, trena mi se tot agata de ceva.

Mary si milady se sfatuira intre ele. Apoi, Lady Sunny spuse:

- Faith, draga mea, vino aici si pune-ti trena. Mary vrea sa vada ce au de facut pajii ei, ca sa tina trena in ordine.

- Da, milady, incuviinta Faith.

Se apropie de Mary, care-si desprindea trena de rochia multicolora. Trena putea fi prinsa de cordonul ingust al costumului pe care-l purta Faith. Era mai grea decât se asteptase.

- Si nu e numai grea, observa ea, ci si alunecoasa.

- E-n regula, draga mea, raspunse Lady Sunny. Harry, te rog, vino aici si ajut-o pe Domina sa mearga pâna in fundul cabinei, iar de-acolo condu-o din nou spre altar.

- Pentru dumneavoastra, milady, orice, raspunse Harry pe un ton extravagant.

- Stiu, baiete, replica Lady Sunny, cu un mic zâmbet.

Cam pe la jumatatea drumului, Faith aluneca si fu cât pe ce sa cada. Harry o

apuca de brat. Se oprira, nesiguri pe picioare.

- Nu trena e de vina, ci podeaua, anunta Harry. S-a dat cu prea mult lac, sau ce?

- Trebuie sa faceti pasi mai mici, dragii mei, ii instrui milady, in timp ce Mary privea de lânga usile de stejar.

- Da, doamna, raspunse Harry. Dar podeaua?

- Am eu grija de podea. Trebuie sa fie lacuita, altfel nu vom putea dansa, dupa slujba.

Pornira din nou spre altar, Faith cu o expresie foarte serioasa. Harry se apleca spre ea, intrebând incet:

- S-a intâmplat ceva? In afara faptului ca nu e nunta <MI>noastra?<D>

- Taci din gura! il repezi Faith, la fel de incet. Trebuie sa fiu atenta la trena.

- Sigur ca da.

- Nu te umfla in pene, baiete, mormai ea. Nu fac decât o repetitie pentru trena. Iar tu te afli aici doar pentru a ma ajuta sa-mi tin echilibrul.

- Mda...

Ajunsera in fata altarului improvizat. Parintele Paul relua ceremonia, iar marionetele isi jucara rolurile. Faith era gata sa izbucneasca in lacrimi. Ii placeau atât de mult nuntile! Voia ca si nunta ei sa fie la fel de frumoasa. Voia sa se marite cu un om ca Harry - dar fara

proastele lui naravuri. De ce nu putuse fi cinstit? De ce nu putuse fi barbatul visurilor ei?

Redeveni atenta, când pastorul spuse:

- Mirele poate saruta mireasa.

Iar Harry o saruta.

Bratele lui Faith ii cuprinsera gâtul de la sine, cu mâinile strecurându-se in parul lui. Buzele ei raspunsera fara sovaire. Aratau ca o pereche ideala. Nu se despartira decât când publicul incepu sa aplaude.

- N-ar strica sa va gânditi la o casatorie adevarata, le spuse Parintele Paul. Se pare ca afinitatea exista. Si dupa cum aratati, ati putea avea copii frumosi.

Alte aplauze din jur. Preotul le zâmbi.

- Si, apropo, Trinity Parish are o oferta nuptiala speciala luna asta. Doua nunti, la pretul uneia singure!

- Nu ma gândeam sa ma marit, marturisi Faith, si in nici un caz nu ma pot marita cu Harry Holson.

- Casnicia, interveni Lady Sunny, este o stare foarte fericita. Daca doi oameni sunt atât de compatibili ca voi doi, atunci trebuie sa se casatoreasca. Altfel, ar fi o atât de mare pierdere... aproape un sacrilegiu.

Le zâmbi, asteptând raspunsul. Nu primi nici unul. Trase adânc aer in piept si continua:

- Si doar vedeti cât de mult imi plac nuntile.

- Sunt de acord cu dumneavoastra, milady, si ma straduiesc s-o conving pe Domina sa se marite cu mine, raspunse Harry. Cât de curând posibil.

- Continua, baiatul meu, il sfatui Lady Sunny, in timp ce se indeparta.

- Neaipomenit! se rasti Faith la Harry. Exact asta-mi mai lipsea. Nu vreau ca milady sa-si faca iluzii cu privire la starea mea civila. Poate prefer sa ramân fata batrâna. La asta nu te-ai gândit? Orice familie de vita veche din Noua Anglie are intotdeauna si o matusa nemaritata. Asa ca nu-i mai baga prostii in cap. Te rog, lasa-ma-n pace.

Si se intoarse spre Mary, cerându-i ajutorul la scosul trenei. Lady Sunny se apropie de Harry.

- Prea multe presiuni. Prea mult stres, declara ea, pornind apoi spre iesirea pe punte.

Harry ramase pe loc, in timp ce multimea trecea pe lânga el. "Prea multe presiuni?" se intreba. "Si numai eu sunt de vina!"

Adevarata nunta avu loc intr-o zi minunata. Tot ceea ce-si dorisera Mary si Faith pentru ziua aceea fericita se adeverise. Salonul navei era plin de rude si prieteni. Printre adulti se jucau copii si de peste tot se auzeau sâsâieli,

incercând sa-i cuminteasca. Gradinarul lui Lady Sunny inca mai plângea dupa brazda care fusese taiata in florile lui.

Napoleon statea asezat la claviatura micii orgi cu pompa, imbracat in uniforma marinareasca de gala. Francis, barmanul, statea in picioare lânga el, pentru a intoarce paginile partiturii, intr-o uniforma de vice-amiral.

- Faith arata ca un adevarat lup de mare, ii sopti Harry lui Faith la ureche, in timp ce asteptau intrarea suitei nuptiale.

- Am inteles ca e uniforma conceputa de domnul Dicky pentru echipaj, murmura Faith.

Usile duble din capatul cabinei se deschisera si aparu suita nuptiala a lui Mary, cu fetele purtatoare de flori in frunte. Fetitele erau imbracate in rochii roz pal, legate la spate cu funde de o nuanta mai inchisa. Le urmau sase domnisoare de onoare, apoi Mary, cu Lady Sunny alaturi. Milady, desi imbracata in negru ca de obicei, purta o tiara delicata cu diamante in buclele ei argintii.

Mary era o mireasa superba. Parea sa treaca Iordanul, spre pamântul fagaduintei, unde curgea numai lapte si miere.

Un moment, Faith simti un junghi de invidie. Si ea voia sa paseasca spre un altar unde o astepta iubitul ei.

Lacrimile pe care-si fagaduise sa nu le verse incepura sa curga incet.

- Parca era vorba sa plângi abia dupa ceremonie, spuse Harry cu blândete, cuprinzând-o cu bratul, in timp ce-si scotea batista.

- Mi-am jurat ca n-am sa plâng, spuse Faith, cu nasul in batista. Si uita-te la mine, bâzâi ca un copil. E numai vina ta, sa stii.

- Vina mea?

- De ce-a trebuit sa ma minti? Daca nu ma minteai, te-as fi putut iubi la fel de mult cum il iubeste Mary pe O'Malley. Dar m-ai mintit, si nu te iubesc!

Mary si Lady Sunny ajunsesera la jumatatea naosului, când usile duble din fundul cabinei de deschisera brusc, pentru a doua oara.

- Gata, toata lumea mâinile sus si nimeni nu pateste nimic!

Orga se opri, cu un tiuit prelung.

Nu incapea nici o indoiala ca tânarul inarmat cu pistol-mitraliera era Vincent Declaur, dar nu mai arata ca baiatul de bani gata, bine imbracat, de altadata. In spatele lui statea un adolescent de vreo saisprezece ani, inarmat cu o macheta. Iar lânga el aparuse prietena lui Virginia, inca bandajata dupa sederea in spital, cu un fel de cutit de pâine in mâna.

- Nava e deturnata. Daca faceti ce va spunem noi, nu patiti nimic. Daca nu, am

sa ciuruiesc mireasa. Si daca nici asta nu va convinge, urmeaza Lady Sunny, ameninta el, miscându-si automatul in semicerc.

Nuntasii facura câtiva pasi inapoi - toti, cu exceptia lui Harry si a inspectorului, observa Faith. "Astia doi stiu ceva..." isi spuse ea. "Ma intreb ce anume..."

- Vreau ca nava sa ridice ancora si sa iasa in larg, ceru Vincent Declaur. Imediat! Altfel, deschid focul. Cine-i capitanul?

Când nu-i raspunse nimeni, ochii i se atintira spre Francis, cu fireturile lui aurii si aerul de amiral cam cherchelit. Barmanul zâmbea, aratându-si dintii de aur. Era clar ca nu intelegea nimic din tot ce se intâmpla.

- Tu, spuse Vincent amenintator. Pune nava in miscare - si <MI>imediat!<D>

- Regret, domnule, raspunse Francis, dar nu pot face asta.

Vincent paru descumpanit, dar Faith observa ca isi aduna curajul. Vremurile nu fusesera blânde cu baietasul de bani gata. Arata palid si obosit. Faith citise descrieri ale unor ochi atât de nedormiti incât pareau doi taciuni aprinsi. La fel de rosii erau si ai lui Vincent.

- Gândeste-te bine, baiete, se auzi glasul de bas al inspectorului Wheeler. Nu-ti ingreuna si mai mult situatia. Nu asta e solutia.

- Alta solutie n-am, mârâi Vincent. Tine-ti gura. Crezi ca nu m-am prins ca esti gabor, chiar daca ai toale civile?

- De unde ai automatul, Vincent? intreba Harry, cu falsa indiferenta.

- Pe vremea când revolutia era puternica, inainte sa-i salte sticletii, l-au ingropat la Fort Brimstone. De-acolo l-am luat - cu munitie cu tot, adauga el, pe un ton ce se voia cât mai amenintator.

- Seamana cu pistoalele-mitraliera pe care le foloseau gangsterii in anii douazeci, intra si Faith in conversatie. "Tine-l de vorba, fetito, si poate face o greseala", isi spuse ea.

- Aveti dreptate, Domina, confirma inspectorul Wheeler. Iar cartusiera aceea, daca e plina, trebuie sa fie foarte grea, domnule Declaur.

- Pot s-o usurez, ciuruindu-va pe câtiva, se rasti Vincent.

Era tot mai furios, pentru ca nimeni nu parea sa se teama de el si de arma lui - iar nava nu se clintea din loc.

- Nu ne poti ucide, interveni Lady Sunny, din spatele inspectorului Wheeler. Nu se cuvine - si, categoric, e impotriva legii!

- N-ar fi prima oara când incalc legea, se impauna Vincent. Capitane, treci aici! ii ordona el lui Francis, gesticulând cu teava armei.

Francis facu un efort sa se ridice, clatinându-se, apoi ocoli grupul nuptial,

până in spatele miresei, vizavi de Declaur.

Dar Lady Sunny nu terminase de vorbit.

- Gândeste-te ce-ar zice parintii tai, Vincent. Stiu ca au incercat sa te creasca bine.

- Batrânii mei nu m-au inteles niciodata, arunca Vincent cu dispret. N-au inteles ca aveam nevoie de bani ca sa traiesc.

- Pare-mi-se ca ai avut bani, comenta Harry. Ai avut bani destul pentru masina si toate camasile alea de matase...

- Pentru alea a trebuit sa-mi iau o slujba, râse afectat Vincent. Una rentabila. Platita gras.

- Traiesti din slabiciunile altora, declara Faith, intelegând in sfârsit. Esti distribuitorul local de droguri, nu-i asa?

- Pai ce, ridica Vincent din umeri, daca altii-s asa de slabi incât au nevoie de ele, eu de ce sa nu scot un profit? Nu-i asta legea cererii si-a ofertei?

Isi privi complicele si prietena, care se uitau la el cu expresii posomorâte.

- Hai, gata acum! se rasti el, amintindu-si unde era. Marinare, continua, indreptându-si arma spre Francis, scoate nava in larg, ca de nu...

- Dac-ar putea, ar scoate-o, il intrerupse O'Malley. Si-apoi, marinaru-s eu, nu el. Da' pe <MI>S. S. Bellerophon<D> n-ai cum s-o urnesti. Si

nici eu n-am cum.

- Ce...?

Vincent devenea tot mai frustrat. Probabil ca pistolul-mitraliera atârna greu in mâinile lui. Sa tot fi avut vreo douazeci de kilograme.

Porni grabit spre locul unde statea O'Malley. Din nefericire pentru el, nu vazu trena miresei, intinsa pe jos. Alunecoasa ca o pojghita de gheata, trena acoperea toata suprafata coridorului dintre scaune. Cam pe la jumatatea distantei, piciorul lui Vincent aluneca. In timp ce cadea, scapa din mâini automatul, incercând instinctiv sa amortizeze caderea. Arma facu un salt, pentru a ateriza usurel drept in mâinile lui Harry Holson. Imediat se auzi si strigatul lui O'Malley:

- I-am facut-o! I-am facut-o!

Declaur, patinând pe suprafata alunecoasa, se prabusi drept spre picioarele miresei. Mary scoase un tipat, iar O'Malley intinse bratele s-o sustina, dar isi pierdu echilibrul si cazu drept peste Declaur, cu toata greutatea lui de peste o suta de kilograme. Vincent Declaur inchise strâns ochii, incepând sa bâiguie vorbe fara sir.

- Stiam eu ca-i ceva in neregula cu pustiul asta! racni Francis, apropiindu-se in fuga. Insira un rozariu! E catolic si-a venit la o nunta anglicana!

In acelasi moment, aluneca si el -

pentru a cadea drept peste O'Malley.

- Apropo de nunti, interveni Lady Sunny, ne tii in loc, domnisoara. Ia da-ncoace cutitul ala.

- Ba pe dracu'! se rasti fata, strângând si mai tare cutitoiul.

- De ani de zile astept o ocazie ca asta, comenta milady.

Bratul drept i se retrase luându-si avânt, lovi scurt, iar fata si cutitul zburara in directii opuse.

- Frumoasa demonstratie, o lauda inspectorul, apropiindu-se. Nici mie nu mi-ar fi reusit mai bine. Uite ca vin si comisarii mei.

- Pacat, murmura cu blândete milady. Ne distram asa de bine...

Domnul Holson senior ridica automatul.

- Mai frate, da' greu mai e... remarca el, taraganat. Nu te prea pricepi la arme, este, baiete? Avea piedica pusa si...

Facu o pauza, incercând sa dezasigure arma.

- ...e ruginita de-a binelea. Nu puteai tu sa tragi cu arma asta nici daca se cobora sfântul arhanghel sa te-ajute!

Intre timp, Vincent fusese luat in primise de doi comisari, care-l tineau intre ei. Parea gata sa izbucneasca in plâns. Cei doi complici ai lui fura inconjurati de nuntasi si adusi lânga el. Atât de multe cucoane batrâne se inghesuiau sa-l certe, leganându-si

degetul aratator in fata lui, incât pâna la urma incepu totusi sa plânga.

- Piratul Caraibilor... comenta Harry, in timp ce oamenii legii il duceau de-acolo.

- Si era un plan excelent...! se vaicarea Vincent. Unde-oi fi gresit...?

- Si-acum, sa ne vedem de treaba, interveni energica Lady Sunny. Avem o nunta de oficiat.

Parintele Paul isi drese glasul.

- Daca-i legati, eu pot incepe ceremonia.

Inspectorul si Harry ii legara pe raufacatori cu niste frânghii aduse de un nuntas.

- Si-acum, stati cuminti aici si nu ne mai deranjati, ii instrui Harry, ca pe niste copii, dupa care se apropie de Faith. Trebuie sa-mi explici ceva, ii spuse el.

- Ce anume? intreba Faith, ingrijorata.

- De ce tot insista O'Malley ca nu poate urni nava din loc?

Vorbise mai tare decât voise, iar Lady Sunny se intoarse spre el sa-l lamureasca:

- Nava nu se poate misca pentru ca Dicky, când a descoperit ca era susceptibil la rau de mare, a pus sa fie imobilizata permanent, pe un soclu de beton.

Cineva chicoti si, nu peste mult,

toata lumea râdea in hohote, cu exceptia lui Vincent si a complicilor lui.

- Domina, comenta O'Malley, intorcându-se spre Faith, n-a mai fost nevoie sa ne aduceti si mascarici.

- S-au oferit voluntari, raspunse Faith. Mary, imi pare rau pentru urmele de pasi de pe trena.

- Nici o problema, Domina. Va trebui numai sa le stergem inainte de a face pozele.

In ciuda intreruperii de la inceputul ceremoniei, fu o nunta minunata. Câtiva politisti, chemati prin telefon de inspectorul Wheeler, se strecurara discret printre nuntasi si scoasera prizonierii din cabina. In timp ce se faceau fotografiile, Faith iesi pe punte.

Nathan Holson statea la babord, pe o banca de lânga copastie. Faith se apropie de el.

- Unde-ati mai fost in ultima vreme? intreba ea.

- Buna, draga mea. Ia loc, o pofti Nathan, zâmbind.

- Multumesc. V-ati primit imprumutul?

- Da, raspunse el fericit, dar din fericire n-am avut nevoie de el. Asigurarea a acoperit toate costurile.

- L-ati obtinut de la Latimore Inc.?

- De la Latimore? intreba el, surprins. Nu, am obtinut un imprumut de la o banca din New York, dar tatal

dumitale a co-semnat nota. de ce intrebi?

- Harry mi-a aratat un ordin de imprumut de la Latimore Inc., iar când l-am intrebat pe fratele meu, Michael, mi-a spus ca nu stia nimic.

- Cu tatal dumitale am avut o intelegere de onoare, si cred ca fratele dumitale era in strainatate, spuse Nathan, facând o pauza pentru a sorbi din pahar. Si-n plus, n-am luat nici un imprumut de la compania tatalui dumitale in sensul strict al cuvântului; nu i-am cerut decât sa fie co-semnatarul hârtiilor.

"...opt, noua... knock-out!" isi spuse Faith. "Acum, ce-mi mai ramâne de facut? Sa ma ascund, cred, inainte de a iesi Harry pe punte. Sau sa mai cer si alte informatii?"

- Cât de bine il cunoasteti pe tatal meu? intreba ea.

- Il cunosc pe Bruce Latimore dinainte de a te fi nascut dumneata, raspunse Nathan, zâmbind. Tot de-atunci, suntem rivali in afaceri - si prieteni. Cel putin, asa consider eu, si cred ca si el.

- Perfect, replica Faith, intorcându-se sa-l sarute pe obraz. Cred ca mi-ar placea sa facem parte din aceeasi familie.

Nathan o privi cu surprindere placuta.

- Intentionezi sa te mariti cu Harry?

- Ma rog, raspunse serioasa Faith, mai exista câteva semne de intrebare. Nu sunt

sigura ca ma va mai cere din nou, si-apoi, mai aveti cumva si alt fiu? Trebuie s-o atrag pe Lady Sunny de partea mea. Si va rog sa pastrati secretul, vreau sa-i fac o surpriza. Sau sa-i rup bratul. Sau... in fine, mai vad eu!

Faith reusi sa se strecoare prin multime, spre un grup de barbati care se apropiau de bar. Probabil cineva avusese in buzunar o sticla plata, caci conversatia era foarte zgomotoasa. Interesanta, dar zgomotoasa.

- Eu sunt insurat de treizeci si cinci de ani! se lauda inspectorul Wheeler. A fost cea mai reusita misiune din viata mea!

- Cam paguboasa, replica Harry Holson. Când se gaseste lapte pe toate drumurile, de ce sa-ti mai cumperi vaca?

- O, Doamne...!

Faith isi ascunse fata, se intoarse si porni in directia opusa.

Peste câteva minute, Harry o gasi pe punte.

- Te ascunzi?

- Fara prea mult succes, raspunse ea, stergându-si ochii.

- S-a-ntâmplat ceva? intreba Harry, ingrijorat.

- Nu, nimic... Te-am auzit... te-am auzit când ai spus... vorba aia cu vaca...

- Dumnezeule... murmura el,

imbratisând-o. Cântecul de lebada al unui burlac intârziat. N-am crezut-o nici o clipa, Faith Latimore. Iar când tolomacul ala a indreptat arma spre tine, am fost cât pe ce sa-l omor.

O saruta cald, blând, prelung, apoi ii zâmbi, intrebator.

- Da, marturisi Faith, am ajuns la concluzia ca gresisem. Vreau sa-mi prezint scuzele pentru unele afirmatii nedelicate pe care le-am facut la adresa ta. Tatal tau tocmai mi-a explicat situatia cu imprumutul. Si stiu ca n-ai luat banii firmei Latimore, nici banii lui Lady Sunny.

- Acum ma crezi? intreba blajin Harry. Va trebui sa ai incredere in mine, când ne casatorim.

- Stiu, si am incredere in tine inca de pe-acum.

- Atunci, de ce nu ne-am casatori chiar acum? Toate pregatirile sunt gata facute, Parintele Paul e aici...

- Cum? Chiar...?

- Chiar acum, repeta el, ridicând-o in brate pentru a se invârti cu ea in loc.

- Harry! Lasa-ma jos! Ma faci de râs.

- Cine, eu...?

- Da, tu! Sau... poate altcineva. Da-mi drumul.

- Mai intâi sa-ti fac putina curte, bine? Ca un ritual...

- Un ritual...?

- Mda... raspunse el taraganat, hai sa

ne giugiulim ca nebunii si eventual sa gasim un motiv de a ne casatori.

Sarutarile erau arzatoare ca focul. Gura lui o cutreiera toata, de pe frunte pâna in vârfurile sânilor. Mâinile i se agitau pretutindeni.

- Asculta, murmura Harry, cabinele de la pupa sunt goale. Hai sa mergem acolo.

O lua din nou pe sus, coborând cu ea pâna in cabina capitanului. Parea anume pregatita pentru ei. Avea perdele la ferestre si asternut pe pat. Capitanul nu privea lumea prin hublouri, observa Faith, amuzata.

- De unde-au aparut toate astea? intreba ea. Aici nu se face nimic fara stirea mea.

- Lady Sunny, replica scurt Harry. Alte intrebari?

- Vrei sa spui ca... milady a urzit un complot?

- Milady i-a ordonat lui Napoleon sa puna perdele si asternuturi in toate cabinele. Nu sunt sigur de ce, spuse Harry, cu o mutra extrem de nevinovata.

Faith intinse bratele spre el. Trecuse prea mult timp de când nu se mai imbratisasera - cam trei minute. Si mai aveau de facut o droaie de explorari.

- Dar... il intrerupse ea, peste vreo jumatate de ora.

Harry se rostogoli intr-o parte, sarutându-i nasul aristocratic.

- Dar ce?

- N-am chemat-o pe mama mea, familia...!

- Mama ta trebuie sa asiste la consumarea casniciei in practica? Fii serioasa, iubito!

- Mama mea, raspunse Faith, cu cea mai mare solemnitate, trebuie sa aprobe <MI>totul<D> in familia noastra!

- Slava Domnului ca te mariti in familia <MI>mea,<D> comenta Harry. Deci, unde ramaseseram?

In acel moment, de afara se auzi o rumoare mai puternica, urmata de pasi pe schela metalica.

Aruncând o privire pe fereastra, Faith scoase un strigat de uimire. Pe punte tocmai pasea o femeie scunda si zvelta, insotita de o tânara blonda de vreo douazeci si unu de ani si un tânar inalt si robust.

- Avem, probleme? intreba Harry, alaturându-i-se la fereastra.

- Nu stiu... Dar vad ca zâmbeste.

- Cine zâmbeste?

- Femeia scunda si carunta din frunte. E Mary Kate Latimore - mama mea.

- Si blonda?

- Sora mea, Hope. Cea mai tânara femeie din familia Latimore.

- Si-acum, malacul ala care arata de parc-ar mânca la micul dejun cuie?

- Si crude, pe deasupra! El e fratele meu mai mic, Michael.

Dupa o scurta pauza de gândire. Faith

adauga:
- Dar tatal meu nu-i aici, asa ca poti considera ca ai noroc.
- Zau? Bine, atunci am sa consider.

* * *

- Si-acum, tinere, ii spuse Lady Sunny fericita lui Harry, o ora mai târziu, iti dau in primire una dintre comorile mele. Fa bine si ai grija de ea, e nepretuita.
- Stiu, milady, raspunse Harry, aplecându-se s-o sarute pe Lady Sunny. Stiu ce noroc am avut.
- Perfect, spuse solemn milady. Daca ardeti de nerabdare sa va incepeti luna de miere, va propun sa va intoarceti in cabina capitanului, unde-ati fost acum o ora, si sa continuati ce-ati inceput.
- Da-mi voie sa te felicit si eu, spuse tatal lui Harry, apropiindu-se de Faith, si sa-ti urez bun venit in familia noastra.
- Nu l-am cunoscut niciodata pe Dicky Goldsmith, comenta Faith Holson, dar lui ii datoram totul.
- Glumesti, pesemne, replica Nathan Holson. Dicky n-a facut decât ca proiecteze prima pereche de pantofi. De-atunci incoace, numai mintea stralucita si sângele rece al lui Lady Sunny au tinut totul pe roate, sa nu uiti asta niciodata.
- O, Doamne...! murmura Faith, cu inca

o iluzie spulberata.

Dar in clipa urmatoare Harry o cuprinse in brate, iar Faith nu se mai gândi la siretlicurile lui Lady Sunny pâna când domnul si doamna Harry Holson isi sarbatorira nunta de argint. Ocazie cu care, asezata la masa cu cei sase copii si paisprezece nepoti ai ei, Faith isi aminti dintr-o data totul si scoase un strigat subtire, incântat.

- M-a pacalit, Harry Holson! ii spuse ea barbatului cu parul alb ca argintul, de lânga ea.

- Cine?

- Lady Sunny. M-a dus de nas pâna m-am maritat cu tine! Ai fost complice si tu in toata intriga asta?

Iar Harry Holson, care in acei cincizeci de ani invatase multe despre credinta, speranta si casatorie, se apleca sa-si sarute sotia pe vârful urechii.

- Cine, eu? intreba el, facând pe nevinovatul. Aiurea.

- Sfârsit -